

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 65 • 17 Temmuz '99 • 5 DM

**Sermaye iktidarı altında
İşin, ekmeğin, özgürlüğün
güvencesi yok!**

**Haklarımızı söke söke
almak için!**

**Sokağa, eyleme,
genel greve!**

İÇİNDEKİLER

Artık söz bitti!	3-4
Yalan söylüyorlar! Amaçları SSK'yı kurtarmak değil!	5
Örgütlü militan gücümüzü ortaya koyalım, hesap soralım!	22-24
Son siyasal gelişmeler/3	12-15
TKİP Belgeleri: Siyasal durum üzerine değerlendirmeler/7 (orta sayfa).	16-19
Öcalan'ın savunmasının eleştirisi/4	22-24
Ulusal soruna dayalı güncel gelişmeler	26-27
İran'da öğrenci hareketi	30

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:65 • 17 Temmuz 1999

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

e-mail: kb@arti.net.tr

Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

**Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba
yatırdım.

Mücadeleyi yükseltmek için Direniş komitelerinde örgütlenelim!

Sermayenin yeni saldırı programına karşı işçi ve emekçilerin mücadelesi dalga dalga yayılıp yükseliyor.

Kamu emekçilerinin sadaka zamma karşı başlattığı yerel eylemlerle başlayan yeni işçi-emekçi hareketi, IMF'nin sosyal yıkım programının açıklanması ardından sanayi işçilerinin başlattığı yerel eylemlerle beslenerek büyüdü.

Şimdi ise konfederasyonlar ortak eylem kararı almış bulunuyor. Kaldı ki, 15

Temmuz'daki Türk-İş eyleminin de gösterdiği gibi, taban karar olmasa da birleşik mücadeleyi fiilen, alanlarda hayata geçirmektedir. Zaten eylem kararlarına da birleşik mücadele karına da imzasını atan, esas olarak tabanın bu basıncıdır.

Giderek yükselen mücadele ivmesi, sınıfın, sermayenin bu yeni saldırı dalgasına kolay boyun eğmeyeceğini açıkça göstermektedir. Görev, hareketi zafere götürebilecek bir örgütlülüğe kavuşturmak ve daha ileri sıçratmaktır.

Sendika ve konfederasyonların eylem kararı alması hareket için bir olumluluk olmakla birlikte, asla bir güvence değildir. Tartışmaların başlangıcı bile, konfederasyonların sınıfı küçük tavizlere ikna etmek için uğraşacağını göstermektedir. Hareketin tek güvencesi taban örgütlülüğüne kavuşturulmasıdır.

Her fabrika ve işyerinde saldırıya karşı direniş ve grev komitelerinin örgütlenmesi, hareketin bugün için en temel ihtiyacıdır. Sınıf

devrimcilerinin ve öncü işçilerin temel görevidir.

Hareketin doğal seyrinin birleşme-genişleme yönünde olduğu çok açıktır. Sorun kitlenin bu doğal eğilimini örgütlü bir kanala akıtmaktır.

Direniş komiteleri eylemlerin örgütlenmesinden, disiplininden ve birleştirilmesinden sorumlu olmalı, eylem alanlarında inisiyatif komitelerde toplanmalıdır.

Sınıf hareketinin ileri sıçratılmasında, örgütlü-militan bir kanala

akıtılmasında temel sorumluluğun sınıf devrimcilerinde olduğu asla unutulmamalıdır. Bu konuda "güç ve imkan" sınırlılığı tartışılmayacağı gibi, güce ve imkana kavuşmanın sınıfa karşı görevlerini yerine getirmenin dışında bir yolu da yoktur.

Daha ilk eylemler göstermiştir ki, sistem sınıf devrimcilerinin harekete müdahalelerini, dolayısıyla hareketin gelişip serpilmesini engelleyebilmek için her yolu deneyecektir. Görevimiz aynı zamanda, sistemin bu çabasını da her yolla boşa çıkarmak, ve her ne pahasına olursa olsun önderlik görevimizi yerine getirmektir.

Yöntem bir kez daha, gelişen hareketin içinde erimek-kaynaşmaktır.

Kararlı, militan ve sorumlu bir tutumla mücadelenin içinde ve en önünde olmak, girişkenlik ve ataklık bugün her zamankinden daha fazla gereklidir.

Kitapçılarda...

H. FIRAT

**Demokrasi, Devrim
ve
Oportünizm**

H. FIRAT

*Program sorunları
üzerine konferanslar*

**Bağımsızlık
ve
Devrim**

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

EKSEN YAYINCILIK

Artık söz bitti!

Direnişin zaferini örgütlemek için;

Şimdi önderlik zamanıdır!

Artık söz eylemdir. Direnişi tabandan ve her düzeyde örgütleyelim. Direniş sürecinde tabanın söz ve karar hakkını böylece güvence altına alalım. Ve böylece direnişe milyonların öfkesi zemininde gerçek bir kuvvet, büyük bir enerji ve itilim kazandıralım. Direnişin sonuna kadar geri adım atılmayacak ortak ve acil taleplerini belirginleştirerek direnişe hem kararlılık hem de yaygınlık kazandıralım. Önümüze çıkacak engeller karşısında geri atılmayalım. Baskılar karşısında boyun eğmeyelim. Haklarımızı söke söke kazanana kadar geri adım atmayalım. Üretimden gelen gücümüzü, genel grev genel direniş silahımızı etkin bir şekilde kullanmak için şimdiden hazırlanalım.

Sendika konfederasyonları (Türk-İş, Hak-İş, DİSK ve KESK) ve yanısıra çok sayıda meslek kuruluşu ve demokratik kitle örgütü, İMF'nin yıkım saldırısı karşısında eylem, mücadele, direniş kararı aldılar.

Bu eylem kararlarının altına imza atanlar arasında, yıllardır zemini döşenen, önu açılan ve parça parça uygulanan yıkım saldırılarına karşı sessiz kalmanın ötesinde bizzat "ülke için fedakarlık" çağrılılarıyla destek veren, düne kadar İMF'nin aynı yıkım saldırısına ESK üzerinden "toplumsal uzlaşmacı, sosyal barışçı, demokratik" bir kılıf giydirmeye çalışan, SSK yağmasının bizzat içinde yer alan sendika ağaları da var. Sendika ağalarının bu tutumu sebepsiz değil.

İMF uşağı ve yıkım saldırısının uygulayıcısı hükümet temsilcileri ise "sendikaların eylem kararlarını anlayışla karşıladıklarını, sendikacıların işçilerin çıkarlarını demokratik yoldan savunduklarını, zaten sendika konfederasyon yönetimleriyle ESK'da ya da başka kapalı kapılar arkasında bir pazarlık yapmadıklarını, işçilerin demokratik yollardan olmak kaydıyla hükümetin kararlarını etkileme hakkına sahip olduğunu" açıkladılar. Diğer yandan emekçi memurların geçtiğimiz hafta içindeki Kızılay eylemi üzerinden "bu tür izinsiz eylemler provokasyon eylemleridir, bu tür eylemlere müsaade etmeyiz, işçi ile halkı karşı karşıya getirmeyiz" diye sert çıkmayı da ihmal etmediler. Tüm bunlar da sebepsiz değil.

Öncü işçiler tüm bunların sebeplerini her yönüyle bilmelidirler. 20 Temmuz 1994, 5 Mart 1998, 5 Ocak 1997 eylemlerinin derslerini de unutmamalıdır. Ama şimdi bunları kendi içinde tartışmanın zamanı değildir. Şimdi direnişi örgütlemenin zamanıdır. Şimdi herşey bu görevi omuzlamanın gereklerine kilitlenmek zorundadır.

Ve bunun için öncü işçi ve emekçiler yukardaki gelişmelerin arka planında yatan şu temel gerçeği iyi kavramalıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin tabanı, fabrikalar, işyerleri, zaten yıllardır yaşatılan ve şimdi daha beteri dayatılan İMF-TÜSİAD yıkım saldırıları karşısında büyük bir hoşnutsuzluk, öfke ve eylem isteği içinde olup, dipten dipe kaynamaktadır. İşçilerin, düzen partilerinin, düzen politikalarının, dahası şovenist milliyetçiliğin etkisini üzerinde en fazla taşıyan "en geri" kesimleri bile öncü işçilerin yanına gelip "siz ne

derseniz onu yapacağız, yoksa bu İMF uşağı hükümet bizi mahvedecek" demektirler.

Bugün İMF uşağı olarak lanetlenen bu "hükümet" ile dün aynı işçiler tarafından Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı "idam fermanı" çıkarttığı için çılgınca alkışlanan ve desteklenen "hükümet" aynı hükümettir. Daha dün "yaşasın işçi dostu Ecevit, umudumuz DSP!" diye alkış tutan işçiler bugün "Haklarımızı kurda kuşa yem etmeyeceğiz, kahrolsun işçi düşmanı hükümet, kahrolsun İMF uşağı Ecevit" demektirler.

İşte öncü işçi ve emekçiler öncelikle bu gerçeği ve bu gerçeğin kendilerine yüklediği büyük tarihi sorumluluğu görmelidirler. Bu gerçeklerin hepsi öncülere direnişe önderlik etmenin politik görevlerinin ve pratik sorumluluklarının altını çizmektedir.

Saldırının şiddetiyle, tabanın ve öncünün basıncı sonucu sendika konfederasyonlarının aldığı eylem kararları direnişi örgütlemek için büyük bir imkandır. İçlerinde bu şiddet ve basınç arasında koltuğu sallanan ve koltuğunu koruma kaygısıyla hareket eden sendika ağalarının da bulunması yukardaki gerçeği değiştirmemektedir. Kim galebe çalacak? Sahte işçi dostlarının hevesleri kursaklarında kalacak mı? İşte bu sorunun yanıtı mücadele, eylem, direniş alanlarında verilecek. İMF ne buyursa buyursun, hükümet ve meclis ne karar alırsa alsın, kapalı kapılar arkasında hangi pazarlıklar yapılsa yapılsın, asıl tayin edici söz mücadele, eylem ve direniş alanlarında söylenecek. Ve son sözü her zaman olduğu gibi hakları için kararlılıkla direnen işçi ve emekçiler söyleyecek.

Öncünün önündeki en büyük tehlike kendiliğindenciliktir

Öncü işçi ve emekçiler yılları bulan bir durgunluk sürecinin etkilerini üzerlerinde doğal olarak taşıyorlar. Bugün öncü için en büyük tehlike ve aşılması gereken en kritik zayıflık halkası kendiliğindenciliktir. Sendika ağalarını "emeğin safında ve mücadelenin başında" ilan edip de boş beklentiler içine girip dayanaksız hayaller yaymak kadar, sendika ağalarını kendi içinde kendi başına hedef tahtasına çakıp eleştirme işini öncülük sayan müzmin muhaliflik de bugün ivedilikle terkedilmesi gereken zayıflıklardır.

Tehlikenin en büyüğü, alınan eylem kararları karşısında rehavete kapılmak ve işleri oluruna bırakmaktır. İşleri oluruna bırakmak, süreci sendika ağalarının eline, inisiyatifine, dolayısıyla sermaye iktidarının denetimine bırakmak demektir. Bunun sonucunun nereye varacağı ise şimdiden bellidir. Saldırının kapsamı ve şiddeti karşısında, gaspedilen ve gaspedilmek istenen haklar karşısında, yaşatılan ve daha beteri dayatılan yıkım karşısında küçük ve biçimsel tavizler, dar ve kesimsel kazanımlar (bu hiç şüphe yok ki sendika ağaları için "en ileri" mücadele platformudur) işçi sınıfı ve emekçileri değil İMF uşaklarını memnun edecektir. İşleri oluruna bırakmanın ise sendika ağaları eliyle varabileceği en ileri nokta budur.

24 Temmuz 1999 Türk-İş eylemi her halükarda kritik bir dönemeç olarak yaşanacaktır. Ama ileriye mi geriye mi, yenilgiye doğru mu zafere doğru mu? 24 Temmuz 1999'un, 20 Temmuz 1994, 5 Ocak 1997, 2

Ocak 1991 örnekleri gibi değil, 15-16 Haziran 1970 büyük işçi direnişi sürecinde olduğu gibi genel grev genel direniş ile hakları söke söke kazanma yolunun bir basamağı haline gelebilmesi, öncü işçi ve emekçilerin şimdiden sergilemesi gereken önderlik inisiyatifine, mücadele kararlılığına ve örgütlenme yeteneğine bağlıdır.

Direnişi sendika ağaları örgütlemeyecektir. Sonuç alıcı bir direnişi sendika ağalarının örgütlemesini beklemek de, sendika ağaları bunu örgütlemeyince müzmin muhalifliğin umutsuzluk ve öfke seline kapılmak da, öncünün işi değildir. Yukarıya bakıp beklemek de, aşağıya bakıp yakınmak da, öncünün işi değildir. Eylem kararlarının sadece sendika yönetimleri tarafından iyi kötü hayata geçirilmesinin takipçisi olmak değil, eylemlerin içini doldurmak, bu vesileyle direnişin zaferini dalga dalga örgütlemek ve saldırıları geri püskürtmek, işte öncü işçi ve emekçilerin görevi budur.

Sonuç alıcı bir direniş, sendika ağaları tarafından değil, onların almak zorunda kaldığı eylem kararlarının sağladığı imkanlar üzerinden ve buna fazlasıyla hazır durumda olan milyonlarca işçi ve emekçinin seferber edilmesi zemininde, öncü, devrimci işçi ve emekçiler, sınıf mücadelecisi sendika ve sendikacılar tarafından örgütlenecektir.

Gerçek öncü ile sözde öncü, gerçek sendikacı ile sahte sendikacı, emek dostu ile sermaye dostu, baş eğmeyen ile diz çöken kimlerdir? İşte direniş ve önderlik pratiği herkesi mücadelenin sınavından geçirecektir.

İşçi ve emekçilerin sınıf gücünün her düzeyde direnişin ihtiyaçları doğrultusunda örgütlenmesi, birleştirilmesi; eylemlerin geliştirilmesi ve yaygınlaştırılması, hakları üretimden gelen güçle söke söke kazanma; ve direnişin önüne dikilecek engelleri, barikatları aşma kararlılığı; işte bunlar yıkım saldırılarını geri püskürtmenin temel zemini. Her şey bu zemini sağlamlaştırmaya, yaygınlaştırmaya hizmet etmelidir. Kitle hareketini "militanlaştırmak" görevi de dışarıdan sekterce eylem çağrısı ya da dar öncü eylemleri tarzında değil, yine yukardaki görevler zeminde kavranmalıdır.

Eylem kararlarının amaca uygun hayata geçirilmesinin takipçisi, denetçisi ve uygulayıcısı olmak için görev başına!

Sendika konfederasyonlarının aldığı, bir kısmının ise almak zorunda kaldığı eylem kararları yıkım saldırısını püskürtmek ve bunun için direnişi örgütlemek görevinin birer aracıdır. Mücadelenin yakıcı çıkarları da, tabanın isteği, öncünün iradesi, kararı ve eylemi de bu yöndedir. Meşru olan, haklı olan, gerekli olan budur. Sendika ağalarını bu eylem kararlarını almaya iteleyen basıncın arkasında da bu vardır.

Öncü işçiler tüm bunların bilinciyle hareket etmelidir. Eylem kararları alındı, iyi kötü hayata geçiriliyor, diyerek sürece pasif bir katılım sağlamak, öncünün işi değildir. Madem ki eylem kararları laf olsun diye alınmadı, yıkım saldırısı karşısında sonuç alıcı bir direnişi örgütlemek için alındı. Öyleyse sendika yönetimlerinin bu amacın politik ve pratik gereklerini

yerine getirip getirmediklerinin takipçisi ve denetçisi olmak ve sendika konfederasyonlarının burada üzerine düşen sorumlulukları yerine getirmelerini sağlamak, en başta öncü işçi ve emekçilerin görevidir. Sendikalar ve sendikacılar aldıkları kararın verdikleri sözlerin gereklerini yerine getirecekler, bunun kaçarı yok. Nasıl yapılacağını bilmeyenlere biz yol göstereceğiz, ayak direyenleri biz gerekenleri yapmaya zorlayacağız. İflah olmayanları biz teşhir edeceğiz, işçi dostu olmayanları ise gene öncelikle biz yakasına yapışacağız. Bunu böyle bilmeliler.

Öncü işçi ve emekçiler şu gerçeği unutmamalıdır. Sendikalar kimsenin babasının çiftliği değildir. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadele örgütleridir. Sendikaların ve yönetimlerin tüm varlıkları buna hizmet etmek zorundadır. Sendikaları işçi sınıfı ve emekçiler ayakta tutmaktadır ve yönetimler de sendikaların tüm imkanlarını işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele çıkarları doğrultusunda sonuna kadar seferber etmek zorundadırlar. Kısacası sendikalar bizimdir! Öncü işçiler bu bilinçle hareket etmelidir. Öyleyse sendikalarımıza sahip çıkmak, sendikacıların gerekeni yapmalarını sağlamak, adım adım yenilginin önünü açacak, ihanete kapı aralayacak biçimsel, göstermelik, kararsız, uzlaşmacı, altı ve içi boş pratikleri bertaraf etmek de öncelikle öncü işçi ve emekçilerin görevidir.

Sendika yönetimleri eylemi sonuç alıcı bir direniş amacının bir aracı olarak mı devreye sokuyor yoksa belirsizleştirip başka amaçların devreye girmesi için kapı mı aralıyor? Bu sorunun genel bir yanıtı yoktur. Her sendikada, her işkolunda, her şubede, her birimde, sonuç alıcı bir direniş için alınan kararların denetçisi, takipçisi ve uygulayıcısı öncü, mücadelecı işçi ve emekçiler önderlik pratikleriyle bu konuda da sınıf tavırlarını somut olarak sergileyeceklerdir.

Sendikalar bizimdir! Direniş komiteleri, şube platformları ve diğer öncü örgütlenmeler sendikalardan umudu kesmenin araçları değildir. Tüm bunlar direnişe gerçek bir kuvvet kazandırmanın, sendikal örgütlenmenin imkanlarını yukarıda ve aşağıda en ileri düzeyde seferber etmenin araçlarıdır.

Direnişin zaferini bizzat örgütlemek için görev başına!

Birimlerde direniş komiteleri ve kitle çalışması hızla giderilmesi gereken bir zayıflık alanıdır. Ve direnişin zaferini örgütlemenin, eylemliliğin içini doldurmanın, harekete kuvvet ve itilim kazandırmanın, onu yaygınlaştırmanın tayin edici halkasıdır.

* Öncü işçi ve emekçinin ivedilikle yapması gereken, alınan eylem kararlarının gerekleri doğrultusunda başta fabrika ve işyeri birimleri olmak üzere kitleler içinde seferber olmak ve böylelikle kitleleri seferber etmektir. Bu görevin üstesinden gelmenin en kritik halkası bir kez daha örgütlenmek ve örgütlemektir. Direniş için ve direniş içinde her birimde her mevzide her düzeyde sınıf gücümüzü örgütleyelim!

Başta hareketin öncü sektör, kesim ve birimleri olmak üzere fabrika ve işyerlerinde öncüler öncelikle kendilerini direniş komiteleri üzerinden örgütlemek zorundadır. Böylelikle öncü işçi ve emekçiler sınıfın direniş gücünü, mücadele kararlılığını kitlelerle kopmaz bağ içindeki temsilcisi haline gelebileceklerdir. Direniş komiteleri olmazsa öncü kitleden kitle öncüden kopacak ve hareket tüm imkanlara rağmen içi her an boşaltılmaya hazır bir zaafiyeti bünyesinde taşıyacaktır.

* Bölgeler, şubeler düzeyinde ve yanısıra değişik sendika, işkolu ve işyerleri arasında direnişin birliğini örgütlemek diğer bir temel görevdir. Direniş sürecinin temeli öncelikle yerelerde (kent, bölge, işkolu, şube) sağlamca örülmelidir. Halihazırda bu da kritik bir zayıflık alanıdır. Aynı kentlerde, aynı bölgelerde, aynı işkollarında farklı sendikalar ve farklı kesimler birbirinden bağımsız eylemlilik örnekleri sergileyebilmektedir. Ortak eylemlilik hiçbir şekilde alanların ve birimlerin özgül mücadele görevlerini yok

saymak demek değildir. Görev özgül olan ile genel direniş taleplerini ve mücadelesini birbirini destekleyecek tarzda birleştirmeyi başarmaktadır.

* İşyerleri üzerinden geliştirilecek taban örgütlülükleri ve diğer işyerleriyle sağlanacak eş güdüm (kamu emekçileri de dahil olmak üzere) direnişi kararlılıkla örgütlemenin kritik halkalarıdır. Ama bu halka sınıf mücadelecı güçlerin her düzeyde örgütlenmesi ile birlikte sağlamca örülebilir. Yani mevcut olan ve direniş sürecinde işlev kazanabilecek her gücü ve örgütlülüğü bu doğrultuda harekete geçirmek gerekir. Örneğin sendika merkezlerine karşı şubeler platformu, ya da şubeler platformuna karşı işyeri taban örgütlenmeleri alternatifi ile çıkmak, güçlerin en ileri düzeyde birleştirilmesine, kitlelerin en etkin seferber edilmesine hizmet etmeyecektir.

* İşçi ve emekçi memurun direnişinin ortaklaştırılması sürecin en kritik görev halkalarından bir diğeridir. Burada ise ne sadece yukardan, eylem takvimlerinin ortaklaştırılması ile yetinilebilir ne de tabandan sınırlı destek eylemlerinin örgütlenmesi ile. Sorunlar ortak, görevler ortaktır. Sınıfın işçi ve emekçi memur bölüklerinin direnişinin birleştirilmesinin bir gereği olarak eylemliliğin (eylem programının) ortaklaştırılması için sendika ve konfederasyon yönetimlerini kesin adım atmaya zorlamalıyız. Ama işi sadece yukarıya bırakmayıp işyerlerinde, işkollarında, bölgelerde ve kentlerde işçi ve emekçi memurların ortak direniş ve koordinasyon komitelerini şimdiden örgütlemeliyiz. Bu aynı zamanda ortak eylem programı için de yukarıyı harekete geçirmenin ve bu yöndeki kararların kağıt üzerinde kalmamasının en etkili yoludur. Dayanışma bilincini ve pratiğini en ileri düzeyde sergilemek günün acil bir görevidir

Küçük tavizlere aldanarak büyük yıkımlara seyirci kalmamak için görev başına!

Bugün hareketin en kritik zayıflık alanlarından biri de direnişin somut hedeflerinin, ortak taleplerinin, neyin gerçekten kazanım neyin ise yıkım anlamına geleceğinin, kazanmak için nelerden taviz vermeden, nelere boyun eğmeden sonuna kadar direnileceğinin ve bunun nasıl mücadele yöntemleriyle başarılabileceğinin belirsizlik içinde olmasıdır. Bu ise, bulanık suda balık avlamayı meslek edinenler için fırsattır.

İkincisi, bugün işçi dostu görünenek saldırıya karşı muhalefet oyunu oynayan bir kısım düzen partilerinden beklenti tuzağına düşmemektir. Ülkenin, toplumun ve emeğin vahşi yıkımı üzerinde saltanatını süren sermaye ve onun uşaklarından merhamet ve insaf beklemek bizim işimiz değildir. Biz haklarımızı söke söke almak için kendi sınıf saflarımızı sıkılaştırmalı ve tüm dikkatimizi direnişin zaferini örgütlemenin görevlerine vermeliyiz.

Sosyal güvenlik yasasının, emperyalist tahkim yasasının bütünüyle geri çekilmesi, özelleştirme uygulamalarına son verilmesi ve bununla ilgili yasaların iptal edilmesi, emekçi memurun grevli TİS'li sendika hakkının kabul edilmesi vb. taleplerini ilk adım olarak öncelikle belirginleştirmek, öne çıkarmak ve bunlar için kayıtsız şartsız sonuna kadar direniş çizgisini açıkça ilan etmek gerekir. Yanısıra eğer hareket savunma konumundan çıkamaz, kendisini biçimsel tavizlerle sınırlarsa, eğer dün gaspedilen ve bugün üzerine sünger çekilmek istenen ekonomik sosyal sendikal demokratik hakları da kazanmayı hedeflemezse, sonuç, büyük yıkımlara seyirci kalmak olacaktır.

Yanısıra sendikalı işçi ve emekçi memurla birlikte işçi sınıfının aynı yıkım saldırısına maruz kalan ve tüm bu sorunları daha da beter yaşayan işsiz, sendikasız, sigortasız kesimlerini harekete geçirebilmenin yolu da

mücadele taleplerini dar kesimlerin güncel kısmı çıkarları doğrultusundan çıkarıp, genelleştirmek ve ortaklaştırmaktır. Öncü işçi ve emekçiler "kamuoyu desteğini" kazanmak görevine de öncelikle buradan bakmalıdırlar. Gazete ilanlarından, kent merkezlerinde bildiri dağıtımından ibaret kalacak kamuoyu desteğini, sermaye basını kendi cephesinden bertaraf etmenin imkanlarına fazlasıyla sahiptir. Kamuoyu, işçi sınıfının diğer kesimleridir. Kamuoyu tüm ezilen ve sömürülenlerdir, emekçi halktır. Kamuoyu öğrenci gençliktir. Ve hepsi de aynı yıkım saldırısı karşısında aynı vahşet karşısında hedef tahtasına konulmuştur. Direniş taleplerinin ortaklaştırılması direniş alanlarının tüm ezilen ve sömürülenlere sonuna kadar açılması, işçi sınıfı ve emekçilerin diğer kesimleri içinde etkin bir kitle çalışması, işte direnişin zaferinin yolunu açacak gerçek "kamuoyu desteği" buradadır.

Öncü işçi ve emekçiler görev başına!

Artık söz eylemdir. Direnişi tabandan ve her düzeyde örgütleyelim. Direniş sürecinde tabanın söz ve karar hakkını böylece güvence altına alalım. Ve böylece direnişe milyonların öfkesi zemininde gerçek bir kuvvet, büyük bir enerji ve itilim kazandıralım. Direnişin sonuna kadar geri adım atılmayacak ortak ve acil taleplerini belirginleştirerek direnişe hem kararlılık hem de yaygınlık kazandıralım. Önümüze çıkacak engeller karşısında geri atım atmayalım. Baskılar karşısında boyun eğmeyelim. Haklarımızı söke söke kazanana kadar geri adım atmayalım. Üretimden gelen gücümüzü, genel grev genel direniş silahımızı etkin bir şekilde kullanmak için şimdiden hazırlanalım.

Artık söz bitmiştir. Artık söylenecek her söz direnişi örgütlemeye yönelik olmak zorundadır. Dayatılan vahşi yıkım karşısında boşa geçirilecek tek bir gün, kaybedilecek tek bir saat bile yoktur. Artık en doğru söz eylemdir. Artık en etkili söz kitleleri örgütlemek ve direnişe seferber etmektir.

Ve tüm partinin, tüm sınıf devrimcilerinin güncel pratik görevleri, öncü işçi ve emekçilerin direnişin zaferini örgütleme görevleri ile kesişmektedir. Bu görev ancak birlikte, elele, omuz omuza yerine getirilebilir.

Toplumu ve onun temeli olan emeği emperyalizm ve işbirlikçilerinin vahşi yıkımına teslim etmeyelim. Haklarımızı, işimizi, ekmeğimizi, canımızı, sınıf onurumuzu İMF ve uşaklarının, emperyalizm ve işbirlikçilerinin saldırıları karşısında savunalım.

Bu ülke bizimdir, emperyalistlerin değil. Bu emek bizimdir sömürücülerin değil. Gün, tüm bunları İMF ve uşaklarına onların anladıkları dilde hatırlatma günüdür.

Yalan söylüyorlar!

Amaçları SSK'yı kurtarmak değil!

Sosyal güvenlik haklarını tümüyle tasfiye etmek!

Bu ülkede sermayenin elinde en ucuz şey yalan. Yalanın bini beş para.

Türkiye genç emekliler ülkesi haline geldi, diyorlar!

Türkiye'de ortalama emeklilik yaşı 57! Türkiye'de işçilerin, emekçilerin ölüm yaşı ortalamaları da en fazla 57! Türkiye'de 40 yaşında emekli olanların oranı ise %1. Bu %1'in çoğu ise milletvekilleri, devlet yöneticileri ve onların torpilli akrabaları, ahbabları. Örneğin bunlardan biri de saldırının koç başı bakan Yaşar Okuyan!

SSK'ya kayıtlı işçilerin %40'ı emeklilik yüzü göremedi! 2 milyon 800 bin kişiden tam 1 milyonu emekli olmaya hak kazanamadı. Bu 1 milyon işçi içinde emekliliği göremeden mezara girenlerin ölüm yaşı ortalaması 40! Gene bu 1 milyon işçiden geçirdiği iş kazası sonucu sakatlanıp iş göremez hale gelenlerin "malul" yaşı ortalaması ise 37!

Türkiye genç emekliler değil, genç işçiler mezarlığı haline geldi. Fabrikalar işçilerin canına okuyan birer mezbahane gibi çalışıyor.

Emekliler çift maaşla keyif çatıyor, diyorlar!

İşçi memur emeklisi kalan üç günlük ömründe diz boyu sefalet içinde sürünüyor. Eğer yeniden yollara düşüp iş arıyorsa keyif çatmak için değil. Aç kalmamak için. Dilenmemek ve insan onurunu korumak için. Devlet okullarının haracını ödeyip çocuğunu okutabilmek için. Gitgide daha fazlası sigortalıya ödetilen tedavi, ilaç ve ameliyat masraflarını karşılayabilmek için!

62 yaşında emekli olan işçi ortalama 18 yıl yaşayacak, diyorlar!

TÜSİAD patronları "25 yıl sonra Türkiye'de ömür ortalaması 80 yıla çıkacak, 62 yaşında emekli olan işçi ortalama 18 yıl yaşayacak" diye bize hikaye okuyorlar. Türkiye'de işçilerin ömrü ortalama 50-55 yaş. Maden, petro kimya, demir çelik, deri ve diğer ağır sanayi ve sağlıksız işkollarında çalışan işçilerin ömrü ise 50 yaşı bile bulmuyor. TÜSİAD patronlarının vahşi sömürü düzeni işçilerin daha 40 yaşına gelmeden posasını çıkartıyor. Ama bizim ömrümüz kıaldıkça onların ömrü uzuyor. Koç'lar, Sabancı'lar bizi böyle vahşice sömürmeye ve haklarımızı birer birer mezara gömmeye devam ederlerse 80 sene de yaşarlar, 100 sene de yaşarlar!

8 bin gün prim zorunluluğu emeklilik hakkını ortadan kaldırmaz, diyorlar!

Türkiye'de iş yok, iş güvencesi yok. Ekonomi emperyalizmin ve sermayenin bataklığına gömülmüş.

Fabrikaların kapısına kilit vuruluyor. Özelleştirmeler ile tensikatlar atbaşı gidiyor. On milyon işsiz olduğu ve işsizler ordusunun sürekli büyüdüğü bir ülkede yaşıyoruz. İşten atılanlar sadece hakkını arayanlar da değil. İşçiler arasında kalite çemberleriyle, prim sistemleriyle, parça başı ücretlerle kısıktılan rekabet yarışında bir adım geride kalanlar da işten atılıyor. Dahası özelleştirme saldırısı ile kamudaki hem işçi hem de memurlara yönelik olarak büyük tensikat kıyımının hazırlandığı bir ülkede yaşıyoruz. Bu ülkede iş olmadığı gibi iş güvencesi de yok.

Bu ülkede 20-25 yıl kesintisiz çalışan işçi artık numunelik oldu. KİT'lerin tasfiyesiyle birlikte müzelik oldu. Son saldırılar eğer püskürtülemezse bugün çalışıyor olan işçi ve memurdan kaçının yarın işinde kalabileceği de belli değil. Böyle bir ülkede, 8 bin değil isterse 5 bin gün olsun, prim gün sayısını tamamlayarak emekli olabilmek mümkün değildir. Peki ya her yıl yeni milyonların eklendiği on milyon işsiz insanın gelecek güvencesi ne olacak? 5 milyon sigortasız kayıtsız kaçak çalışan işçinin emeklilik hakkı ne olacak?

Yasanın getirdiği işsizlik sigortası emeklilik hakkının en büyük güvencesidir, son yirmi yılın en büyük kazanımıdır, diyorlar!

Yasanın getirdiği işsizlik sigortası işçi için gelecek güvencesi değil, ama sermaye için yeni bir yağma kapısı. İşçinin kendi kusuruyla işten atılmamış olması şartı getiriliyor. Yani eğer işçi hakkını ararken işten atıldıysa ya da patron işsizlik tazminatı ödememek için işçi kusurludur, işini iyi yapmıyor, verimli çalışmıyor derse, işsizlik sigortası da buharlaşıyor. Yanısıra işsizlik sigortasından yararlanmak için kesintisiz prim ödeme gün sayısı şartı getiriliyor. Böylelikle kayıtsız sigortasız kaçak çalışma dayatılan 5 milyon işçinin işsizlik sigortası yanıyor. Sigortalı olsa bile arada işe giriş çıkış yapan işçinin de işsizlik sigortası yanıyor. Bu kadar değil. İşsizlik sigortası geçici bir süre ve harçlık parası kadar ödeniyor. Sonrasında iş bulamazsan bu harçlık da kesiliyor. Ve geldik tezgahın en büyüğüne. İşsizlik sigortası işçilerin zorunlu tasarruf fonlarından karşılanıyor. Patronlar ve devlet tek kuruş masraf altına girmiyor. Sonuçta işsizlik sigortası yaraya merhem bile olmayacağı gibi zorunlu tasarruf fonlarının ödenmemesinin ve yağmalanmaya devam edilmesinin kılıfı haline gelecek.

Kayıt dışı ekonomi kayıt altına alınacak, kaçak işçi çalıştırma engellenecek, diyorlar

Sendika ağaları "kayıt dışı ekonomiyi kayıt altına alın, ekonomi düze çıkar, işçiler de haklarına kavuşur" diyor. Devlet de "doğru söylüyorsun, biz de zaten tam bunu yapmak üzereyiz" diye cevap veriyor. Şıracının şahidi bozacı! Bu kayıkcı dövüşü on yıllardır sürüyor. Patronların devletinden "kayıt dışı ekonomiyi" kayıt altına almasını beklemek olmayacak duaya amin demektir. Devletin bu işçilerin çıkarlarını korumak için adım atmasını bir yana bırakın, sigortasız sendikasız çalışma koşullarına karşı yasal hakları için mücadele eden işçilerin karşısına polisiyle, jandarmasıyla dikiliyor.

Aynı sendika ağaları, sendikasız sigortasız çalışmanın dayatıldığı işyerlerinde işverenleri

rahatsız etmemek için örgütlenmiyorlar. İşçilerin kendisi örgütlenip de imza için kapılarına gelse işçileri kapı dışarı edip örgütlenmeyi patronlara ihbar ediyorlar. Bu konudaki tek icraatları her yıl iş güvenliği ve işçi sağlığı haftasında birbirlerine nutuk çekmekten ibaret. Böylece işçileri boş hayallerle avutmak istiyorlar.

Amacımız SSK'lı işçiyle birlikte tüm halkın çıkarlarını gözetmektir, diyorlar!

Bunu söyleyenler sadece işçinin, memurun, emeklinin kazanılmış haklarını tasfiye etmekle kalmıyorlar. On milyon işsiz ve beş milyon sigortasızın zaten kağıt üzerinde kalan emeklilik hakkını da defterden bütünüyle siliyorlar. Peki hak kırıntıları tasfiye edilenler ile defterden bütünüyle silinenleri çıkartınca geriye kim kalıyor? Kimdir bunların "halk" dedikleri? Gerçek yüzlerini "halk" maskesi arkasına gizleyen IMF uşağı bir avuç sömürücü asalak, yani kendileri!

İşçiler biraz fedakarlık yapacak devlet de kamburdan kurtulacak, diyorlar!

İşçinin devlete hizmeti çok! Bu devlet işçiden çok şey alıyor. Savaşlara sürüp kanını alıyor. Vergi üstüne vergi bindirip parasını alıyor. Emegini sömürüp kârını alıyor. Aç bırakıp canını alıyor. Peki bu devletin işçiye hizmeti nedir? Ölüncü imam göndermekten ibaret midir? İşçi bir de kendi insanca yaşam hakkını mezara koyup devleti mi kurtaracaktır?

Bu devlet işçiyi kurtarmıyor. Bu devlet işçiye hizmet etmiyor. İşçinin haklarını sadece gaspetmek için düşünüyor. 12 Eylül'ün faşist iş yasaları, mahkemeler hepsi patronların hesabına çalışıyor. İşçiler birleşip örgütlenip mücadele etmezse kazanılmış yasal haklar bile birer birer gaspediliyor. Ve geriye yasa ve anayasa diye kağıt üzerindeki üç beş parlak söz kalıyor.

Peki işçi hakları kamburunu mezara gömerek kendisini kurtaracak olan devlet kime hizmet edecek? O kimi kurtaracak? Bu devletten işçiye hak yok, kaynak yok! Ama sermayeye hak da, kaynak da çok! Devlet, bizden aldığını patronlara, tefeciye, emperyalist efendilerine, kirli savaşlara kaynak olarak bol kepçe dağıtıyor. Bunlar için kaynak var! Bu adaletsizlik karşısında isyan eden, hakkını arayan işçinin, emekçinin, öğrencinin karşısına polis copu, asker dipçığı ile dikilmek için de kaynak var. Bizlerin iş, ücret, sağlık, eğitim, emeklilik ve gelecek güvencesi için ise kaynak yok! Sermaye devleti, işçiden, emekçiden emdiği kaynağı tam otomatik tezgahı üzerinden IMF'ye, TÜSİAD'a kaymak olarak veren modern bir kompresör makinası gibi çalışıyor. Bazen açıktan paketleyip veriyor, bazen ise el altından gizlice uzatıyor.

Halkın sırtındaki asıl kambur patronların devletidir! İşçiye mezarda emekliliğin dayatılması kadar, memura sadaka zammı verilmesinin, sendikal hak ve özgürlüklerin yok sayılmasının, yoksul köylünün sefalet biçmesinin, işsizliğin, açlığın sorumlusu "SSK'lı asalak işçiler, çift maaşla keyif çatan emekliler, zamma doymayan memurlar, tembel köylüler" değil, kendi sömürü düzenleridir. İşçi sınıfı ve emekçi halkın sırtından sökülüp atılması gereken asıl kambur bizzat sermayenin sınıf iktidarlarıdır. Sökülüp atılması gereken asıl kambur IMF'dir, TÜSİAD'dır ve tüm sömürücü asalaklardır.

SSK bataktan nasıl kurtulur!

SSK'nın bataktan kurtulması için;

*SSK'nın özkaynaklarından devlet eliyle hortumlanan ve sermaye kodamanlarına peşkeş çekilen asgari 10 katrilyon lira tutarındaki para SSK'ya geri ödenmelidir. İşçi ve emekçilerin bu birikimleri sağlık hizmetlerinin ülke saatinde yaygınlaştırılması ve kalitesinin artırılması için kullanılmalıdır.

*Peşkeşçi SSK yönetimleri tasfiye edilmeli ve işçilerin, emekçilerin sendikal örgütlenmeleri üzerinden SSK üzerinde tam denetimi sağlanmalıdır. Ama bunun için de işçilerin, emekçilerin sendikalar üzerinde tam denetimi sağlanmalıdır.

*SSK'nın hesap defterleri (harcama, gelir gider, alım satım, ihale vb.) emekçi halkın denetimine açılmalı ve başta sağlık emekçileri tarafından kontrol edilmelidir. Tüm yolsuzluklar ortaya çıkarılmalı ve suçlular hesap vermelidir. İşçi sınıfı ve emekçilerin sağlığı, yaşamı, kanı, canı üzerinden vurgun vuranlar en ağır cezalara çarptırılmalıdır.

*Hizmetin de paranın da emekçiden alınıp sermayeye verilmesi demek olan özelleştirme uygulamalarına sağlık alanında da hemen son verilmelidir. Her türlü sağlık hizmeti (hastalıktan koruma hizmetleri, tedavi hizmetleri, ilaç, ameliyat parasız hale getirilmelidir.

*İlaç tekellerinin kanlı egemenliğinden kurtulmak için SSK kendi ilaç fabrikalarını kurmalı, geliştirmelidir.

*SSK primleri bütünüyle işverenler tarafından ödenmelidir. SSK primlerini ödemeyerek işçilerin canına kasteden işverenler en ağır cezaya çarptırılmalıdır. Sağlıklı çalışma koşullarını sağlamayarak işçilerin katledilmesine çanak tutan işverenler en ağır cezalara çarptırılmalıdır.

*İşsizlik sigortası, tekeller başta olmak üzere sermaye sınıfından kesilecek vergilerle oluşturulacak fonlar üzerinden uygulamaya sokulmalıdır.

*İşçi sınıfı ve emekçilerden gaspedilen zenginlikler üzerinde yükselen özel hastaneler, işçi sınıfı ve emekçi halkın hizmetine açılmalıdır. Tedavisi mümkün olduğu halde ve özel hastaneler tüm imkanlara sahipken parasızlıktan-bakımsızlıktan dolayı insanların ölmesi en büyük insanlık suçu kabul edilmeli ve sorumluları en ağır cezaya çarptırılmalıdır.

Tüm bunlar sorunu kökten çözmeseler de SSK'nın bataktan çıkması yolunda ileri adımlar anlamına gelecektir.

Eylemsizlik kadar örgütsüzlük de yenilginin kapısını aralar!

Öfkemiz doruktadır. Bu öfke karşısında kimse duramaz. Asıl iş bu öfkeyi örgütlemektir. Öfkeyi örgütlemek direnişi örgütlemek demektir. Sendikalarımızın eylem kararları alması direnişi örgütlemek için büyük bir imkandır.

Fabrikalardan, işyerlerinden başlayarak her mevzide her düzeyde gücümüzü dipten dibe örgütleyelim. Fabrika, işyeri birimlerinde mutlaka direniş komitelerinde örgütlenelim. Fabrikalar ve işyerleri arasında da birliği ilmi ilmi örelim. İşçi ve emekçi memur kesimleri ve sendikaları arasında da eylem birliği için örgütlenme komiteleri oluşturalım. İş başa düşmüştür. Tüm direniş sürecinde söz ve karar hakkımızı kendi elimizden bırakmayalım. Eylem alanlarının kapısını tüm ezilen ve sömürülenlere, tüm destekçilerimize açık turalım. Bize sorulmadan, irademiz dışında alınacak kararları şimdiden geçersiz ilan edelim. Ama unutmayalım ancak biz tabanda, fabrikalarda, işyerlerinde örgütlenirsek söz ve karar hakkına sahip oluruz. Eylemsizlik kadar, örgütsüzlük de yenilginin yolunu açar. Örgütsüzlük ihanetin işini kolaylaştırır, kapısını aralar. Direniş bayrağını fabrika birimleri, şubeler, bölgelerde işçi-memur eylem koordinasyonları vasıtasıyla bizzat kendi nasırlı ellerimiz altında güvenceye almalı ve ona kuvvet kazandırmalıyız.

Evet, gerekli olan disiplindir! Evet gerekli olan söz ve eylem birliğidir! Göstermelik tavizlerle saldırıya boyun eğmek için değil, haklarımız uğruna sonuna kadar direnmek için eylem birliği! Mücadeleyi yüksetmek için disiplin! IMF ve uşaklarından hesap sormak için söz birliği! Haklarımızı söke söke kazanmak için eylem birliği!

Örgütlenelim, gücümüzü birleştirelim, üretimden gelen gücümüz en büyük mücadele silahımızdır.

**İşçi-emekçi memur gençlik el ele!
Genel işsiz emekçi meclisi Kızıl Bayrak Arşivi
Sokağa, eyleme, genel greve!**

Mezarda emeklilik, özelleştirme, uluslararası tahkim...

Emperyalizme kayıtsız şartsız teslimiyet!

Saldırının ucu IMF uşaklarına dokunmuyor

“Ülke çıkarları için, ülkenin geleceği için fedakarlık yapalım” diyenlerin hepsi IMF uşaklarıdır. IMF emir veriyor. “Bu reform yasaları bir an önce çıkmalı. İşçinin ücreti dondurulmalı. Memurun sadakası kesilmeli. Emeklinin üç kuruşu da elinden alınmalı. Köylüye zırnık koklatılmamalı. Hükümet kararlılığını göstermeli”

Başta hükümet olmak üzere, IMF'nin uşakları da “bu reform yasaları bir an önce çıkmalıdır, bu Türkiye için ölüm kalım meselesi” diye tekrarlıyorlar. IMF'nin acı reçeteleri onların canına minnet! Çünkü ucu onlara dokunmuyor. Tersine, “ülkenin çıkarları için, vatan için, millet için fedakarlık yapalım” diyenlerin hepsi IMF programının uygulamaya sokulmasını dört gözle bekliyor. Bizim canımız pahasına alınan bu krediler olduğu gibi IMF uşaklarının ve emperyalizm işbirlikçilerinin cebine gidiyor. Koç'ların, Sabancı'ların kasalarına, meclisteki yağmacıların ceplerine, kontr-generallerin emperyalizmin hizmetindeki ordusunun savaş ihalelerine, medya tekellerinin gizli hesaplarına akıyor.

Bize yaşıttıkları yıkım sayesinde onlar har vurup harman savuruyorlar. Sefaletimiz üzerinde sefa sürüyorlar. Hasta ve cansız bedenlerimizin sayısı arttıkça onların banka hesap cüzdanları daha da kabarıyor.

Onlar bizden çalıp çırtıklarıyla sadece kendilerinin değil 7 sülale boylarının geleceğini güvence altına almışlar. Onların çocukları daha “beşikte” iken hiç çalışmadan ömür boyu emeklilik hakkı kazanıyor.

IMF ve uşaklarının, emperyalizm ve işbirlikçilerinin sağlık sorunları, iş sorunları, sefalet sorunları, emeklilik ve gelecek güvencesi sorunları yok. Onlar bizim sefaletimiz üzerinde sefa sürüyorlar. Bizim sefil, hasta ve cansız bedenlerimizin sayısı arttıkça onların yaşam koşulları daha da iyileşiyor. Ağır sömürü ve sefalet koşullarından dolayı bizim ömrümüz kıaldıkça, onların ömrü daha da uzuyor.

Mezarda emekli olacak “vatansever” işçiler aranıyor!

Bizim kendi emeğimizin hakkını istemek “teröristlik”, kendi yarattığımız zenginliklerin yanına yaklaşmamız “haram”, gerçek sahibi olduğumuz ülke kaynaklarının emekçi halkın çıkarlarına

kullanılmasını istememiz ise “vatan hainliği” oluyor! Bu asalakların, çalışan emekçinin alınterini vahşice, keyfice ve zorbalıkla sömürmelerinin adı ise “demokrasi”! Emeğin yarattığı tüm birikim ve zenginlikleri gaspetmelerinin adı “liberalizm”! Ülkenin tüm kaynaklarının emperyalizme teslim etmelerinin, peşkeş çekmelerinin adı ise “vatanseverlik”!

Şimdi de bize “eğer vatanınızı seviyorsanız, eğer ülkenin geleceğini düşünüyorsanız, eğer milliyetçi, vatansever işçilerseniz, SSK yasa değişikliğini, uluslararası tahkim yasasını, sadaka zamlarını, özelleştirmeyi kabul edin” diyorlar. “Sakin sesinizi çıkarmayın, mücadele etmeyin, birleşmeyin, örgütlenmeyin” diyorlar. “Polis copunu, asker dipçliğini yerseniz de sakın gıkınızı çıkarmayın, boyun eğin” diyorlar. Çünkü “her şey vatan için!” diyorlar. “Bizim işçiler emekçiler arasında bu vatani daha çok ve daha da çok seven milliyetçilere ihtiyacımız var” diyorlar. “Haydi vatanseverliğinizi gösterin, Kürtlere karşı gösterdiniz, bölücülere, yıkıcılara, anarşist ve teröristlere karşı gösterdiniz, şimdi bir kez daha gösterin, bir kez daha ispatlayın” diyorlar. “Vatanseverliğinizi bugüne kadar gün yüzü görmeyip sürüm sürüm süründüğünüz halde sesinizi çıkarmayarak gösterdiniz, şimdi bir de emeklilik yüzü görmeden mezara girerek ispat edin” diyorlar.

Sahte vatanseverler karşısında uyanık olalım!

Sömürücüler, asalaklar ve onların uşakları sahte vatanseverlerdir. Onlar kendi sınıf saltanatlarını ayakta tutmak için haklarımızı da ve bedenimizi de mezara gömüyorlar. Sadece bu mu? Hayır! Bu “vatanseverler” bu ülkenin her çakıl taşını ve her karış toprağını emperyalizme peşkeş çekiyor ve birlikte yağmıyorlar. Sadece patronlar değil, patronlara ve patronların devletine karşı mücadelemizin önünü kesmeye çalışan patron uşakları da sahte vatanseverlerdir. Hepsi IMF ve TÜSIAD'ın ve her türden asalak sömürücülerin uşaklarıdır.

IMF'ye uşaklık emperyalizme teslimiyettir. Emperyalizme teslimiyet ülkeye ihanet, topluma ve emeğe düşmanlıktır. Onların sınıf egemenliği, sadece bizim değil, bütün ülkenin, bütün toplumun yıkımı üzerinde yükseliyor.

İşçi, emekçi arkadaşlarımızı bu sahte vatanseverler karşısında uyanık olmaya çağıralım.

Sermaye devletinin içerde işçi sınıfı ve emekçilere, dışarda emekçi halklara saldırganlığına dur demek için;

Örgütlü militan gücümüzü ortaya koyalım, hesap soralım!

Sermayenin yeni hükümeti işçi ve emekçilere, ezilen halklara karşı düşmanlık ve saldırı temelinde konumlanmış bulunuyor. Hükümetin kurulmasıyla birlikte artık “geleneksellesmiş” olan IMF görüşmeleri gerçekleşti. IMF kapsamlı bir saldırı programını hükümetin önüne koydu. Sermaye devleti bir yandan bu saldırı programını yaşama geçirebilmek, bir yandan da işçi ve emekçilerin biriken öfkesini dizginlemek için tüm örgütlü güçlerini harekete geçirmiştir. Yeni açılan IMF paketinden bir sosyal yıkım ve vahşet programı çıkmıştır. “Sosyal Güvenlik Reformu” denilen bu yıkım programının baş hedefi işçi sınıfı ve emekçilerdir. Krizin faturası bu kez işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına daha pervasız bir biçimde bindirilmek istenmektedir.

Tekelci sermaye medyası ve düzen partileri de üstlerine düşen görevleri yerine getiriyorlar. Bir yandan bu yıkım saldırısı işçi ve emekçilere kurtuluşun yolu olarak yutturulmak isteniyor. Diğer yandan toplumun ilgisi çeşitli gündemlere çekilerek dikkatler dağıtılmaya, kafalar bulandırılmaya çalışılıyor.

Balkanlar'daki emperyalist savaşta Türk devletinin oynadığı sözde rol üzerinden yapılmakta olan propaganda buna bir örnektir. Kosova'ya gönderilen askerlerin bölge halkı tarafından coşkuyla ve “en büyük asker bizim asker” sloganlarıyla karşılandığı üzerinden yürütülen şoven propaganda kampanyası ile emekçi kitleler aldatılmaya çalışılıyor.

Sermaye devleti, Balkan halklar üzerinde yürütülen kirli egemenlik savaşında, emperyalizme uşaklık temelinde bir rol üstlenmiş bulunuyor. Emperyalizmin sözde bölgede barışı ve güvenliği tesis etmek amacı taşıyan müdahalesine Türkiye de kendi cephesinden destek vermektedir. Emperyalizmin oluşturduğu Barış Gücü'ne, emperyalizme kölece bağımlılığını ispatlarcasına Türk Barış Gücü de katılmıştır. “Kosovalı müslümanlara yardım” sahte demagogileriyle Türk militarizmi ve emperyalizme uşaklık meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Aynı şey '90'ların başında yine bir militarist saldırganlıkla ABD'ye yedeklenerek Somali'ye asker gönderilmesi ile yapılmıştır.

Emperyalizmin yedeğindeki bu militarist saldırganlık bir yandan da “büyük dünya devleti Türkiye”, “Türkiye'nin gücü”, “Türk devletinin yenilmezliği” vb. olarak gösterilmek istenmektedir. Kendi ülkesindeki sorunlara çözüm üretmekten aciz bir devlet, dünyanın dört bir yanında ortaya çıkan sorunları sözde çözmeye soyunmaktadır. Kendi emekçi halkına yıkım üzerine yıkım yaşıtan bir iktidar Balkan halklarının “huzurunu ve güvenliğini” sağlayacakmış! Kendi işçi ve emekçilerine kan kusturan, yaşamı cehenneme çeviren, sefasını

sürelebilmek için hakları mezara gömen, Kürt halkına yönelik dizginsiz bir kirli savaş yürüten sermaye iktidarı Balkan halklarına “adaleti ve eşitliği” taşıyacaktı! Kendi ülkesini emperyalizme teslim eden, IMF'nin buyrukları ile işçi ve emekçilerin geleceğini karartan, emperyalist efendileriyle birlikte ülkenin tüm zenginliklerini yağmalayan bir iktidar ve onun militarizmi Kosova'lı Arnavutların “kendi kaderini tayin hakkını ve özgürlüğünü” sağlayacakmış!

Gerçek olan şudur. Emperyalist devletler kendi belirledikleri uluslararası hukuk kurallarını bile ayaklar altına alarak kuralı, gayri meşru, sömürgeci bir saldırganlık içindedirler. Kapitalist-emperyalist devletlerin halkların esenliği için çalıştığı bugüne kadar görülmemiştir, görülmeyecektir de. Onların temel hareket noktası, halkların kan denizinde boğulması üzerinden pis kârlarını ve çıkarlarını güçlendirmek ve güvenceye almaktır. Bugün Balkan halkları üzerindeki karabasan da bundan başka birşey değildir. Bu kirli suça saldırgan ülkelerdeki emekçi halklar da ortak edilmeye çalışılmaktadır. Türk sermaye iktidarı, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist efendilerinin bölgedeki çıkarlarının bekçiliğini yapmaktadır. Dünyanın dört bir yanına asker göndererek, halkların soykırımdan geçirilmesinde görev üstlenmektedir. Dünya halkları emperyalizmin sömürgeci çizimleri altında ezilmekte ve sermaye devleti de bu suça ortak olmaktadır.

Bu onursuz uşaklığın karşılığında da emperyalistlerin iktisadi “yardımıyla”, yani önüne atılan kırıntılarla düzenin çarklarını döndürmeye çalışılmaktadır. Bu emperyalist “yardım”ın nasıl bir şey olduğu, işçi sınıfı ve emekçiler için ne sonuçlar doğurduğu ise, bugüne kadar uygulanan IMF paketleriyle yaşatılan yıkımdan bellidir. Yeni IMF programıyla dayatılan beterin beteri yıkımlardan bellidir.

Sermaye devleti Kürt halkına karşı imha ve inkara dayalı politikalarla bir kirli savaş yürütülürken, diğer taraftan Balkanlar'da emperyalizmin çıkarları temelinde halkların birbirine kırdırılmasının piyonu durumundadır.

Gerçek olan şudur. Sermaye iktidarı ve kontr-generallerin yönetimindeki ordusu, içerde ne yapıyorlarsa dışarda da onu yapmaktadırlar. İçerde hangi çıkarlara hizmet ediyorlarsa, dışarda da aynı çıkarlara hizmet etmektedirler. Görevimiz bu gerçeği işçi ve emekçi kitlelere açıklamaktır. Emekçi halklar üzerindeki sömürgeci kirli savaşların, kapitalist sömürünün, emperyalist yağmanın son bulmasının ancak işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü gücü ve mücadelesiyle mümkün olduğunu anlatmak, işçi sınıfı ve emekçilerin IMF'nin yıkım saldırısına karşı bu bilinçli harekete geçmelerini sağlamaktır.

İşsizliğin, sefaletin perde arkasındaki yüz emperyalizmin ve işbirlikçilerinin kanlı sınıf iktidarı

Sermaye iktidarı altında işin, ekmeğin, özgürlüğün güvencesi yok!

Bu ülkede sermaye iktidarı altında emeçinin alnteri vahşice sömürülüyor. İşçi ve emekçilerin tüm kazanılmış hakları birer birer mezara gömülüyor. Ülkenin tüm kaynakları emperyalizm ve işbirlikçi sermaye tarafından yağmalanıyor. İşçi ve emekçilerin yarattığı bütün zenginlikler bir avuç sömürücü asalak tarafından gasp ediliyor ve kendi mülklerini bu sayede sürekli büyütüyorlar. İşte milyonların işsizlik ve sefaletin perde arkasında bunlar var. Emperyalizm ve işbirlikçisi sermaye iktidarının bu topraklardaki sınıf saltanatı işçi sınıfı ve emekçi halka on yıllardır yaşatılan yıkımın, kesilen faturaların, istenilen fedakarlıkların üzerinde yükseliyor.

Sermaye iktidarı ayakta kaldıkça ekonominin kaynakları emperyalistler ve işbirlikçisi sermaye tarafından yağmalanmaya devam edecek. Yarattığımız zenginlikler gaspedilmeye devam edecek. Ekonominin çarkları işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamak için değil, bizim canımız pahasına sermayenin kasalarını doldurmak için dönmeye devam edecek. Ekonomi krizden krize yuvarlanmaya devam edecek. Tekeller kriz vurgunlarıyla palazlanmaya devam edecek.

Onlar bizim haklarımızı, taleplerimizi, örgütlenmelerimizi, bugünümüzü ve çocuklarımızın geleceğini mezara gömerek kendi sömürü düzenlerini ayakta tutuyorlar. Ya onlar bizim yıkımımız üzerinde yükselmeye, sefaletimiz üzerinde sefa sürmeye, para kasaları tıka basa dolsun diye bize daha derin mezarlar kazmaya devam edecekler. Ya da biz onların kanlı iktidarını mezara gömerek kurtuluşumuzu kazanacağız. Bunun orta yolu yok, bunun ara çözümü yok, bunun uzlaşması yok.

Bizler geleceğimizi kazanmak ve fazlasıyla hak ettiğimiz insanca yaşamı güvence altına almak için sermaye iktidarının mezarını kazmak zorundayız. Kendi devrimci sınıf iktidarımız altında sosyalizmi kurmak zorundayız. Başka kurtuluş yolumuz yoktur.

İşin, insanca çalışmanın, insanca yaşamının güvencesi sosyalizmde!

Sömürücülerin, asalakların sınıf iktidarına devrim ile son vereceğiz, böylelikle emperyalist yağmanın da kökünü kurutacağız. İşçi sınıfının devrimci iktidarı ile tekellerin işçi sınıfı ve emekçilerden gaspetmiş olduğu mülke, sermayeye, topraklara tazminatsız el koyacağız. Fabrikaları, tarlaları, madenleri, bankaları gerçek sahiplerinin, işçi sınıfı ve emekçilerin mülkiyeti haline getireceğiz ve yönetimi, hizmeti altına sokacağız. Ekonomiyi, ülkenin bütün kaynaklarını ve zenginliklerini, işçi sınıfı ve emekçilerin insanca yaşama ihtiyaçlarını karşılamak için planlayacak ve örgütleyeceğiz. Sosyalizmin devrimci sınıf iktidarı bayrağı altında asalaklar tok, çalışanlar, üretenler ise aç gezmeyecek.

Sosyalizm işçi sınıfı ve emekçiler için geleceğin gerçek güvencesidir. Sosyalizm, sömürücü asalaklar dışında tüm toplum ve insan yaşamı için geleceğin gerçek güvencesidir. Devrim bu geleceğin kapısıdır. Bu kapının kilidini devrimci sınıf partisiyle birleşmiş işçiler ve emekçiler, tüm ezilen ve sömürülenler kendi elleriyle açacaktır.

Komünist işçi partisi işçi sınıfının devrimci partisidir. Komünist işçi partisinin yolu işçi ve emekçilerin mücadele ve kurtuluş yoludur.

Emperyalizm ve işbirlikçisi sermaye iktidarının dalga dalga yükselttiği saldırılar karşısında her sınıf bilinçli işçi ve emekçi kendi devrimci sınıf partisinin saflarında örgütlenme yolunu tutmalıdır. Her sınıf mücadelecisi işçi ve emekçi kendi devrimci sınıf partisinin mücadele bayrağı altında birleşme yolunu tutmalıdır. Bu yol kazanılmış haklarımızı mezara gömdürmemenin yoludur.

Bu yol mezarımızı kazmak isteyen asalakların sınıf iktidarını mezara gömmenin yoludur.

İşçi-memur-gençlik elele sokağa, eyleme, genel greve!

Sermaye mezara! İşçiler-emekçiler iktidara!

Kahrolsun emperyalizm ve uşağı sermaye iktidarı!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Çözüm devrimde! Kurtuluş sosyalizmde!

İşçi ve emekçiler alanlarda haykırdı: “İşçi-memur elele genel greve!”

İstanbul:

9 Temmuz Bakırköy

Son saldırı paketini protesto eylemlerinden biri de, DİSK'e bağlı Genel-İş sendikasının 9 Temmuz günü Bakırköy'de gerçekleştirdiği basın açıklaması idi. Eyleme Küçük Çekmece Belediyesi Temizlik İşleri, Atölye, Park Bahçeler'den toplam 150 kişilik bir kitle katıldı. Bakırköy Meydanı'ndan merkez postanesine kadar alkışlarla yürünürken, “İMF defolsun, işçi halk kurtulsun”, “Mezarda emekliliğe hayır”, “İşçi memur elele genel greve” gibi sloganlar atıldı ve “Özerk demokratik SSK”, “Sana kıyak emeklilik, bana mezarda emeklilik bu ne rezillik”, “Kahrolsun İMF” dövizleri taşındı.

Belediye işçilerinin canlı olduğu eylemde yoğun güvenlik önlemleri göze çarpıyordu. Şube Başkanı Hasan Turuk'un yaptığı basın açıklamasının ardından faks çekme eylemi gerçekleştirilerek saat 12.30 civarında eylem bitirildi.

9 Temmuz Cuma - Sirkeci Postanesi telgraf çekme eylemi:

“Mezarda emekliliğe hayır - Eminönü işçileri” yazılı dövizleri taşıyan işçiler, saat 12:00'de postanenin önünde toplandılar. 25 kişinin katıldığı eylemde, mezarda emekliliğe karşı mücadele edileceği, halihazırdaki yasa tasarısının kabul edilemeyeceği yeniden vurgulandı ve “Mezarda emekliliğe hayır!” sloganı atıldı. Ardından işçiler postaneye girerek Çalışma Bakanlığı'na faks çektiler.

10 Temmuz Cumartesi - Taksim:

Memurlara verilecek olan zam oranlarının 9 Temmuz'da kamuoyuna açıklanmasının ardından, İstanbul'daki kamu emekçileri 10 Temmuz Cumartesi günü saat 18:00'de Taksim'de bulunan Fransız Konsolosluğu önünden yürüyüşe başladı. Yaklaşık 800 kamu emekçisinin katıldığı eylemde sık sık “Geliyor geliyor genel grev geliyor!”, “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “Mezarda emekliliğe hayır!”, “İMF emreder, hükümet zulmeder!” sloganları atıldı. Kamu emekçilerinin halka binlerce bildiri dağıttığı yürüyüş, KESK Genel Merkezi önünde sona erdi.

12 Temmuz Pazartesi - Belediye-İş'in basın açıklaması:

25 Mayıs'ta ödenmesi gereken ikramiyenin bir kısmının hala ödenmemesi nedeniyle Belediye-İş'in İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde yaptığı basın açıklaması saat 12:15'te başladı. Belediye-İş İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı Hüseyin İncesu tarafından yapılan basın açıklamasında, taşeronlara ve müteahhitlere milyarlarca para ödeyenlerin, sıra işçilere geldiğinde ikramiyelerini ödemedikleri, buna sessiz kalınmayacağı söylendi. İkramiyenin ikinci bölümünün Temmuz'un ilk haftasında ödeneceğini söyleyenlerin, vakit geldiğinde ortadan kaybolduğu, belediye yönetimleri aynı tutumları sürdürürse, meydana gelecek olumsuzluklardan sorumlu olunmayacağı belirtildi. Ayrıca hakların faiziyle birlikte ödenmesi ve toplu sözleşme ihlallerinden vazgeçilmesi

talepleri dile getirildi. Basın açıklamasına “İnsanca bir yaşam için mezarda emeklilik değil, işsizlik sigortası, iş güvencesi istiyoruz” cümlesi ile son verildi. “İşçiyiz haklıyız kazanacağız!”, “Mezarda emekliliğe hayır!” sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı.

13 Temmuz Belediye-İş Maltepe:

Belediye-İş Sendikası, Maltepe Belediyesi'nde ücretlerin düzenli ödenmesi ve mezarda emeklilik yasa tasarısının geri çekilmesi taleplerini içeren bir basın açıklaması düzenledi. Maltepe Belediyesi önünde yapılan açıklamaya yaklaşık 50 kişi katıldı. Eylemcilerden çok TMSH ekiplerinin hakim olduğu eylemin ilk birkaç dakikası içinde 4 okurumuz ve eyleme destek vermek için gelen 3 kişi daha gözaltına alındı. Gözaltıların olmasında sendika başkanının katkısı büyüktü. Amirin sendika başkanına “Bunları tanıyor musun, bir ilgin var mı?” sorusuna başkanın yanıtı kısa ve netti. “Tanımıyorum benimle de bir ilgileri yoktur”. Bunun üzerine çembere alınan 8 kişi gözaltına alındı. Başkan basın bildirisini okurken bildiri dağıtmak isteyen bir bayan ve beraberindeki bir kişi daha gözaltına alındı. Başkanın hemen önünde olan olaya gösterdiği duyarsızlık, birkaç dakika öncesinde olanlara gösterdiği duyarsızlıktan farklı değildi. Gözlerinin önünde gerçekleşen tartışmayı duymamazlıktan geliyor ve bildiriye okumaya devam ediyordu.

Sendikanın düzenlediği eyleme destek vermek için giden eylemcilerin adeta sendika başkanı tarafından polise teslim edilmesi bu sendika ve başkanının niteliğini gözler önüne seriyor. Eylem alanında görüştüğümüz sendikalı bir işçi de başkanın bu tavrının arkasındaki nedenleri şöyle sıralıyordu: “Başkan Ömer Küçükali, yönetimle ve yönetimin yardakçılarıyla içiçe bir adam. Ben ve benim gibi muhalif ve devrimci işçiler sendikadan tecrit edildik. Mesela bugün burda ne yapılacağına dair sendikadan bana hiç birşey söylenmedi. Sendika başkanı için işçilerin değil belediye yönetiminin talepleri önem taşıyor. Bugün yapılan bu eylem de zaten bir hava boşaltma eylemi. Başkan gündem doğrultusunda işçilerde gelişen tepkiyi boşaltmak için böyle birşey düzenledi. Bu bir danışıklı dövüş. Ben sizin arkadaşlarınız gözaltına alınırken sivil polisin başkana ‘*aranıza bunları sokmamanızı söylememişmiydin ben sana*’ dediğini duydum”.

Eylemde yaşananlar bir şeyin çok açık net göstergesi olmuştur. Belediye-İş Sendikası Başkanı Ömer Küçükali ve onun şahsında tüm sendika bürokratları böyle davranarak sınıfı gerçek önderlerinden yalıtıp ve yalnızlaştırmak istemektedir. Ancak bu zavallı çabalar devrimciler ve bizzat sınıf tarafından boşa çıkarılacaktır.

13 Temmuz Salı Kartal-Karyapsan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rante7.org>

Karyapsan'dan yapılan basın açıklamasında, 13 Temmuz'da

olan işçiler işe geri alınmaları talebiyle topladıkları 32 bin imzayı Belediye başkan yardımcısına vermek üzere bir basın açıklaması düzenlediler. Kartal Meydanı'nda düzenlenen basın açıklamasına 1000'i aşkın kişi katıldı. Alana “Yaşasın onurlu direnişimizin 74. günü Karyapsan A.Ş” ve “İMF değil, çalışanlar karar verecek” imzalı pankartlarıyla ve “Tuzla Karyapsan omuz omuza” sloganlarını atarak coşkulu bir şekilde giren Karyapsan işçilerine, Deri-İş, Eğitim-Sen ve Emekli-Sen Kartal şubeleri, işten atılan Yonca Teknik Yatırım İşçileri, Limter-İş Sendikası yöneticileri de destek verdiler. Eylemde *Kızıl Bayrak* imzalı bildiri dağıtıldı ve kuşlama yapıldı.

Eylemde sık sık “Yaşasın Karyapsan direnişimiz”, “Tuzla Karyapsan omuz omuza”, “Mezarda emekliliğe hayır”, “Genel grev genel direniş”, “Zafer direnen emekçinin olacak”, “Baskılar bizi yıldıramaz”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek” sloganları atıldı.

Basın açıklamasını okuyan Belediye-İş Anadolu Şube başkanı Ömer Küçükali Karyapsan işçilerine destek istedi. Basın açıklamasından ve imzaların teslim edilmesinden sonra Karyapsan işçileri ve onlara destek için gelen eylemcilerden bir kısmı Karyapsan'a doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüş sırasında sloganlar hiç susmazken polisin provakatif davranışları gözden kaçmadı. Bunun üzerine bir koruma çemberi oluşturuldu. Polisin bu tacizkar tutumu üzerine, işe yetişmek için kitleden ayrılmak zorunda olan bazı işçiler, gözaltı ihtimalini önlemek için özel önlemlerle uzaklaştırıldılar. Polis Karyapsan'ı bir süre abluka altında tuttuktan sonra geri döndü.

Direniş yerine geldikten sonra, işçilerin arasında oturan Anadolu Şube başkanı Ömer Küçükali ile karşılaştık. Kendisine eylem alanındaki polisten yana koyduğu tavrın anlamını sormak istedik. Eyleme destek için gelen insanları eliyle polise teslim ettiğini ve arkadaşlarımızın başına geleceklerden kendisini sorumlu tuttuğumuzu söyledik. Başkan işçilerin önünde böyle bir teşhir beklemediğinden olacak, herkesin o gün birkaç kez tanık olduğu tavrını inkar etmeye çalıştı. Ancak başkanın bu umutsuz çabaları tartışmanın istediği biçimde sonuçlanmasına yeterli olmadı. Yaratılan basınç üzerine gözaltılarla ilgilenmek için arkadaşlarımızın tutulduğu terörle mücadele şubesine gideceğini söyleyerek fabrikadan ayrıldı.

15 Temmuz Taksim eylemi...

İMF'nin dayatmaları doğrultusunda 57. hükümet tarafından hazırlanarak meclise gönderilen sosyal güvenlik “reformu”na karşı yaklaşık 15 gündür çeşitli eylemlilikler yapan emekçi ve işçiler 15 Temmuz'da da alanlardaydı. Türk-İş, Hak-İş, DİSK, KESK ve demokratik kitle örgütlerinin birleşmesinden sonra,

tasarı geri çekilinceye ve talepleri kabul edilinceye kadar eylemlerin süreceğini açıklayan sendikaların eylem takviminde, 15 Temmuz'da hükümet partilerine siyah çelenk bırakma vardı.

Eylem İstanbul'da 10 bini aşan bir kitlesel yürüyüş şeklinde hayata geçirildi. Sabah saatlerinde Ali Sami Yen stadının önünde toplanmaya başlayan işçi ve emekçiler yürüyüşün başlayacağı saate kadar "genel grev genel direniş" ve "Hükümet istifa" sloganlarının öne çıktığı coşkulu bir gösteri yaptı. Saat 11:00'e yaklaşırken yürüyüşe geçen kitle ilk başta polis engeliyle karşılaştı. Yaptıklarının yasal olmadığını, polisle işçinin karşı karşıya gelmesini istemediklerini anons eden kolluk güçlerinin amirine kitlenin cevabı oldukça kısa ve açık oldu. "ölmek var dönmek yok!.." Kitlenin bu kararlılığını gören kolluk güçleri geldikleri gibi geri döndüler.

Yürüyüşün ilk durağı Mecidiyeköy'deki DSP binasıydı. Bina önüne gelindiğinde, önce bir basın açıklaması okundu. Açıklamayı yapan TÜRK-İŞ 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak "Meclise sosyal güvenlik reform tasarısı adı altında sunulan metnin SSK'nın idam fermanı olduğunu, hükümetin memur ve emeklisine %20 oranındaki bir zammı layık gördüğünü, uluslararası tahkimi bağımsızlıkla bağdaştıramadıklarını, emek cephesinin kazanılmış haklarına sonuna kadar sahip çıkacaklarını, gerekirse üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını" belirtti. Açıklamanın ardından siyah çelenk bırakıldı ve sonra yine yürünenek MHP binasının önüne gelindi. Burada siyah çelenk bırakılırken MHP binasından dışarıyı seyredenler, "Hükümet istifa", "Çeteler halka hesap verecek" gibi sloganlar ve yuhalamalarla protesto edildi. Bu protestoya ellerinde Türk bayrağı taşıyan İşçiler de katılmıştı.

MHP'den sonra sıra Tünel'deki ANAP binasına çelenk bırakmaya gelmişti. Yine coşkulu sloganlarla Taksim Meydanı'ndan geçilerek İstiklal caddesine girildi ve ANAP binasının önüne gelindi. Sendika temsilcileri çelengi bırakırlarken eylemciler de "İşte burası yolsuzluklar yuvası" sloganı atıyor ve hükümeti bir kez daha istifaya çağırıyordu. Eylemin bitimine doğru Kızıl Bayrak imzalı kuşlamalar yapıldı.

17 Temmuz'da şişli'de buluşmak üzere eylem sona erdi.

Notlar:Son derece coşkulu geçen eyleme çevredeki bina ve işyerlerinden de destek geldi. Açılan pankartlar, "SSK'nın tasfiyesine mezarda emekliliğe hayır -Haber-İş 1 nolu şube", "Sosyal güvenlik evrensel ve anayasal bir haktır.-TÜRK-İŞ", "Taşeranoşturmaya hayır-TÜRK-İŞ", "Özelleştirmeye hayır-Liman-İş İstanbul şubesi" idi.

İzmir:

İşçi sınıfı İzmir'de de ayakta...

Yeni bir eylem dalgası yükseliyor

Sermaye devletin işçi ve emekçilere karşı başlattığı saldırı programına karşı ilk tepkiler ortaya çıkmaya başladı. Bu kapsamda İzmir'deki gelişmeler ilk olmanın sınırlılıklarını taşımakla birlikte, sermaye devletin işinin hiç de kolay olmayacağını gösteriyor. Yeni hükümetin çalışan kesimlere dayattığı mezarde emeklilik tasarısının İzmir genelinde ortaya çıkardığı yeni hareketlilik dalgasına bir de özelleştirme saldırısına karşı gelişen tepkiler eklendi. Böylece sınıf hareketinin kapsamı genişledi.

Sosyal güvenlik reformu ve emeklilik yasa tasarısını protesto etmek için İzmir'de DISK'e bağlı sendikalar tarafından 3 günlük eylem programı belirlendi. Üç ayrı

yerde basın açıklamaları gerçekleştirildi. Ayrıca elektriğin özelleştirilmesine ve dolara endeksli fatura düzenlenmesine karşı, 7 Temmuz'da Bornova sanayi sitesindeki TEDAŞ'ın önünde, işçi ve kamu emekçilerinin katılımıyla Tes-İş ve Enerji Yapı-Yol Sen'in ortak basın açıklaması yapıldı.

Türk-İş'e bağlı Tes-İş elektriğin özelleştirilmesine karşı işyerlerinde imza kampanyası başlattı. Bu kampanyayla birlikte 7 Temmuz'da DİSK, TEAŞ, TEDAŞ ve karayollarında çalışan işçiler ve kamu emekçileriyle birlikte yaklaşık 600 kişilik bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında ağırlıklı olarak enerjide özelleştirmelere dönük tepkiler dile getirildi. Enerji Yapı Yol Sen sözcüsü, sonuna kadar mücadele edileceği, halkın malının emperyalistlere satılmasına izin verilmeyeceği, özelleştirme yetkili kurumlarını işyerlerine sokmamak için direnecekleri, satışlara izin verilmeyeceği, vb. içerikli bir konuşma yaptı. İşçilerin kararlı ve coşkulu oldukları gözleniyordu. Sözcünün, "hükümeti bu dünyaya geldiklerine pişman edeceklerini" söylemesi işçilerin coşkusunu arttırdı. Eylemin genel çerçevesine "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye!" sloganı damgası vurdu.

Genelde işçilerin verdiği mesaj, "Genel grev-genel direniş!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Yılgınlık yok, direniş var!", sloganlarıyla özetlenebilir. Bu sloganlar işçiler tarafından daha bir coşkulu atılıyordu. Yaklaşık bir saat süren basın açıklamasından sonra, DİSK önünden sloganlarla, döviz ve pankartlarla yürüyüşe geçen işçilerin işyerlerine dönüşleri sessiz oldu.

Diğer bir basın açıklaması 8 Temmuz'da Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde SSK dispanserisi önünde gerçekleşti. Basın açıklamasına katılım 400 civarındaydı ve sendikalı olan işyerlerinden gelmişlerdi. DISK'e bağlı Birleşik Metal-İş ve Genel-İş'in düzenlediği eyleme Emekli-Sen de destek verdi. Tarih Bakım Yenileme Atölyesi önünden slogan ve alkışlarla SSK dispanserinin önüne kadar yürüyüş yapıldı. Basın açıklamasına Tarih Bakım Yenileme Atelyesi işçileri, Countainer, Dikkan temsilcileri ve Çiğli Belediyesi işçileri katıldılar. Polisin geniş bir yığınak yaptığı basın açıklamasına müdahale olmadı. Basın açıklaması gündemdeki mezarda emekliliğe karşı yapıldı. "SSK bizindir satılamaz!", "Ankara Ankara duy sesimizi, bu gelen işçinin ayak sesleri!", "Mezarda emekliliğe hayır!", "İşçi-memur elele genel greve!" sloganları atıldı. Taşınan dövizlerde de aynı ve benzer sloganlar vardı. DISK bölge temsilcilerinin konuşmalarından sonra kitle dağıldı.

Organize sanayi içindeki fabrikalardan basın açıklamasına katılım yoktu. DISK'in basın açıklamasını önden duyurmaması ve en önemlisi de yasaya karşı bildiri, afiş, broşür gibi materyaller kullanılmaması bu sonucu doğurmuştu. DISK'in bu eyleminin olumlu yönü Çiğli Organize Bölgesi'nde şimdiye kadar bu kapsamda yapılan ilk basın açıklaması olmasıdır. Olumsuz yönü ise, Çiğli'de örgütlü olan Türk-İş ve DISK Lastik-İş'e bağlı fabrikalardan basın açıklamasına katılım olmamasıdır. DISK Genel-İş ve Birleşik Metal-İş, genel kitleyi harekete geçirmek ve diğer sendikalarla bağ kurmak yerine sendikal bürokrasi üzerinden sınırlı bir gücü harekete geçirmeyi tercih etmiştir. Bu nedenle önemli bir potansiyeli harekete geçirmek görevini yerine getirip getiremeyeceği konusunda bir tereddüte yol açmıştır.

Basın açıklamasına çevreden katılım ögle yemeğine çıkan sınırlı sayıda işçinin pasif izlemesi şeklinde oldu. DISK'in bu programı belirli sayıda şube ve temsilciler ile işçilerin eylemiyle sınırlı kaldı. Genel bir mücadele çağrısı ve örgütlenme çabası eksikti. Eğer DISK sermaye devletin saldırılarına karşı tepkiyi bu tür açıklamalarla dağıtma niyetinde ise, işçi ve emekçilerden gereken yanıtı alacaktır. İşçi ve emekçiler görevlerini yerine getirmeyen sendika ağalarını kapının önüne koymayı da

becereceklerdir.

Yapılan basın açıklamalarının birbirinden kopuk sendikaların bireysel inisiyatifleri ile gerçekleşmesi bu hareketi ileriye taşıyacak gücün bir araya getirilmesini geciktirmektedir. Sendikalar kişisel reklamı değil, işçi sınıfının ortak çıkarlarını ön plana çıkararak hareket etmelidirler.

İkinci basın açıklaması, Bornova'da Heykel önünde başlayıp, postanenin önüne kadar yürüyüş ve sloganlarla yapıldı. Yaklaşık 500 kişilik işçi katılımı vardı. Öğle saatlerinde Bornova halkının desteği de yoğundu. Buraya Eğitim-Sen'den bireysel katılımlar, Bornova Belediyesi işçileri, Pınarbaşı'nda Birleşik Metal'de örgütlü fabrikalardan işçiler katıldı.

Üçüncü ve son basın açıklaması, Kısıkköy Organize Sanayi Bölgesi'nde yapılacaktı. Bu eylem bölge jandarması tarafından keyfi biçimde engellendi. DISK temsilcilerini, başkanlarını ve kitleyi dağıtmak için jandarma müdahale etti.

Üç günlük program çerçevesinde valilikten alınan basın açıklaması izinlerine rağmen, Kısıkköy Organize patronlarının emriyle jandarma, temsilcilere "kitleye dağıtmazsanız, biz sizi dağıtırız" diyerek gözdağı verdi. Kararlı kitlenin buna karşılığı "Susma, sustukça sıra sana gelecek!" sloganı oldu. Kısıkköy'de Birleşik Metal'de örgütlü Polimaks metal fabrikasında çalışan işçilerin neredeyse tamamı basın açıklamasına katıldı. Patronların emirleriyle saldıran jandarma, kimin hizmetinde olduğunu bir kez daha gösterdi. Emir doğrudan organize sanayi patronlarının sözcüsü tarafından komutana iletili. "Gerekirse müdahale edin" emri patronlar tarafından verildi. İşçileri basın açıklamasında kararlı gören jandarma müdahale için harekete geçti.

DISK temsilcileri; alınan bu tutumun anti-demokratik olduğunu, yasal izinleri olduğu halde bunun engellendiğini, dün işçiye ve tüm çalışanlara çeşitli vaatlerle işbaşına gelen hükümetin, şimdi çalışanların sosyal güvenliğine gözünü diktiğini, bu yasanın engellenmesi için birlik ve beraberliğin şart olduğu, çerçevesinde bir açıklama yaptı. Bu konuşma engellemeler arasında yapılabilirdi. Bu arada başkana gözaltına alma tehdidinde bulunuldu. Pretesto oturma eylemiyle devam etti. Jandarma verilen emre karşı anında oturan işçilere saldırdı. Bazı temsilciler dipçik darbesi yedi. İşçiler dağıldıktan sonra DISK temsilcilerinin yerel basın ve devrimci basına yapmak istediği açıklama yine jandarma tarafından engellendi.

İzmir işçi sınıfı, kapsamlı sosyal güvenlik yasa tasarısı saldırısına karşı birleşik güç birliği içine girerek bu saldırıya karşı mücadeleyi Ege'nin diğer illerine de sıçratmalıdır. İzmir Türkiye'nin en önemli sanayi kentlerinden biridir. Petro-kimya, liman, demir-çelik ve enerji üretiminde önemli bir yere sahiptir. Bölgenin geçmiş mücadeleciler geleneğini tekrar açığa çıkarmak görevi ve sorumluluğu vardır. İşyerleri temsilcileri sendika ayrımı yapmadan işçileri birleştirip mücadeleye atılmalıdır.

Öncü işçiler ve komünistler görev başına!

**Yılgınlık yok direniş var!
Genel grev genel direniş!**

11 Temmuz Konak eylemi...

11 Temmuz günü, yüzdelik zamma, mezarda emekliliğe, özelleştirmeye, yani IMF patentli saldırılara karşı KESK, Konak'ta bir basın açıklaması yaptı.

Saat 12:00'de Sümerbank önünde slogan ve pankartlarla kortejler oluşturarak Konak Meydanı'na yürüyüşe geçildi. Bir kamu emekçisinin, "mezarımı sırtımda taşıyorum" yazılı tabutu sırtında taşıyarak yürümesi ilgi çekiyordu.

Saldırı paketinin protestosu amacıyla düzenlendiği için, eylemlerde öne çıkan sloganlar genellikle yüzdelik zamlar ve mezarda emeklilikle ilgili olmakla birlikte, bu eylemde de görüldü ki, birleşik mücadele ve genel grev talebi tabanda giderek daha yaygın bir hale gelmektedir. Eylemin en sık ve gür atılan sloganları, "Geliyor geliyor genel grev geliyor!", "İşçi memur elele genel greve!", "Genel grev genel direniş!" gibi sloganlardı. Kürsüden yapılan konuşmalar da genel greve hazırlık çağrısı niteliğindedi.

15 Temmuz eylemi...

Sosyal yıkım yasa tasarısına karşı, Türk-İş'in eylem programında, 15 Temmuz'da hükümet partilerinin binalarına siyah çelenk koyma eylemi bulunuyordu.

Eylem İzmir'de, Alsancak'taki sendikalar binası önünde başladı. Saat 17.00'de toplanmaya başlayan işçi ve emekçilerin sayısı hızla arttı. Düzenli kortejler oluşturulmasıyla yürüyüşe geçildi. Önce ANAP, sırasıyla DSP ve MHP il binalarına siyah çelenk ve tabut bırakıldı.

Bir zamanlar Turgut Özal'ı "Çankaya'nın şışmanı, işçi düşmanı!" ilan eden işçi ve emekçiler, şimdi de Ecevit için "Halkçı değil, mezarıcı Ecevit!" yakıştırması yapmayı uygun görüyorlar. Yine "Vur vur inlesin, kurtlar kuşlar dinlesin!" sloganıyla "kurda kuşa" yem olmayacaklarını gösteriyorlar. Yaklaşık 10 bin işçi ve emekçinin katıldığı eylem burjuva yasalarına göre "yasadışı", sınıf mücadelesinin yasalarına göre ise son derece meşru kitlesel bir yürüyüş ve mitinge dönüştü. Binlerce emekçi Toplantı ve Yürüyüş Kanunu'nu çiğneyerek genel greve doğru yürüdüklerini gösterdiler. İzmir'in en işlek caddeleri slogan sesleriyle cınlarken etrafa sınıf kavgasının vermiş olduğu yeni bir temiz hava yaydılar. Şimdilik, önlerinde M. Kemal resimli pankartı ve çok az da olsa sermayenin bayrağını taşıyalarda...

Özellikle hükümet partilerinin il binaları önünden geçerken coşku görülmeye değerdi. DSP'liler pencerelerini kapatıp içeri kaçmak zorunda kaldılar. MHP il başkanı yüzüstülüğünü göstermek için işçilere çiçek vermeye kalktı, karşılığında yuhalandı. Sloganların daha çok genel greve endekslendiği eylem yaklaşık ikibuçuk saat sürdü.

**Kahrolsun IMF, TÜSİAD, hükümet
bu abluka dağıtılacak!**

Kahrolsun sermaye iktidarı!

Yaşasın işçi-emekçi iktidarı!

Kızıl Bayrak/İzmir

Adana:

Tekel Fabrikası işçileri:

"Genelgeyi geri çek..." dedi

Adana Tekel Sigara Fabrikası'nda TİS'in imzalanmasından sonra sözleşmeden doğan farkların en kısa zamanda ve bir defada ödeneceği sözü verilmesine rağmen genel müdürlüğün çıkardığı genelgede bu farkların iki taksitte bölündüğünü öğrenen işçiler bu kararı protesto etmek için yemek boykotu ve basın açıklaması yaptılar.

Yapılan basın açıklamasında farkların 22 Temmuz'da bir defada ödenmesinin istendiği, iki taksitte ödenmesi kararı düzeltilmezse ileriye dönük aktif eylemler olacağı söylendi. Tek Gıda-İş Sendikası Adana 1 No'lu Şube Yönetim Kurulu adına Başkan Cennet Hazar'ın okuduğu açıklamada bu karara karşı çıkma nedeninin ise aynı dönemde tüm kamu işletmelerindeki ücret alacak farkların sözleşme yapılar yapılmaz ödenmiş olması, ayrıca tek el işletmelerinin kâr eden ve kendi ürettiklerini satarak hem hazineye hem de hazineye diğer sektörlerin ihtiyaçlarına katkıda bulunan işletmeler olduğu söylendi.

Ayrıca çıkarılmaya çalışılan sosyal güvenlik yasasına karşı olunduğu, bu yasanın çalışanlara hiçbir getirisi olmadığı, taşeron sistemiyle yapılan hizmetlerin ve kayıt dışı ekonominin kayıt içine alınmadığı sürece emeklilik yaşı önerilene değil 100 yaşına yükseltile bile bugünkü sistemi kimsenin düzeltmeyeceği söylendi.

İMF emirlerinin hayata geçirilmeye çalışıldığı, bunun sonucu olarak sınıfa saldırıların yoğunlaştığı-yoğunlaşacağı bir dönem yaşıyoruz. Emeklilik yaşının IMF'nin istediği sınırdan tutulması, bütçe açığının yine işçi ve emekçilerden alınan paralarla, ödenmeyen alacaklarla yamanmaya çalışılması, sermayenin, krizin faturasını bir kez daha işçi-emekçilere ödetmeye çalıştığını gösteriyor.

Tekel işçisi de işçi sınıfına yapılan bu saldırılardan payını almaktadır. Ücret farklarından doğan alacaklarının ödenmemesi de bu saldırıların bir sonucudur. Tekel işçisi yaşadığı tüm sorunların ve saldırıların kaynağının sermaye sınıfının iktidarı olduğunun bilincine vararak diğer sınıf kardeşleriyle birlikte mücadeleyi ileriye çekmeli, topyekün saldırılara karşı birleşik bir karşı koyuşu örgütleyebilmelidir. Özelleştirmeye, IMF'nin kararlarına, sermayenin tüm saldırılarına karşı koymayı başarabilmelidir. Tekel işçisi kimsenin düzeltmeyeceğinin açık seçik görüldüğü bu sistemi yıkıp yerine işçi-emekçilerin sosyalist sistemini kurma mücadelesinde onurluca yerini almalıdır.

Kurtuluş yok tek başına,

ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Üç kez bir defa işçi-emekçi sınıfımızda!

Kızıl Bayrak/Adana

Saklandığın çürümüş kovuğundan dışarı çık!

Adana'nın Hurdacılar Sitesi Sanayi Bölgesi'nde küçük ölçekli demir doğrama atölyesinde çalışıyorum. Bizler iki haftadan beri grevdeyiz. Paramızı alamadığımızdan dolayı atölyeyi işgal ettik. 8 kişiden oluşan işgale devam ediyoruz ve bizler paramızı alana kadar kararlıyız. Patrona sözlü saldırımız ve atölyenin işgaliyle iyi bir cevap verdik. Sonrası, işveren olacak asalak delik delik kaçıyor. Yani şu an bir muhatabınız yok. Resmen atölye elimizde, patronun saklandığı yerden çıkıp bizi muhatap almasını bekliyoruz.

Birkaç gün sonra hiç tanımadığımız birisi gelerek, "Ben patronunuzun akrabasıyım. Ve ben sizlerle konuşmaya geldim, şu an patronunuz evde yatıyor. Çünkü iğne vurdurdum, patronunuz bunalımda. O da ne yapacağını bilmiyor. Ben onun akrabası olarak size söz veriyorum. Paranızı patronunuzun arabasını satın vereceğim." diyerek bizleri ikna etti. Salı günü arabayı satın paramızı verecekmiş ve biz de o güne kadar işe başlamayacağız. Toplam 700 milyon alacaklıyız. Keşke sadece biz olsak, çevreden gelene-geçene dağ gibi borcu var. Bu da yetmiyormuş gibi hiçbirimizin hiçbir sosyal hakkı yok. Biz bu sosyal hak mücadelemizi de vereceğiz.

Zafer direnen emekçinin olacak!

Adana'dan işgalci işçiler

Antakya:

İMF-TÜSİAD yıkım saldırısına karşı birleşik militan mücadeleye!...

Sermayenin faşist diktatörlüğü ve onun sadık bekçileri olan sermaye partileri seçim dönemini cafcıflı ajite ve propagandalarla kitlelerin beyinlerini felç etmeye dönük politikalarını yaşama geçirdi. Ve sonunda ırkçı, şoven, eli kanlı katiller sürüsü olan faşist MHP hükümete getirildi. Her seçim döneminde olduğu gibi belediyelerde yine işçi kıyımları yaşandı. Ondan sonra işbaşına getirilen hükümetin icraatları, çıkarları ortak olan İMF-TÜSİAD tarafından telkin edildi. Ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginlikleri yağmalanmaya başlandı, tamamıyla öncelikli adı ölüm, yıkım, sefalet ve açlık olan özelleştirilmeye hız verildi. SSK'nın ve KİT'lerin tasfiye edilmesi gündeme geldi. İşçi sınıfına taşeronlaştırma, sendikasıztırma, esnek üretim daha yoğunluklu dayatıldı. Derinlemesine krizin ürünü olan saldırılar böylesine kapsamlıyken, burjuva ve liberal siyaset arenasında sadece mezarda emeklilik yasası tartışılmaktadır.

Sermaye devletinin bütün bu saldırılarına karşı işçi ve emekçiler cephesinde biriken öfkeyi yatıştırmak içinse suni gündemler yaratarak işçi ve emekçilerin dikkatini farklı yönler çekmek, başkaldırıyı azgın bir terörle sindirmeye çalışmak, devrimci ve komünistleri tecrit ve kitlelerin gözünü korkutma amaçlı F Tipi saldırısını yeniden devreye sokmak vb. vb. yöntemler uygulanıyor.

Saldırı üstüne saldırı programlarının devreye sokulduğu böyle bir süreçte İMF-TÜSİAD'ın "ortak" saldırısına karşı, her ulus ve her milliyetten işçi-emekçiler tek yumruk şeklinde "ortak mevzilerde ortak direniş" şiarı ekseninde mücadele etmelidir. Saldırıları püskürtmenin biricik koşulu budur.

Kahrolsun İMF!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kızıl Bayrak/Antakya

SES'te Olağanüstü Genel Kurul

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası SES, KESK içinde üç noktada öne çıkmaktaydı. 1-Fiili-meşru-militan mücadeleye yatkınlık. 2-Düzenin radikal bir tarzda teşhiri. 3-İş yeri temelinde yükselen demokratik bir iç işleyiş. Kuşkusuz bunlar bir diğerine sıkı sıkıya bağlı nitelikler. Ama son SES Olağanüstü Genel Kurulu'nu bu üç noktadan ele almak daha açıklayıcı olacaktır. Tabi baştan şunu da not etmek kaydıyla: Bu özelliklerinin hiçbirini gerek SES'i gerekse de mirasını devraldığı Tüm Sağlık-Sen'i hiçbir kritik kavşakta somut olarak KESK bütününden ayrı ve daha doğru bir pratik hatta getirmeye yetmemiştir. Ne 16-17 Haziran '95'te, ne 24 Ocak '98'de ne de 5 Mart '95'te bu özellikleri SES'i KESK'in önderliğinden daha dirençli bir noktaya taşımaya yetmemiştir.

SES'i olağanüstü Genel Kurul'a çağıran delegelerin kaygıları ise SES'in bu özelliklerinden ayrılmaktadır. Şu iddialarda bulunuldu: 1-SES'te tüzük ve ilkelere aykırı davranışlar sergilenmektedir. 2-Tabanın örgüte olan güveni azalmaktadır. 3-Karşılıklı güvensizlikler nedeniyle MYK çalışamaz hale gelmiştir. Ve eklenmektedir: "Sendikal politikalarımız net değil. Kararları hayata geçiremiyoruz."

Son iki tesbitten yola çıkılırsa KESK içinde Olağanüstü Genel Kurul toplaması gereken öncelikli bileşenin SES olmadığı ortadadır. Kendi politikalarının SES'e göre daha net ve alınan kararların uygulanmasında daha "mahir" sendikaların olduğu, iddia edilebilir ama kanıtlanabilir değildir. Kaldı ki Genel Kurul öncesinde ve sonrasında hiçbir imzacı da bunu kanıtlamaya çalışmamıştır.

Öyleyse asıl yakınma ilk üç konudur: 1-Tüzük ve ilkelere aykırı davranışlar, 2-MYK'daki güvensizlikler ve 3-Tabanın örgüte olan güveninde azalma.

"Tabanın örgüte olan güveninde azalma" ifadesinin kendisi başlıbaşına sorunlu olduğu gibi bu ifadenin ne tür somutluklara dayandığı da bilinmemektedir. İstifalardan söz edilmekte ama aynı dönemde istifalardan çok daha fazla üye kaydı yapıldığı söylenince de susulmaktadır. Dolayısıyla asıl gerekçe **tüzük ve ilkelere aykırı davranışlar** ile bunun MYK'da yarattığı güvensizlik olarak çıplaklaşmaktadır.

İnzaların temsilcilerine (Yeni imza toplayanlara) sorulmuştur. Nedir bu davranışlar? Dişe dokunur tek cevap verilmiştir: Genel Başkan A. Ürküt'ün Öcalan Roma'da iken yükselen şovenist histeriye karşı yaptığı basın açıklaması ve daha sonra bu basın açıklaması nedeniyle cezaevinde iken HADEP'ten Diyarbakır milletvekili adayı olması.

İmzacı anlayışlar (EMEP ve ÖDP) bu iki davranış SES'in tüzük ve ilkelerine aykırı bulmuşlar ve daha

önce sendikaların pek çok platformunda tartışılarak karar alınmış bu konularda olağanüstü Genel Kurul'a gidilmesini istemektedirler. Hem de mücadelenin kızıştığı, devletin saldırılarının yoğunlaştığı bir dönemde.

Başa dönersek, olağanüstü genel kurulu toplayan anlayışların SES'in başta belirttiğimiz devrimci nitelikleri ile ilgili bir kaygıları yoktur. SES'in fiili-meşru mücadele bilinciyle, bu mücadelenin zemininde yer alan dönemin radikal kesimiyle ve sendikanın işyerlerine dayalı demokratik işleyişiyle ilgili bir kaygı yoktur ortada. Kaygı başkadır. Açıkça da ifade edilmiştir. 18 Kasım 1998'de Kürt halkının taleplerine

kulak kabartılması, yaşanan kirli savaşa duyarlı olunması, barış ve kardeşlik taleplerinin daha fazla dile getirilmesi için basın açıklaması yapmış bir "Kürt" Genel Başkan istenmemektedir. Genel Kurul bu Genel Başkan'ı değiştirmek amacıyla toplanmış ve emeline de ulaşmıştır.

Genel Kurul'u olağanüstü toplantıya çağıranlar başka hiçbir şey duymak istememişler, böylesi kritik bir dönemde sınıfın mücadele istek ve ihtiyacını dahi konuşmayı, tartışmayı gereksiz bulmuşlardır. Genel Kurul'u salt seçim gündemiyle toplamış bunu değiştirmeye yönelik öneriyi de reddetmişlerdir.

SES Genel Kurul'u böylece Genel Başkan'ın şahsı üzerinden Kürt ulusal sorunu karşısında yeni tavır belirtmek üzere toplanmıştır. İşin ilginç bunu tartışmaktan da bucak bucak kaçmış, gerçekte ne kadar duyarlı olduklarını kanıtlamak için büyük çaba sarf etmişlerdir. Ve bu çabalarını şöyle büyük bir tesbitte de taçlandırmışlardır. "Kürt sorunu o denli büyük ve önemli bir sorundur ki bir gruba (Kürt yurtseverlere) daraltılamaz. Kürt yurtseverleri Kürt Sorunu'nu kendi politikalarının tartışılmaz bir alanı olarak görüyor, bu temelde kendi politik ihtiyaçlarını sendikanın ihtiyaçlarının önüne geçiriyor." Genel başkan'ın 18 Kasım tarihli basın açıklaması ve HADEP adaylığı da bu suçlamaya somut kanıt teşkil etmiş oluyor. Olağanüstü Genel Kurul bu yargılamayı ve yargılamanın gereğini yapmak üzere toplanıyor.

Sorun şovenizm karşısında devrimci duruş almak. EMEP ve ÖDP çizgisi durumdan vazife çıkartıyor ama tersinden çıkartıyor.

"Evet diyorlar, şovenizm yükseldi ama siz de yanlış politika ve davranışlarınızla bu dalganın sendikaya sızmasına çanak tutunuz. Genel başkan ve ekibi bununla suçlanıyor. Okullar olmasa maarif vekaleti ne güzel idare edilir misali, reformizm de içten içe sızlanıyor: "Şu Kürt sorunu olmasa ne güzel anti-şovenist olunur, ne güzel anti-empyralist olunur."!!!

SES'in temel sorununu böyle formüle eden anlayışlara genel kurul önünde bakıldığında SES'in ve kamu emekçilerinin mücadelesinin önünü açmada hiçbir ciddi eylem üretmedikleri, KESK'e hakim yasalıcı-icazet çizgisinin ötesine geçemedikleri görülecektir. Bundan da anlaşılacaktır ki söz konusu olan adım bir mücadele programının önündeki sorunları çözmek değil kendi ideolojik-politik duruşlarıyla uyumlu bir SES yönetimi ve vitrini oluşturmaktır. Yoksa bugün açıkça görülüyor ki işyerlerinden şube ve temsilciliklerden Genel Merkez'e taşınıp da genel başkanlığın KESK'ten ayrışmasıyla ilgili bir karar uygulanmamış bir tek karar yok. Ya da Kürt

yurtseverlerin bulunduğu şubelerde daha az uygulanıp diğer şubelerde daha çok uygulanmış bir karar da yok. Ama bir tartışma var: Kürt ulusal sorunu Kürt halkının haklı ulusal talepleri bu mücadelenin neresinde olmalı? Ve SES'te reformizm bu tartışmaya kendi meşrebince müdahale ediyor.

Sendikanın sınıfsal ve anti-faşist görevleri karşısında engel olarak gördüğü MYK bileşimini kendi lehine değiştiriyor. Hem de şunu söyleyerek "Bizler Kürt sorununa en az Kürt yurtseverler kadar duyarlıyız." Bu duyarlılık SES'in olağanüstü kongre salonunda ifade ediliyor ama hastanelere, sağlık ocaklarına, çocuk yuvalarına yani iş yerlerine ulaşamıyor. Bunu ulaştırmak için duyarlılık sahiplerinden hiçbir girişim gelmiyor.

Çünkü reformizm, yavuz hırsız misali yükselen şovenizme karşısında kendini görevlendirmeden, geri çekilen Kürt yurtseverlerinin sendikada yaratmış olduğu boşluğa fırsattan istifade göz dikiyor. Kendi reformist programına kendisi de güvenmiyor ama doğan boşluğu görüyor ve değerlendiriyor. Bu boşluğun oluşmasında Kürt yurtseverlerinin payını tartışıyor ama devletin payını, egemenlerin payını tartışmıyor. Hele hele kendi sorumluluğunu hiç tartışmıyor.

Sonuçta SES'in MYK'sı ÖDP-EMEP çoğunluğu ile oluşuyor. Yani SES EMEP'li ÖDP'li bir yönetimle KESK'in tatlısularına "şimdilik" kaydıyla yelken açıyor.

Fiili-meşru-militan mücadele hattı, radikal bir düzen eleştirisi, işyeri temelinde yükselen demokratik işleyiş... EMEP-ÖDP reformizmi bunları "şimdilik" kaydıyla gözlerden kaçırıyor. Devrimci sınıf tavrını, ulusların kendi kaderini tayin hakkını, sınıfın mücadele ihtiyaçlarını, politik ihtiyaçlarını ise ajitasyon diyerek geçiriyor ve yakınıyor; "Özlük haklarıyla ilgili çalışma yapılmıyor." Oysa SES'in bugüne değin özlük haklarıyla ilgili en fazla çalışmayı yapan sendika olduğu biliniyor. Öyleyse reformizm bundan yakınıırken bir başka şey anlatmaya çalışıyor.

Ne kadar ekonomik içerikli, özlük hakları içerikli, sosyal haklar içerikli mücadele üretsek de, devletin sendikalara çizdiği şablonun içine giremedikçe reformizmin ruhunu sükunete erdiremeyiz. Çünkü reformizm esasen şunu yapın bunu yapın diyor; "Sosyalizmden bahsetmeyin, devrimci mücadeleden bahsetmeyin, ulusların kendi kaderini tayin hakkından bahsetmeyin. Bu kirli düzeni ve bu düzenin komuta merkezlerini yani devletin faşist karakterini teşhir etmeyin" diyor. Çünkü bunlar reformizmin de teşhiri anlamına geliyor. Reformizm, herkesin de kendisi gibi düzenin yasal sınırlarında gezinti yapsın istiyor. Bu sınırları tanımayanlara baktıkça tutuculaşılıyor, politik geriliğini daha da derinleştiriyor. Ve SES Genel Kurulu'ndan bütün ülkeye ilan ediyor; "Kürt ulusal sorunu olmasa reformistlerden anti-şovenist, reformistlerden enternasyonalist kimse olamaz". Fakat bu sorun var ve sorunun birinci elden muhatapları bu nitelikleri kendilerine darlaştırıyorlar. Öyleyse reformist anti-şovenizmin reformist enternasyonalizmin önündeki bu engelleri ortadan kaldırmak farz oluyor. Yani reformizm SES Genel Kurulu'nda anti-şovenizmi ve enternasyonalizmi Kürt ulusal hareketinin gerilemesine endekslemiş ve bunu ilan etmiş oluyor.

Devrimciler için malumun ilanından başka bir şey olmayan bu durumda, "emek, özgürlük barış!" blokunun diğer üyelerinden başka muhatap da kalmamış oluyor. EMEP ve ÖDP "demokratik cumhuriyet" in bir adımını SES'te atmış oluyor.

Son siyasal gelişmeler/3

18 Nisan seçimleri ve sol hareket

(Bu metin 14-15 Mayıs '99 tarihinde verilmiş bir konferansın kayıtlarından oluşmaktadır.)

Başarı ve başarısızlık konusuna gelince; devrimin partisinin politik etkisiyle parlamenter bir partiyi ve onun parlamenter etkisini birbirine karıştırmamak lazım. Togliatti'nin İtalyan Komünist Partisi'nin aldığı %30 küsurluk oy oranı üzerinden çok kullandığı veciz bir ifade vardır: "Bu, devrim için çok fazla, parlamenter zemin için ise henüz az" diyor. %30'luk bir oy oranı, devrimci bir parti için çok fazla gerçekten. Bir parti %30'luk desteği devrimci kimlik ve politika üzerinden almışsa, o parti pekala devrim yapabilecek güçleri de geçirebilir. %30'luk bu tür bir desteğe sahip olan bir devrimci parti toplumun %70-80'ini kazanır. Bu, Bolşevikler'in Petersburg ve Moskova'da varlıklarını etkin bir biçimde kullanarak, devrimci iradeyi, iktidar alma iradesini ortaya koyarak, Rusya'nın geriye kalanını sarsıp kazanması gibidir. Toplumun %10'unu tutan etkin bir devrimci parti, toplumun %60-70'ini sarsar. Çünkü devrimci bir partinin politik etkisi, örgütlenmesi, yapısı, kadrosu, dinamizmi, iddiası ona göre oluşur.

Düzenin resmi solu dışında kalan sol akımlar için seçim süreci ve sonuçlarının ne gösterdiğine geçebiliriz. Bilindiği gibi sosyalist olmak iddiasındaki sol akımlar, seçim sürecinde son derece cılız bir varlık gösterdiler. Bu kadarı da çok büyük ölçüde reformistlerin etkinliklerinden oluşmaktaydı. Devrimci akımlar ise seçim sürecinde hemen hemen yoktular denebilir.

Seçimler ve reformist sol

ÖDP sol kitleleri oyalayan bir parti olsa bile gerçekte bir düzen partisidir. Seçimlerde sermaye medyasından çok özel bir destek ve kayırma görmesi bu açıdan boşuna değildir. Medya patronları geçmişte solcu olan bazı yazarlarına ÖDP'yi parlatan ısmarlama yazılar yazdırdılar. Bu kadar medyatik desteğe rağmen aldığı sonuç ise ortada. Ancak 250 bin oy desteği alabildi. Bu aslında önemsiz bir insan desteği değil,

ama parlamenter konumu seçmiş bir partinin seçmen desteği olarak gerçekte bir hiçtir. Devrimci bir parti için 250 bin kişilik bir politik destek, 250 bin kişinin "ben devrimci komünist partisini seçiyorum" demesi çok önemli bir olaydır. Ama siz böyle değil de parlamenter bir parti olarak hareket ediyor, dolayısıyla parlamenter oy desteği üzerinden politika yapıyorsanız, aldığınız 250 bin oyluk desteğin hiçbir değeri yoktur. Ölçü burada çok önemli. Devrimci bir parti için 250 bin kişi büyük bir kuvvettir. Parlamenter hevesleri olan, politikasını bu zemine oturtan, bunu için de düzen tarafından parlatılan bir parti için ise bir hezimetdir.

Aynı durum İP için de geçerli. İP bir devlet, bir düzen partisidir. Kendini CHP ve DSP'nin müttefiki olarak gören ve parlamenter mücadelenin asli mücadele biçimi olduğunu söyleyen bir partidir. Ve böyle bir parti seçimlerde %0,18 oy alırsa, bu da onun için bir hezimetdir.

Başarı ve başarısızlık konusuna gelince; devrimin partisinin politik etkisiyle parlamenter bir partiyi ve onun parlamenter etkisini birbirine karıştırmamak lazım. Togliatti'nin İtalyan Komünist Partisi'nin aldığı %30 küsurluk oy oranı üzerinden çok kullandığı veciz bir ifade vardır: "Bu, devrim için çok fazla, parlamenter zemin için ise henüz az" diyor. %30'luk bir oy oranı, devrimci bir parti için çok fazla gerçekten. Bir parti %30'luk desteği devrimci kimlik ve politika üzerinden almışsa, o parti pekala devrim yapabilecek güçleri de geçirebilir. %30'luk bu tür bir desteğe sahip olan bir devrimci parti toplumun %70-80'ini kazanır. Bu, Bolşevikler'in Petersburg ve Moskova'da varlıklarını etkin bir biçimde kullanarak, devrimci iradeyi, iktidar alma iradesini ortaya koyarak, Rusya'nın geriye kalanını sarsıp kazanması gibidir. Toplumun %10'unu tutan etkin bir devrimci parti, toplumun %60-70'ini sarsar. Çünkü devrimci bir partinin politik etkisi, örgütlenmesi, yapısı, kadrosu, dinamizmi, iddiası ona göre oluşur.

Diyeceksiniz ki, Refah'ın %20 oyu var. Ama Refah bir iktidar partisi değil, iktidarsız bir parti. Refah orduya, devlete, iktidara yamanarak ve yaranarak, güya devleti adım adım içinden ele geçirmeye çalışan bir parti. Devletin müdahalesi böyle bir partinin her tarafından dökülmesine yol açar. Bu anlamda iktidar stratejisi olan radikal bir parti değildir. MHP de bu anlamda radikal bir parti değil, terbiye edilmiş bir partidir. "Mehmet Gül katildi, eski MHP'li bunlar, şimdi başa gelirlerse ne olur"? Mehmet Gül aynı zamanda bir iş adamıdır, iktidarda olmak bunlar için bir yağma ve talan imkanıdır aynı zamanda.

Devrimci kimliğini koruyan ve kitleler üzerindeki devrimci etkisini adım adım geliştiren devrimci bir parti için ise, tekrar ediyorum, toplumun %10'unu kazanmak çok çok önemlidir. %10 etki demek, işçi sınıfı üzerinde %50-60'lık bir egemenlik demektir. Çünkü devrimci bir parti devrim yapacak olan sosyal kuvvetler üzerinde etkin bir etkiyi geliştirebilir. Anadolu'da yaşayan küçük üretici, köylü ya da zanaatçı vb.

üzerinden değil. Devrim partisinin kazanacağı sosyal kuvvetler toplumun en dinamik güçleridir. Devrim partisi kimliği üzerinden toplumun %10'unu tutan %90'nını etkilemeyi ve sürüklemeyi de başarırır. %10'unu ortaya koyarsa %90'ını kazanmak imkanı bulur ve bunun üzerinden iktidar kuvveti olur.

Bunlara, ÖDP'nin 250 bin kişilik oya desteğine nasıl bakmak gerektiğini belirtmek için girdim. ÖDP'nin 250 binlik oyu Türkiye İşçi Partisi'nin (Perinçekçi partinin değil, TİP'in) 250 binlik oyuna da benzemiyor. TİP'in 15 milletvekili 300 bin kişilik bir oy desteğiyle girmiştir o dönemki meclise. Ama o günkü nüfus üzerinden bu rakam %3'lük bir oy oranına tekabül ediyordu. O zaman dar bölge/nispi temsile dayalı seçim sistemi uygulanıyordu. TİP'in başarısı üzerine seçimden hemen sonra bu sistemi değiştirdiler. '69 seçimlerinde TİP aynı oyu aldığı halde parlamentoya sadece Aybar'ı sokabilirdi. Aslında oylarını biraz artırmıştı bile, ama seçim sistemi değişmişti.

Neticede şunu söylemek istiyorum. TİP'in '65 seçimlerindeki 300 binlik oy desteği bile, ÖDP'nin şimdiki 250 bin kişilik oy desteğinin en az elli katıdır. Biz reformist-parlamentarist diyoruz, ama TİP dinamik bir kitle hareketine dayanıyordu. Toplumun '60'lardaki büyük uyanışının bir yansımasıydı. Toplumda sosyalizm özleminin, mevcut düzeni değiştirmek isteğinin büyük bir coşku ve heyecanla uyandığı bir dönemin desteği idi bu. TİP böyle dinamik bir desteğe dayanıyordu. Bundan dolayı da toplumun gündemine oturdu. '60'ların sosyalizm heyecanını, coşkusunu Türkiye hiçbir zaman tatmadı. O coşkulu bir dönemdi. Yüzeysel ve köksüz olan, partiler ve onların programlarıydı, kitlelerin uyanışı değil. Tersine, en temiz, en coşkulu, en dirençli heyecanı o dönem yaşadığı toplumdaki uyanış. Nitekim en fedakâr, en yiğit, en gözü kara devrimcileri o dönemin çıkarması rastlantı değil. Neden bu toplum Deniz Gezmişleri, İbrahim Kapakkayaları unutmuyor? Çünkü onlar o hareketin içinden çıkan, o coşkunun ürettiği devrimci militanlardı.

Sonuç olarak ÖDP bir fiyasko partisi oldu. Başka türlü olması da mümkün değildi. Militan bir çıkış yapmak bir yana, etkili bir sosyal demagoji bile yapmıyor. Örneğin '77'de Ecevit kontr-gerilla gerçeğini açığa çıkaracağını söyleyerek seçmenden oy istiyordu. Bunlar ise tam bir şaklabanlık yapıyorlar. Oysa kitleler ciddiyet arıyorlar.

Peki bu ciddiyeti fazlasıyla taşıyan bir parti olarak İşçi Partisi neden başarılı olamadı? İP, şimdiki genel başkan Hasan Yalçın'ın da söylediği gibi, DSP'ye çalıştı. Siz şovenizm ve milliyetçilik yaparsanız, 28 Şubatçılık yaparsanız, ordu şakşakçılığı yaparsanız, yaptığınız politik çalışma etki yaratır, ama bu etki seçmen tercihiye CHP'ye, DSP'ye oy vermek olarak yansır. Çünkü siz sol iktidar diyorsunuz, sol iktidar da ancak DSP-CHP güç olursa olur. Sol iktidar alternatifini formüle ederken, İP güç olacak öne

çıkacak, bunun üzerine kuracağız denilmiyor zaten. Aslında arkadan onları itekliyor. İP’in seçmeni de gidip onlara oy veriyor.

Geriye reformist partilerden EMEP ve SİP kalıyor. EMEP için 57 bin seçmen desteği aslında fena bir destek değil. Ama “işçi sınıfının ana gövdesini tutmak” vb. iddiaları üzerinden bakıldığında tam bir başarısızlık. Bu tür iddiaların aslında bir masal olduğu da biliniyor. Nihayetinde günlük gazetesi 3-4 bin satan bir partidir bu. Politik etkisinin ölçüsü budur. Kaldı ki bu gazete diğer devrimciler tarafından da okunuyor. Ve bu partinin aldığı 57 bin oy desteği fena bir destek değil. Ama siz kalkar, bu dönem, bir ayağı parlamentoda bir ayağı yerel seçimlerde bir EMEP’in dönemidir dersenez, bu durumda 57 bin oy (yani on binde 17), elbette bu iddialar çerçevesinde tam bir fiyasko olur. Zira sonuçlar bulunduğunuz platform, buna bağlı olarak ortaya koyduğunuz iddianızla birlikte değerlendirilir. Parlamentoda kuvvet olmak isteyen, seçimleri bu açıdan temel mücadele biçimi seçen bir parti, politikasını da, propagandasını da buna göre yapar. Kitlelerden oy isterken buna uygun düşen bir politik kimlik sunar. Sorunları hep oy talebi ve desteği çerçevesine oturtur. Elbette aldığı oy da bu konuma ve tutuma uygun düşen bir değerlendirmeye tabi tutulur.

Seçimlerden en başarılı çıkan reformist seçim partisi ise doğal olarak SİP’tir. SİP’in 37 bin oy alması MHP’nin %18 oy alması gibidir. Bunu içtenlikle söylüyorum, çünkü SİP dar bir aydın, öğrenci partisi, bir küçük-burjuva elit partisi. Bu açıdan aldığı oy, elbette İP, EMEP vb. reformist partilerin yanında basbayağı bir başarı tablosu olarak görünür.

Ama SİP genel başkanı, aldıkları oy miktarı üzerine yorum yapıyor; bu bizim kadro potansiyelimiz, zaten bu dönemde solun seçmeni olmaz, böyle bir iddiamız da yoktu, diyor. Bizim değerlendirmemizde bir Diyarbakır örneği veriliyor, bu, bu iddianın ciddiyetsizliğini göstermeye yetiyor. SİP Diyarbakır’dan ikibin küsur oy almış, ama varıp baksanız Diyarbakır’da il örgütü bile yoktur. Bu bir şeyi anlatıyor ama; orada gerçekten bir kadro potansiyeli var, ama tümüyle farklı bir anlamda. Bu potansiyelin SİP’le bir alakası yok. Diyarbakır gibi Kürt yurtseverliğinin en önemli bir merkezinde bile sosyalist olan insanların “sosyalizme oy verme” tercihini gösteriyor. Türkiye’nin bu en geri, en umutsuz döneminde bile, sosyalist kimlikli seçmenin, burada HADEP’e vermek gerekir diyemediğini, herşeye rağmen sosyalizme vermek gerekir dediğini anlatıyor bu. Dolayısıyla bunun SİP ile bir alakası yok. SİP burada bu eğilimin kendisini ortaya koymasının basit bir aracı yalnızca. Bu oylar ‘91 seçimlerinde aynı niyetle İP’e verildi. Seçimlerde Perinçek’in televizyon konuşmasının (Perinçek’i şimdi hapiste yatıran, “Fırat’ın öte yakasının” haklarına sahip çıkan konuşma) da yarattığı etki ile, bütün sosyalist kitle İP’e oy verdi. Ki o dönem İP düşmanlığı, Perinçekçi geleneğe karşı tepki çok canlı olduğu halde bu böyle olabildi. Neden? Çünkü sosyalizm sempatisini insanlar tepkilerini sosyalizm üzerinden göstermek istiyorlardı, buna uygun tek parti de o dönem İP’ti. DEP yoktu, çünkü o dönemin DEP’i SHP bünyesinde seçime giriyordu. Şimdi Diyarbakır’ın ikibin küsurluk sosyalizm tercihlili oyu ne kadar SİP’in kadro potansiyeli ise, bir o kadar da örneğin TKİP’nin, bir o kadar da sosyalizmi temsil etmek iddiasında olan şu veya bu akımın kadro potansiyelidir.

Elbette reformist bir seçim partisi için 37 bin oy ciddiyetsiz bir oy oranıdır. Ama İP gibi, “iktidara adayız, geliyoruz” diyen, Anadolu’da kuvay-ı milliye meclisleri kuran, öte taraftan sol güç birlikleri kuran bir partinin 51 bin oy aldığı bir durumda, SİP’in 37 bin oyunu gerçekten bir başarı olarak görmek gerekir.

Devrimci hareket seçimlerde yoktu

Devrimci harekete ilişkin söylenebilecekler çok değil maalesef. Zira devrimci hareket seçim döneminde

hemen hiçbir varlık gösteremedi. Herşey bir yana bir seçim politikası bile yoktu. Gücü olmadığından dolayı değil; ama devrimci akımlar seçimlerde maalesef politikasızlığı seçtiler. Politikasızlığı seçenler de doğal olarak politika yapamazlar. Boykot bir politikasızlıktı, çünkü boykotun pratik bir karşılığı yoktu. ‘95 yerel seçimlerinde biz de boykot taktiği izlemiştik, ama o günkü koşullarda bunun bir karşılığı vardı. Kürt sorunu üzerinden, bizzat Kürt yurtsever hareketinin aldığı bir boykot tutumu vardı. O dönem DEP milletvekilleri tutuklanmışlardı. Seçimlerin meşruiyetini kitlelerin bir kesimi nezdinde tartışmalı hale getiren bir dizi önemli olay vardı. Böyle bir ortamda boykotun politik mesajı çok güçlü idi. Zaten boykot anlamını bu politik mesajda buluyordu. Bugün ise boykotun bir karşılığı yok. Bugün boykotun karşılığı, “seçimler bize göre değil, bir an önce geçip gitsin ki biz işimize bakalım”dan başka bir anlama gelmiyor. Seçimleri bir an önce geçip gitmesi gereken, kendi dışında bir olay sayan bir tutumun ifadesidir, bugünkü boykotçuluk. O kadar ciddiyetsiz bir apolitik tutumdur ki bu, boykotçu akımların bir kısmı “genel seçimlerde boykot, yerel seçimlerde sosyal belediyecilik” iddiası bile ortaya koyabildiler. Devrimci durum varsa eğer, yerel seçimler için de aynı tutumun alınması gerekir. Bu tür bir boykotçuluk tutumu yalnızca eylemsizlik yaratmıştır.

Kimileri ise gidip HADEP bünyesinde seçimlere katıldılar. Sosyalizm iddiası taşıyan ve toplumun öncüsü olan sınıfı temsil etmek iddiasında olan bir parti hiçbir zaman, salt ulusal kimlik talebi üzerinden kendini ifade eden bir partinin çatısı içine sığmaz. Bu akıldışı bir şey. Üstelik HADEP, Kürt yurtsever hareketin kendisi bile değil, onun reformist koludur. Ve bunun Kürt hareketinin en geri bir noktaya düştüğü, uzlaşma arayışlarından teslimiyete doğru sürüklendiği bir evrede yapılması, kelimenin tam anlamı ile bir politik iflası anlatır. Onun bünyesinde siz hangi farklı kimliği temsil ediyorsunuz ki? Siz kitlelere HADEP’e oy ver demekten başka bir şey diyemiyorsunuz, sizin ayrı bir platformunuz yok. Bunun Kürt halkına karşı görevlerini yerine getirmekle bir alakası yok. Tersine siz kendinizi yurtsever hareketin içinde eriterek Türk halk kitlelerini iyice gericiliğin kaskasına terk ediyorsunuz. Siz ancak emekçilerin sosyal ve demokratik istemleriyle Kürt halkının demokratik istemlerini bağdaştıran ayrı bir devrimci odak olarak çıkarsanız eğer, kitlelerin şovenizm vb.’nin tuzağına düşmesini bir parça engelleyebilirsiniz.

Kendi durumumuza gelince. Bu dönemin bizim için biraz zor bir dönem olduğu, kapsamlı bir saldırı ile yüz yüze kaldığımız biliniyor. Aslında çok iyi değerlendirebileceğimiz bir dönem olabilirdi. On yıllık bir çabanın ardından bir partinin kuruluşu bir atılım için çok iyi bir vesiledir. Kuruluşun kendisi, bir imkandır, bir kredidir aynı zamanda. Kuruluşun bu imkanlarını kullanmak perspektifi ve iddiası vardı bizde. Ama bu iddiayı kırmak için harekete geçecek bir düşmanımız da vardı. Biz kendi zaaflarımızın önünü alamadığımız bir noktada, düşmanın geniş çaplı bir saldırısı ile yüzyüze kaldık.

Mesele kayıpların çapı ile de sınırlı değil. Her saldırı çok yönlü bir tahribat yaratır. Her saldırı bir geri çekilmeyi, safları yeniden düzenlemeyi, açıkları kapatacak zamanı kullanmayı gerektirir. Ama biz bu saldırıyla tam da sınıfa, emekçilere, arayış içindeki devrimcilere, “biz bir parti kurduk, bir tarihsel iddia ile öçsüz bir kitap” Arşivi - <https://ranfey.org> dediğimiz bir dönemde

yüzyüze geldik. Zaten saldırı da, bize bunu dedirtmemek için ve kuşkusuz bizim zaaflarımızdan ve yetersizliklerimizden en iyi biçimde yararlanılarak yapılmış bir saldırı.

Doğal olarak bu beraberinde, seçim dönemini, Aralık üzerinden baktığınızda bahar dönemini gereğince kullanamamak sorunu yarattı. Ama biz bu en kötü dönemimizde bile bir şeyler yapmaya çalıştık. Kendi güç ve olanaklarımızla, yaşadığımız sıkıntılarla kıyaslandığında, hem bir şeyler ifade eden ama hem de normalde bizim yapabileceklerimizle kıyaslandığında çok da abartılmaması gereken bir faaliyet yürüttük. Çalışma yürüttüğümüz büyük kentlerde bağımsız sosyalist adaylarla ve iddialı bir seçim kampanyası ile ortaya çıkacağımız bir dönemde bir saldırı ile daha yüz yüze geldik. Buna rağmen 3 aday gösterdik. Birini Yüksek Seçim Kurulu kabul etmedi. Üç aday üzerinden kuşkusuz daha anlamlı bir faaliyet yürütebilirdik. İzmit, İstanbul ve Zonguldak işçi kentleri oldukları ölçüde sembolik değeri de önemliydi bunların. Ama yine de gücümüz ve olanaklarımız çerçevesinde çalıştık, öyle ifade edeyim.

Neticede yapacağımız ne idi? Biz politik çalışmayla kitlelere gitmeye çalışan bir partiyiz. Seçimler bu politik çalışmanın daha da güçlendirileceği ve yoğunlaştırılacağı bir dönemdi. Bu seçimlerde de normal dönemlere göre daha etkili bir politik çalışma yaptık. Zaten yapılması gereken buydu. İçinde bulunduğumuz süreçte meclise parlamento grubu ile girmek gibi bir iddiamız zaten olamaz. Politik duyarlılığın ve politizasyonun arttığı bu dönemde politik çalışmaya yeni boyutlar kazandırmayı yediğimiz darbeye rağmen başardık. Normale göre daha etkili bir siyasal çalışma yürütebildiğimiz bir dönem olarak kullandık bu dönemi. Ama normal döneme göre daha etkili! Yoksa bir seçim döneminin sunduğu imkanlar ve kendi güçlerimizin kullanımı üzerinden bakıldığında, bunun yetersiz bir çalışma olduğunu da ifade etmek gerekiyor.

Seçimlerden hareketle sol açısından söyleyeceklerim bunlar.

Seçimlerde pasif kitle protestosu

Soru: Kullanmayan 6 milyon oy solun hanesine yazılabilir mi?

Yoldaş önemli bir noktaya değiniyor. Seçimlerde kullanılmayan ve geçersiz toplam 6 milyon oy var, diyor. Bu önemli bir oran. Toplam seçmen üzerinden bakıldığında, parlamentonun en büyük partisi %20’nin altında bir oy desteğine sahiptir. Bunlar bizim değerlendirmelerimizde altı çizilmiş noktalar olduğu için ayrıca üzerinde durmadım.

Yoldaşın söylediğinden hareketle başka bir noktaya işaret edeceğim. Bu dönem kullanılmayan oyları önemsemek lazım. Fakat geçersiz ve kullanılmayan

Devrimci harekete ilişkin söylenebilecekler çok değil maalesef. Zira devrimci hareket seçim döneminde hemen hiçbir varlık gösteremedi. Herşey bir yana bir seçim politikası bile yoktu. Gücü olmadığından dolayı değil; ama devrimci akımlar seçimlerde maalesef politikasızlığı seçtiler. Politikasızlığı seçenler de doğal olarak politika yapamazlar. Boykot bir politikasızlıktı, çünkü boykotun pratik bir karşılığı yoktu. ‘95 yerel seçimlerinde biz de boykot taktiği izlemiştik, ama o günkü koşullarda bunun bir karşılığı vardı. Kürt sorunu üzerinden, bizzat Kürt yurtsever hareketinin aldığı bir boykot tutumu vardı. O dönem DEP milletvekilleri tutuklanmışlardı. Seçimlerin meşruiyetini kitlelerin bir kesimi nezdinde tartışmalı hale getiren bir dizi önemli olay vardı.

yıllık savaş boyunca kitleler çok büyük ölçüde Mersin’e, Ceyhan’a, Adana’ya gittiler. Kürdistan’dan yeni göçmüş, bizzat Kürt sorunu üzerinden bir politizasyon yaşamış, büyük kentlerin sosyal yaşamına henüz eklemelenmemiş kitleler tercihlerini ulusal kimlik üzerinden ortaya koyabiliyorlar. Fakat geçmişte büyük kentlere yerleşmiş olan Kürtlerin tepkilerinde bunu göremiyoruz.

Bütün bunlar bir yana, HADEP’in büyük kentlerde aldığı oy geçmişe göre azalmadı. Bu bilgi yanlış. İstatistikler yer yer arttığını bile gösteriyor. Oy yüzdeleri düşmüş gibi görünüyor. Fakat yüzde oranıyla, yani nispi oranlar ile mutlak sayıları birbirine karıştırmamak gerekiyor. Bir partinin aldığı oy sayısı mutlak sayı olarak arttığı halde, genel ortalama yüzdesi azalmış olabilir, çünkü aynı dönemde diyelim ki İstanbul’a büyük insan yığınları göçmüştür. Burada da bir göz yanılması ortaya çıkabiliyor. Çok önemli bir değişiklik yok büyük kentler açısından. Sadece “büyük Roma yürüyüşü”, Öcalan komplosu vb. olayların büyük kentlerdeki Kürt kitlelerinde büyük bir duyarlılık yaratmış olabileceği ve HADEP’e önemli oy desteği oluşturabileceği konusunda bir beklenti vardı Kürt çevrelerinde. Bu beklentinin temelsiz bir beklenti olduğu açığa çıktı. Hepsi bu. Sonuçta HADEP büyük kentlerdeki desteğini korudu.

Bence alabileceği oyların azamisini almıştır HADEP, daha fazlasını alamaz. Ve gelecekte devrimci siyasal mücadele bir parça geliştiğinde bu desteği de büyük ölçüde kaybedecektir. Çünkü sosyal mücadele, zaten ilerici bir kimliği olan Kürt kitlesini büyük ölçüde kendine çekecektir, hele de PKK’ın böyle başüstü gittiği bir dönemde. İnsanlarda yurtsever coşkuyu, mücadelecilik kimlik, dışı dışı kavga yaratır. Sizin tarihi değerde olması gereken bir yargılamada Türk devleti karşısında sergilediğiniz tutum ise bu duyguyu sadece öldürür.

Dinsel gericiiliğin gücü üzerine tartışmalar

Soru: Türkiye’de dinsel gericiiliğin gücü RP’yle mi sınırlı, yoksa RP Avrupa emperyalizminin bir piyonu mu? Son Merve olayı Amerika bağlantılı da. Onların amacı, Merve’nin sadece gidip orada oturmasıydı, yoksa yemin etmesi değil. Kaldı ki ‘80 darbesinden beri insanları kara çarşıya hüründürmek, türbanı kamu kurumlarına, okullara sokmak, bu bir planın bugüne gelmiş durumu mu? Son Malatya olaylarında eski bir general olan rektör geri adım attı. Siz, Refah’ın bir iktidar partisi olmadığından, ordunun onu bastıracağından bahsediyorsunuz, ama bunu başarabilir mi? Bugün Türkiye’de gerici ve türbana ses çıkarmayan %71’lik bir kesim var mecliste.

İki şeyi birbirine karıştırmamak gerekiyor. Bir kere irticanın tabanı sadece Refah’tan ibaret değil. Ben konuşmamda; RP MHP’yi açmaza almaya çalıştı, çünkü MHP’nin tabanı da aynı eğilimde dedim. Aynı

tabanın bazı kesimleri, türban olayında Refah kişiliksiz bir tavır gösterdiği, MHP daha tok bir tavır aldığı ölçüde MHP’yi tercih ettiler.

İkincisi; bir partinin iktidar stratejisinin öneminden bahsettim. Refah radikal bir parti değil, devlete yamanmaya çalışarak devleti içinden ele geçirmeye çalışıyor, devlet de itti mi çaresiz kalıyor, dedim. Çünkü devletin karşısına bir ayaklanma yaratacak gücü kendinden bulamıyor. Dinsel gerici akımın bünyesindeki başka bazı akımlar bu dinamizmi, bu iddiayı taşıyorlar, ama onların da tabanı bu kadar geniş değil. Solun içindeki devrimci akımlar gibidir onlar da.

- Ama Refah’ın temsilcisi olduğu sınıf kesiminin ekonomisi güçlü. Kendi MÜSİAD’larını kurmuşlar...

Tam da bunun kendisi düzenin içine yerleşmenin bir imkanı. RP tam da bu nedenle bir düzen partisi, bu nedenle egemen sınıfın temel politikalarına, IMF politikalarına, emperyalizme bağımlılığa bir itirazı yok. Kürtlerin kölelik altında tutulmasına itirazı yok. Refah bu konularda gerçekten karşı-devrimci bir parti. Ama Refah’ın bir karşı-devrim partisi olarak dinsel gerici kimliği/tonu var. Onu etkin ve egemen kılmaya çalışıyor. Ama burjuvazinin asıl çekirdeği, o hakim kuvveti bunu kabul etmiyor. Dinsel gerici kimlik bu düzene, bu sınıfa uymuyor.

Avrupa ve Amerikan emperyalizmi meselesine gelince; eğer politikada egemen sınıfın belli bir kesimi olarak farklı bir üslup getirmeye çalışıyorsanız, bu çerçevede farklı bir politik odak olarak ortaya çıkıyorsanız, egemen sınıfın geleneksel olarak bağlı olduğu odaklardan farklı dış odaklara da sırtınızı dayamaya eğilim gösterirsiniz. İran ABD ile çatıştı, açmazda kaldı, tuttu rakipleriyle ilişkiler kurdu. Humeyni hareketi Avrupa emperyalizmine dayanan bir hareket değildi, ama ABD karşısında sırtını onlara dayadı. İran’ın başta Almanya ve Fransa olmak üzere Avrupa emperyalizmi ile iyi ilişkileri var. RP de bu noktada Avrupalı emperyalistlerle daha iyi anlaşabilen bir parti. Ama RP aynı zamanda Amerikancı bir parti. Erbakan aynı zamanda Amerika’nın da adamı. Bu konuda bir yanılığa düşmemek gerekiyor.

Soru: İrticanın gelecek on yıl içinde iktidara gelme tehlikesi yok mu?

Türkiye gibi bir ülkede böyle bir ciddi tehlike yok. Bunu kendi çapında zorlayan gerici güçler yok anlamında söylemiyorum. Türkiye’de koca bir irtica var, yeşil bayrak taşıyan kitlesel gruplar var. Ellerinden gelse egemen olurlar, toplumu İran’dan, Cezayir’den beter hale çevirirler. Ama Türkiye’nin toplam güç dengelerine bakmak gerekir. %71’i irtica yanlısı deniliyor da, gerçekten öyle mi? Türbana ses çıkarmıyor ANAP, ama bu hiç de ANAP’a oy veren %12’lik kitlenin irtica kitlesi olduğunu göstermiyor. Ses çıkarmıyor ANAP, çünkü % 12’nin %2’si irticacı bir kitle olduğu, belli tarikatların desteğini aldığı için. Oysa %10’u da liberal yaşama fazlasıyla alışmış, Türkiye İran olmasın diye bağırان kitlelerden oluşuyor.

Soru: İran’da da böyle olmadı mı?

İran’daki olay bu açıdan çok farklı. İran’da sosyal-siyasal mahiyeti olan bir devrim gerçekleşti. Yığınlar bir diktatörlük rejimine karşı ayaklandılar, önderliği islami hareket ele geçirdi. İslami hareket toplumsal muhalefeti bastırdı ve kendi rejimini yukarıdan aşağıya egemen kıldı. Yani İran’daki hareket bir irtica hareketi olarak gelişmedi. Buna dikkat edilmesi gerekir. Bu noktada Türkiye’de

irticanın sosyal hareketle kesişme diye bir sorunu yok. Sosyal hareket geliştiği ölçüde Türkiye’de irtica güç kaybediyor. Bizde dinsel gericiiliğin en fazla güç kazandığı dönem, Türkiye’de devrim ve sınıflar mücadelesinin bastırıldığı dönemdir. İran’da Humeyni’nin güç kazandığı dönem ise, bu ülkede büyük bir sosyal bir muhalefetin, yığınların Şah diktatörlüğüne karşı başkaldırısının baş gösterdiği bir süreç oldu. Dikkat edin, İran’daki islami akımların çoğu marksist islami akımlar. Halkın Mücahitleri, kendisini marksist islamcı akım sayıyor, Kur’an ile Kapital’in bağdaştığını iddia ediyordu. Bu açıdan o toplumun islami hareketiyle, dokusuyla bizi karıştırmayın. Bizde dinsel gericiilik devrim güçlendiği ölçüde güç kaybetmiştir, devrim güç kaybettiğinde ise güçlenmiştir. Bizde bugün bunu denemeye çalışan sadece İBDA-C’dir. “Komünistler, devrimciler, yurtseverler” vb. diyor ve sosyal muhalefetle birleşmeye çalışıyor. Birleşik cephe savunuyor zaten.

Dinsel gericiiliğin asıl omurgasının ise böyle bir derdi yok. Türkiye’deki dinsel gericiilik bu açıdan tam bir düzen gericiiliğidir. Düzen tarafından beslenip palazlandırılmış, ama belli bir noktadan sonra rejim için sıkıntı olmaya başlayınca dizginlenmeye, terbiye edilmeye yönelinmiştir. Değerlendirmelerimizde çok kullandığımız ifadeyle; düzen için denetlenebilir ve katlanabilir sınırlar içine itilmeye çalışılan bir dinsel gericiilik var Türkiye’de.

Rejim dinsel gericiiliği ezmez. Düzenin dinsel gericiiliğe ihtiyacı var. Sadece terbiye edip düzen için gerekli sınırlar içine çekecektir. Dinsel gericiiliğin tabanını katı bir biçimde karşısına almamasının gerisinde de bu var. Çünkü devlet karşıtlığını geliştirmek istemiyorlar. Malatya olayı karşısında gösterdikleri hassasiyetin gerisinde de bu var. Devlet istese orada tankları sokağa döker, gösteri yapan kitleleri ezerdi. Ama bu devlet düşmanlığını mayalar. Bu Refah Partisi gibi partileri siler, ama devlete karşı silahlı başkaldırı stratejisi izleyen İBDA-C türü akımlara yarar. Devlet bu nedenle çok dikkatli.

Yine düzeltiyorum; %71 oranını neye göre söylüyorsunuz? CHP ile DSP’nin oy oranı toplamı bile bunu geçersizleştiriyor. Bu toplumda Kürtler koca bir yurtsever kitle. HADEP’in %5’lik bir oyu var. Bir de boykotçular var. Bu bir. İkincisi, irtica karşıtlığı söz konusu olduğunda, Türkiye’de muhalefet cephesi çok daha geniş. Türkiye’de laiklik iktidardır. Örneğin DYP bir irtica partisi midir? DYP’nin “bacınıza oy verin, başörtüsünü ben savunacağım” diyen başkanı sadece %2-3’lük bir oya oynuyor. Belli tarikatların desteğini almak için yapıyor bunu. Yoksa irtica ile bir alakaları yok bu partilerin. Hepsi kokuşmuş liberaller.

-Devletin laiklik- şeriat tartışmasıyla FP’yi gerilettiği de bir gerçek...

Ben FP’nin gerilemesini oy oranındaki gerilemeye indirgemiyorum. Mesele bu olsa, FP yarın bir başka çıkış yapar, MHP’ye kayan tabanını geri alır. MHP burada yıprandığı ölçüde bunu başarabilir. RP ya da FP politik bir akım olarak zayıfladı. RP “adil düzen” diyordu. Diğer düzen partileri için, bunlar İsrail ile ABD’nin piyonlarıdır diyordu. Sosyal ve anti-emperyalist bir demagoji yapıyordu. Ama RP hükümet olduğunda sosyal demagoji yapamaz duruma düştü ve ciddiyeti kalmadı. Geldi IMF politikaları uyguladı, ABD politikaları uyguladı, Çekiç Kuvvet’te destek verdi, İsrail ile anlaşmayı imzaladı. Bunun karşılığında Taksim’e cami yapıp, oraya buraya türbancı bayan kitlesi sokmaya kalktı. Buralardan da püskürtüldü. Devlet böyle yaparak, bu partiyi şamar oğlanına çevirdi. RP politik güç kaybetti derken, bunu kastediyorum.

Bir partinin oy desteği %5 olur, ama politik olarak bu oy oranının çok çok üstünde bir gücü olur, bir politik kuvvettir. İP mesela, aldığı 51 bin oy ile kıyaslanmayacak denli politik etkisi geniş olan bir partidir.

(Devam edecek...)

TKİP Belgeleri: Siyasal durum ü

Taktik sorunlar ü

Cok iyi biliyoruz ki, emek-sermaye çelişkisinin politik alanda keskinleşip devrimci sınıf mücadeleleri olarak öne çıkamadığı bugünkü koşullarda, sınıf mücadelesinin bugünkü bu son derece geri düzeyinde, Kürt orta sınıflarının ulusal ezilmişliğe karşı ve ulusal istemler temelinde gösterdiği sınırlı ve hesaplı duyarlılık da fazlasıyla abartılı bir görünüm kazanabiliyor. Bu nedenle bu duruma bugünkü kendine özgü geçici koşullar üzerinden bakmalıyız. Kürt orta burjuvazisinin de burjuva bir sınıf katmanı olduğunu, genel burjuva sınıf egemenliğinin bir parçası olduğunu, bu temel önemde gerçeği hiçbir biçimde unutmamalı ve bu konuda hiçbir hayale kapılmamalıyız.

HADEP'le ilişkiler sorunu

Cihan: Komisyon adına yapılan sunuşa konu edilen HADEP'le ilişkiler alanı biraz karmaşık bir sorunlar alanı.

Kürt sorunu, ulusal istemler, bu sorunun ve bu istemlerin demokratik muhtevası, Kürt orta sınıflarında da belirli bir duyarlılık alanı yaratmış bulunuyor. Bu nesnel bir olgudur; teorinin konusu olmaktan çıkmış, yaşamın pratik gerçeklerinden biri haline gelmiştir. Kürt orta sınıfları, orta burjuva katmanları, ulusal inkar ve ezilmişlik karşısında bir duyarlılık gösteriyorlar. Soruna bu sınıf katmanlarının aydın temsilcileri üzerinden bakarsak bu duyarlılık gerçekte çok yeni bir olgu da değildir, kökleri '60'lı ve '70'li yıllara kadar uzanan bir durum. Burada yeni olan, bizzat bu sosyal sınıf katmanlarının, onların ulusal sorun üzerinden politikleşmiş kesimlerinin duyarlılığıdır, ki bu yeni bir olgudur, Kürt halkının '90'lı yıllardaki büyük ulusal uyanışının bir ürünüdür.

HADEP'in örgütlenmesinde ve yönetilmesinde bu burjuva katmanların belirleyici yeri ve rolü olduğu bir olgusal gerçektir. Ama Türkiye'de sınıf mücadelesi gelişmediği için, sosyal mücadele çok geri bir düzeyde bulunduğu için, Kürt orta burjuvazinin ulusal sorun çerçevesindeki bu kısmi ve cılız demokratik duyarlılığının sınırlarının ne olduğunu, onun bunu nereye kadar sürdürebileceğini de pratikte test etme imkanlarına sahip değiliz.

Ama biz bir konuda gerçekçiyiz. Çok iyi biliyoruz

ki, emek-sermaye çelişkisinin politik alanda keskinleşip devrimci sınıf mücadeleleri olarak öne çıkamadığı bugünkü koşullarda, sınıf mücadelesinin bugünkü bu son derece geri düzeyinde, Kürt orta sınıflarının ulusal ezilmişliğe karşı ve ulusal istemler temelinde gösterdiği sınırlı ve hesaplı duyarlılık da fazlasıyla abartılı bir görünüm kazanabiliyor. Bu nedenle bu duruma bugünkü kendine özgü geçici koşullar üzerinden bakmalıyız. Kürt orta burjuvazisinin de burjuva bir sınıf katmanı olduğunu, genel burjuva sınıf egemenliğinin bir parçası olduğunu, bu temel önemde gerçeği hiçbir biçimde unutmamalı ve bu konuda hiçbir hayale kapılmamalıyız. Bu gerçeği kitlelere de unutturmamalı, onların bu konuda dayanaksız hayallere itilmesine karşı da kararlılıkla mücadele etmeliyiz. Burjuvazi burjuvazidir ve temelde kendi burjuva sınıf çıkarlarına göre davranır, ulusal duyarlılığını da bu çerçeve belirler demesini bilmeliyiz. Evet, bugün kısmi bir duyarlılığı var, bu duyarlılığın sınırları içinde ve taktik olarak kesiştığımız belirli durumlarda birlikte iş yaparız. Ama biz onun burjuva bir sınıf katmanı olduğunu, mülk sahibi bir sınıf olduğunu da hiçbir biçimde unutmuyoruz. Sorunun öncelikle böyle bir yanı var.

İkincisi; HADEP'in hareketi bugünden geriye çeken bir yanı var. PKK'nin bazı yazarları (bunlar genellikle PKK'nin sosyalizm iddiasını seslendiren belirli kimseler oluyor) sık sık bu gerçeğe değinmek durumunda kalıyorlar, açıkça HADEP'i Kürt orta sınıflarının mevzilendiği bir alan olarak tanımlayabiliyorlar. Orta sınıflar HADEP'ten giderek hareketi uzlaşma çizgisine, legalleşme çizgisine, düzenin meşruiyet çizgisine çekmeye çalışıyorlar eleştirileri bizzat bu PKK yazarları tarafından da zaman zaman dile getiriliyor. Bizim bu konuda yıllar öncesinden söylediklerimizi bugün onlar tekrarlıyorlar. Kuşkusuz bunlar özel ihtiyaçların ürünü çok hesaplı eleştiriler. Hareket içinde Kürt orta sınıflarının ağırlığının nispeten arttığı, PKK'nin HADEP üzerindeki etki ve denetiminin nispeten zayıfladığı anlarda gündeme getirilen ve basınç uygulama ihtiyacının ürünü eleştiriler bunlar.

Dolayısıyla burası, HADEP, hem bir uzlaşma hem de bir mücadele alanıdır. Heterojen bileşimli bir ulusal hareket gerçeği ile yüz yüze olduğumuza göre bu özellikle böyledir. Belli sınırlar içinde uzlaşma ve birlikte iş yapma, ama bunu sürekli bir mücadele ile içiçe götürme, tutulması gereken yol budur. Bugün soruna ya tam birlik, ya kesin mücadele tekyanlığı içinde bakılabiliyor. Mücadele adına birlikte kaçınılabiliyor, veya tersine, birlik adına mücadeleden... Bizim Kürt orta sınıflarını ve onun denetimindeki HADEP'in gerçek konumunu ortaya koyup eleştirmemizle demokrasi mücadelesinin elverdiği sınırlar içerisinde HADEP'le birlikte iş yapmamız birbiriyle çelişmiyor.

Kaldı ki HADEP, bildiğimiz anlamda bir homojen parti de değil. Orta sınıfların belirgin ağırlığına rağmen HADEP aynı zamanda bir blok partisi. HADEP bir dizi partinin bir tür cephesi niteliğinde bir yapı, Kürt ulusal hareketinin ortaya çıkardığı genel Kürt potansiyelinin yığıldığı bir alan. Kürt ulusal hareketinin Kürt orta

sınıflarını da kucakladığı bir alan. Bu anlamda homojen bir parti değil, bir blok partisi. PKK de zaten Kürt orta sınıflarının homojenliğe eğilim duyduğu, HADEP'i her bakımdan kendi konum ve eğilimlerine uygun bir rotaya oturtmaya çalıştıkları durumlarda, tam da bu noktada saldırıyor. Bilindiği gibi bu parti devletin genel saldırıları ve basıncı karşısında zaman zaman kendine çeki-düzen verme eğilimleri gösterebiliyor ve bu kendi uzlaşmacı çizgileri temeli üzerinde, buna uygun bir çerçevede oluyor. PKK bu eğilimleri görüyor ve zaman zaman vuruyor. Ama metropollerdeki kitlelerini de orada tutuyor, ona orada politika yaptırıyor. HADEP kendi iç mücadeleleriyle yönetimlerini belirleme imkanlarından bile yoksun, bu açıdan da normal bir parti değil. Buna da dikkat etmek gerekiyor.

Dolayısıyla HADEP'de çalışma, HADEP'i bir siyasal forum kabul ederek girip çalışmak anlamında ele alınmamalıdır. HADEP'i bir tür kitle çalışması alanı olarak görmek gerekiyor. Kürtlerin demokratik kitle örgütü, siyasal kitle örgütü gibi kabul edip ona uygun davranmak gerekiyor. Bu açıdan yoldaşlarımızın yer yer ve zaman zaman HADEP işçi komisyonlarına girerek Kürt işçileri kazanma çabasının belirli bir mantığı var. Zaten bu türden yerlerdeki yerel HADEP yöneticileri de "gelin çalışın, burası da bir çalışma alanıdır" diyebiliyorlar. Normalde siyasal bir parti bunu söylemez. HADEP'i bir de bu karmaşıklıkta içinde kavramak zorundayız.

Ulusal sorun, köylü sorunu, toprak sorunu...

Sunuş yapan yoldaşın kongre boyunca birkaç kez hatırlattığı bir başka sorun var. "Kürt sorunu özünde bir köylü sorunudur diyoruz. Bu kendini politikada, taktik çizgide nasıl yansıtır?" diye soruyor yoldaş. Ulusal sorun özünde bir köylü sorunudur ve bunun toprak sorunu gibi bir boyutu da vardır diyoruz biz konuya ilişkin temel değerlendirmelerimizde. Yoldaş da ısrarlı sorusunu bunlardan hareketle sık sık gündeme getiriyor.

Ulusal sorunun Kürdistan'da da özünde bir köylü sorunu olduğu belirlemesinin ne anlama geldiği, bu belirlemenin ortaya konduğu tüm değerlendirmelerimizde yeterli açıklıkta var. Bu konu özellikle *Ulusal Sorun ve Devrim* kitabında genişçe, özel noktalara girilerek, ayrıntılara inilerek izah ediliyor. 3. Genel Konferans değerlendirmelerinde de bu sorun son derece özlü bir biçimde, tam da Kürdistan'daki mücadele deneyiminden gidilerek, mücadelenin daha da belirginleştirdiği veriler kullanılarak ortaya konuluyor.

Görebildiğim kadarıyla yoldaş bu soruna hep de toprak sorunu üzerinden değiniyor; köylü sorunu ile toprak sorununu eşitleyen, bunları özdeşleştiren bir eğilim ya da yaklaşım içerisinde görünüyor. Burada belirgin bir yanılgı, bir karışıklık var. Ulusal sorun eksenli sözkonusu olduğunda, köylü sorunu ile toprak sorununu birbirine karıştırmamak lazım. Stalin bu soruna ilişkin klasikleşmiş tanımında bu farka özellikle dikkat çekiyor, bunların ikisi farklı şeylerdir, diyor. Dikkat edin, ulusal sorun özünde toprak sorunudur demiyor, fakat aradaki farka vurgu yaparak köylü

zerine değerlendirmeler/7

zerine tartışmalar

sorunudur diyor. Köylü sorunu toprak sorununu kesiyor ya da içeriyor olabilir, ama burada önplanda olan olayın sosyal-siyasal boyutudur. Temelde sorun köylülüğün özgürleşmesidir. Bu bağımlılık ilişkilerinden bir özgürleşmedir. Ve bu bağımlılık salt toprak köleliği biçiminde değil, yerel, aşiretsel, dinsel vb. türden çok çeşitli biçimlerde kendini gösterir. Sözkonusu olan tüm bu ortaçağ bağlarından özgürleşerek modern ulusal bilince ve kimliğe ulaşabilmektir. Her zaman olmasa da çoğu zaman ezilen ulus olmak bir geriliği içerir. Sömürge bir ulus, ulusal gelişmesi engellenen, modern bir kimliğe henüz ulaşamamış bulunan, bizzat içinde bulunduğu konum nedeniyle bu gelişmesi engellenen bir ulus anlamına da gelir.

Somutta Kürdistan'a bakıyoruz, gerçekten geri ilişkilerin yaygın olduğu bir yer. Yarı-feodal ilişkilerin, aşiret ilişkilerinin, bu arada dinsel-tarikatsal ilişkilerin çok etkin olduğu bir alan. Kürt köylülerinin modern ulusal bilince ve kimliğe ulaşabilmesi için her türlü ortaçağ ilişkisinden özgürleşmesi gerekir. Aşiret yapısını koruyarak Kürtleri özgürleştirmiş olmazsınız. Ulusal form kılıfı içinde ulusun içinde bulunduğu geriliği korumuş olursunuz. Kürtlerin özgürleşmesi Kürtlerin ulusal kimliğini modern demokratik anlamda kazanması, Kürtlerin yurttaş olması anlamına geliyor. Kürtlerin özgürleşmesi, oradaki feodal her türlü ilişkiye, yarı-feodal toprak ilişkileri de dahil, aşiret ilişkileri, dinsel ilişkiler-tarikat bağlarına son verilmesi, bunların etkinliğinin ve egemenliğinin kırılması ile mümkündür. Bununla biz bir kapsam tanımlamış oluyoruz. Burada toprak mücadelesi ayrı bir yer tutuyor olabilir. Buna somut olarak bakılması gerekiyor. Ama bağımlılık ilişkileri asla salt toprak sorunundan gelmiyor, toprak sorunu burada yalnızca bir unsur. Kürdistan'da öyle aşiretsel yapılar vardır ki, varıp baktığımızda, burada bir toprak ağalığı sistemi, dolayısıyla bundan kaynaklanan bir toprak sorunu göremezsiniz. Ya da bu gibi yerlerde toprağa bağımlılık toprak ağasına değil, köylünün kendi küçük ataerkil toprağına bağımlılığından ibarettir. Oysa bu aynı köylünün aşiretsel ve ataerkil bağımlılıklardan kurtulması da onun özgürleşmesinin bir parçası ve gereğidir.

İnönü dönemindeki "çiftçiyi topraklandırma projeleri"ni bir yana koyarsak, bu devlet '60'lardan '80'lere kadar zaman zaman aldatıcı bir toprak reformu girişimi gündeme getiriyor. Ve toprak reformu gündeme geldiğinde, sözkonusu olan da hep Kürdistan'daki toprak ilişkileri oluyor. Belli ki bir toprak sorunu var orada. Bunu neden kanıt gösteriyorum? Bu alan bizim kendi bağımsız incelemelerimize henüz gereğince konu olmadığı için. Kürt hareketleri 30 yıldır Kürt sorunu üzerine yazıp çizdikleri halde, maalesef toprak sorunu üzerine özel bir inceleme ortaya koymuş değiller. Bunu yapmadıkları, bu sorunu açıkta bıraktıkları içindir ki, PKK 15 yıldır silahlı mücadele verdiği halde bu meseleyle ilgilenmedi, ortaya herhangi ciddi bir şey koymadı. Üstelik PKK'nin çıkış belgeleri feodalizmin tasfiyesini ve anti-feodal mücadeleyi kendi programatik hedeflerinin üç temel ögesinden biri saydıkları halde.

Bugün bazı PKK'liler iddia ediyorlar ki,

Kürdistan'da ciddi bir toprak sorunu ve talebi yoktur, dolayısıyla mücadelenin bu alana yönelmemesinin gerisinde bu nesnel olgu vardır. Acaba? Diyarbakır, Mardin, Urfa gibi bölgelerde temelli bir toprak sorunu olduğu, devletin toprak reformu projelerinin hep de bu alan üzerinden gündeme gelmesinden bile belli değil midir? Elbette ki '60'lardan '90'lara kadar yaşanan hızlı kapitalist gelişme Kürdistan'da da tarımın kapitalistleşmesi çerçevesinde toprak sorununa kendince farklı bir çözüm getirmiştir. Ama bunun hem sınırları bellidir, hem de bu daha çok belli illerle sınırlıdır.

Bitlis, Hakkari, Van gibi bölgelerde bu açıdan durumun ne olduğunu tam bilemiyoruz. Ama buralarda bir aşiret yapısı, tarikat yapısı olduğu çok kesin. Koruculuğun kendisi bile bunu gösteriyor. Neticede orada köylülüğün bağımlı olduğu çok açık. HADEP A. Türk'ü aday gösteriyor, Ahmet Türk'ün aşireti oylarını olduğu gibi ona veriyor. Ahmet Türk başka bir partiye geçse, aynı oyların üçte ikisini gene alacaktır. Belli ki burada köylü bağımlı. Ulusal özgürleşme köylülüğün bu bağımlılık ilişkilerinden kurtulması demektir. Dolayısıyla biz meseleyi salt toprak sorununa daraltmamalı, aşiretsel, ataerkil, dinsel ve tarikatsal vb. her türlü ortaçağa bağımlılık ilişkisinden ve toprak köleliğinden kurtulmak olarak formüle etmeliyiz. Tüm bunlar Ulusal Sorun ve Devrim ismiyle kitaplaştırmaya hazırlandığımız çalışmada fazlasıyla var. İşin bu kısmı sorunun bir yanı.

Yoldaşın asıl sorusuna geliyorum: "Taktik çizgimize bu nasıl yansiyacak?" diye soruyor ve buna ilişkin taktik formülasyonlarımızı ortaya koymaz ve faaliyetimizi bunun üzerine oturtmazsak, genel tespitlerimiz havada kalır demek istiyor.

Öncelikle şu noktayı belirtmek gerekir. Bizim bu konudaki ısrarlı vurgularımız, pratik planda daha çok PKK'nin kendi platformuna, onun bu alandaki ve sorundaki kaba tutarsızlıklarına yönelikti; onun yürütmekte olduğu mücadeleyi bu gerçek iktisadi-toplumsal temeline ve kapsamına bağlayamamasını, bundan çok bilinçli bir tutumla kaçınmasını hedef alıyordu. PKK ortaya çıktığı zaman kendine dar bir coğrafyayı, Kürdistan coğrafyasını temel aldı. Ama burada bile sorunu, hiç değilse temel resmi belgelerinde, toplumsal-iktisadi temelleri ve uluslararası bağlantılarıyla ortaya koyuyordu. Hedef sömürgeciliktir diyor, fakat hemen ardından da ekliyordu; sömürgeciliğin Kürdistan'daki dayanakları Kürt burjuvazisi ve yarı-feodal ilişkiler, dıştaki desteği ise emperyalizmdir. Mücadele bunları birarada hedeflemek durumundadır vb. Anti-sömürgeci savaş içte anti-feodal savaş, dışta anti-emperyalist savaş ile ilişkilendiriliyordu. PKK'nin klasik programı,

Buna somut olarak bakılması gerekiyor.

Ama bağımlılık ilişkileri asla salt toprak

sorunundan gelmiyor, toprak sorunu burada

yalnızca bir unsur. Kürdistan'da öyle aşiretsel

yapılar vardır ki, varıp baktığımızda, burada bir

toprak ağalığı sistemi, dolayısıyla bundan

kaynaklanan bir toprak sorunu göremezsiniz. Ya da

bu gibi yerlerde toprağa bağımlılık toprak ağasına

değil, köylünün kendi küçük ataerkil

toprağına bağımlılığından ibarettir.

Oysa bu aynı köylünün aşiretsel ve ataerkil

bağımlılıklardan kurtulması da onun

özgürleşmesinin bir parçası ve gereğidir.

Kürdistan Devriminin Manifestosu'nun bütün bir eksenine buna oturmaktadır. Ulusal Sorun ve Devrim'de bunlar da ayrıntılı olarak ortaya konulmuştur. Fakat PKK önce pratikte, giderek söylemde bu çerçeveyi kaybetti. Bir buradan eleştiriyorduk.

İkincisi; bugünkü mücadelenin ortaya çıkardığı olgular üzerinden bakalım. Bir takım aşiret ağaları ya da korucu şefleri PKK'ya geçtiklerinde, mahiyetlerindeki köylü kitleleriyle birlikte geçiyorlar. Toplumsal ilişkiler değişmiyor, sadece o an için siyasal saflar değişiyor. PKK Kürdistan tabanı üzerinde, Kürdistan'daki sınıf ilişkileri üzerinde, bu eksende mücadele eden bir örgüt olduğu için, onun açmazına, zaafına, bu alandaki ihmeline değiniyoruz, bu yapısal ve temel önemdeki zaafiyetin üzerine gidiyoruz. PKK koca bir mücadele yaratmış, ama bu mücadelenin sosyal-iktisadi alanını göze batan bir tutumla atlıyor, buna dokunmuyor. Salt ulusal istemlere dayalı platform onu bu alandan uzaklaştırıyor. Bizim temel eleştiri noktalarımızdan biri bu.

Biz Kürdistan'da da fiilen çalışan ve mücadele eden bir gelişme düzeyine ulaştığımızda elbette ki bu perspektife oturan bir pratik-taktik mücadele platformu da oluştururuz. Bugün için esas olarak metropollerde mücadele yürüten bir parti olduğumuz için, teorik perspektif olarak Kürtlerin özgürlüğünün Kürdistan'daki bütün ortaçağ ilişkilerinin tasfiyesinden, köylülüğün özgürleşmesinden geçtiğini ortaya koymakla birlikte bu konuda pratik istemler formüle etme yoluna gidemeyebiliyoruz. Zira bunun bizim pratik çalışmamızda dolaysız bir pratik karşılığı bugün için yok. Biz metropollerde günlük mücadelede ajitasyonumuzu esasta Kürtlerin meşru ulusal hakları, Kürt halkı üzerindeki ulusal baskının son bulması ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, daha özel planda bugünkü kirli savaş vb. uygulamalara karşı çıkmak üzerinde yürütürüz. Bizim burada yaptığımız vurgu, Kürdistan'da Kürt köylülüğüne dayanan bir hareketin (yarın dayandığımızda bizzat bizim) gündeme getireceği istemler alanı oluyor. Nasıl ki bizim bugün

köylülüğe ilişkin bir bakış açımız olduğu halde kırsal bir çalışmaya giremedikçe köylülüğün taleplerine ilişkin güncel pratik bir ajitasyonumuz olamıyorsa, bu da bunun gibi birşey.

Dolayısıyla, bizim bugün için Kürt sorununa ilişkin olarak işçiler ve emekçiler içindeki ajitasyonumuz çok büyük ölçüde siyasa sorunlar ve istemler üzerinde oturmak zorundadır.

Tuna: Bugün kırsal alan çalışması yapmıyoruz. Türkiye’de kırsal alanın sorunları zaten toplumun gündemine çok oturmuş değil. Doğal olarak bizim kırsal alandaki çalışmaya girmeden o alandaki talepleri metropollerde yaygınlaştıracamız bir zemin yok. Ama Kürt sorunu toplumun gündemine girmiş bulunuyor. Biz Kürdistan’da bir çalışmaya girmeden de, sadece ulusal istemler değil, bunun arkasında ekonomik bir sorun, köylülüğün toprak talebi var dememiz, hem devletin körüklediği şovenizmin, hem de PKK’nın sorunu ulusal istemlerle sınırlaması karşısında sorunun bütün bir kapsamını ortaya koymak açısından önemli. Bugün bir kitle eyleminde Kürt köylüsüne toprak, aşiret yapısına hayır, tarikatçılığa hayır diye yaygınlaştırmak, olayın mahiyetini anlatmak açısından önemli.

Cihan: Propagandamız açısından geniş bir alan var, bu çok açık. Kürdistan’da topraksız ve az topraklı bir köylülük olduğu ve bir toprak sorunu olduğu kesin. Benim sözünü ettiğim farklılık sadece köylü sorunu ile toprak sorunu arasındaki ilişkiye ilişkindir. Yineleyorum, bu ikisi özdeş şeyler değildir. Kürdistan’da köylülüğün geniş ölçüde bağımlı olduğu tartışmasız bir gerçek. Ama toprak sorununun çapı tümüyle somut bir araştırma ve inceleme sorunudur.

Aykut: Genel olarak en basit haklarını kullanamayan, köylerinden göçe zorlanan bir köylülük için toprak sorununa özel bir vurgu yapmak bugünün koşullarında ne ifade eder? Bence bunları da ayırtırmak lazım. Bir “Köy-Kent Projesi” var, ama bu daha farklı bir boyut taşıyor.

Cihan: Bunu Ecevit kendince feodal yapının tasfiyesi projesi olarak gündeme getiriyor. Ecevit de feodal aşiret yapısından rahatsız ve iddia ediyor ki, Kürt kitlelerinin aşiret yapısı içinde denetlenmesi sayesinde Kürt sorunu bir kuvvet kazanıyor. Biraz tarihi anılardan, biraz Güney Kürdistan üzerinden yüzeysel olarak bakınca sorun ona böyle görünebiliyor. Oysa bu en büyük yanılgıdır, bu gerçekte tarihten ve bilimden bihaber olmaktır. Marksistler olarak biz biliyoruz ki, kapitalist ilişkilerin gelişmesi, ulusal kimliği ve bilinci öldürmek bir yana, tam tersine geliştirip uyarıyor. Bugün İrlandalıların, Baskıların kendi ulusal kimlikleri için gösterdikleri ısrar bunu gösteren güncel canlı örneklerdir. Zamanında Çarlık Rusya’sının en gelişmiş bölgeleri olarak Polonya ve Finlandiya buna tarihten birer örnek. Çarlık Rusya’sında ulusal hareket Polonya’daki kadar hiçbir bölgede güçlü değildir, oysa Polonya çarlık Rusya’sının kapitalist ilişkiler bakımından en gelişmiş bölgelerinden biridir.

Dolayısıyla biz, tam tersine, Kürt ulusal hareketinin bu kadar genişlik ve derinlik kazanmasının, Türk devletinin bu 29. isyanı bir türlü bastıramamasının temelinde, tam da kapitalist gelişme ve modern sınıf ilişkilerinin ortaya çıkmasını, ulusal davanın artık alt sınıfların eline geçmesinin kritik bir rol oynadığını biliyoruz. Ulusal direniş bu kuvveti, bu derinliği, bu dayanma gücünü tam da bunun kazandığını biliyoruz. Son tahlilde tam da Türkiye’deki kapitalist gelişmenin Kürdistan’ın yansıyan sonuçları Kürt sorununda bugünkü kuvvetli uyanışı ve direnme kapasitesini üretti.

Ecevit biraz da kapitalizmin özümseme yeteneğine güveniyor anlaşıldığı kadarıyla. Bunda bir gerçeklik payı olmakla birlikte sorunun böylece çözüleceğini

Bunu Ecevit kendince feodal yapının tasfiyesi projesi olarak gündeme getiriyor. Ecevit de feodal aşiret yapısından rahatsız ve iddia ediyor ki, Kürt kitlelerinin aşiret yapısı içinde denetlenmesi sayesinde Kürt sorunu bir kuvvet kazanıyor. Biraz tarihi anılardan, biraz Güney Kürdistan üzerinden yüzeysel olarak bakınca sorun ona böyle görünebiliyor. Oysa bu en büyük yanılgıdır, bu gerçekte tarihten ve bilimden bihaber olmaktır. Marksistler olarak biz biliyoruz ki, kapitalist ilişkilerin gelişmesi, ulusal kimliği ve bilinci öldürmek bir yana, tam tersine geliştirip uyarıyor. Bugün İrlandalıların, Baskıların kendi ulusal kimlikleri için gösterdikleri ısrar bunu gösteren güncel canlı örneklerdir.

sanmak en büyük yanılgıdır. Zira kapitalizm ulusal kimliği öldürmez, tersine, üretir ve azdırır. Tıpkı tüm diğer demokratik istemleri uyarması ve azdirması gibi... Modern ilişkiler bunu besleyip çoğaltıyor, zayıflatıp azaltmıyor.

Osman: Ben bir noktaya değinmek istiyorum. Son süreçte, özellikle de ‘90’lı yıllarla birlikte Kürt aydınları yer yer şunu söylüyorlar: Eğer Kürdistan emperyalizmin bir sömürgeci olsaydı, şimdiye kadar çoktan özgürleşmişti. Özellikle Sürgünde Kürt Parlamentosu’nun üyesi olan belli aydınlar bunu açıkça dile getiriyorlar. Bu yer yer PKK tarafından da ifade ediliyor.

‘84 ile ‘90’lı yıllar arasında, PKK’de güçlü bir anti-emperyalist damar vardı. Buna çok özel bir vurgu yapıyordu. Devrimin hedeflerini sıralarken, bir yanıla feodal toprak ağalarını, bir yanıla sömürgeci Türk burjuvazisini ve emperyalizmi koyuyordu hedef tahtasına. Demokratik devrimi böyle formüle ediyordu. Gelinen noktada bu anti-emperyalist yan zayıflamış bulunuyor. Toprak ağalarıyla da, daha çok ulusal soruna ilgi duydukları ölçüde ilişki kurma, bu noktada köylü ve toprak sorununu hiç gündeme getirmeme tutumu söz konusu.

Burada söylemek istediğim şu. Bizim bu ihmal edilen yanlar üzerine çubuğu özellikle bükmemiz gerekiyor. Kürt sorununu ele alan konferans değerlendirmelerinde, genel perspektif planında çubuğu bükmüşüz. Ama bunu günlük ajitasyon ve propaganda da, Kürt emekçilerine dönük çalışmalarımızda da çok net bir şekilde ifade etmemiz gerekiyor. Kürt ulusal özgürlük mücadelesinin anti-emperyalist yanına net bir şekilde vurgu yapmamız, bu alandaki zayıflığın yaratacağı sonuçlar üzerinden özel bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütmemiz gerekiyor.

Öte yandan, Kürt burjuvazisi ve toprak ağalarının HADEP içerisinde şu veya bu ağırlıkla bulunmaları nesnel bir gerçeklik. Ama HADEP içerisinde alt sınıfların temsilciliğini yapanlar da orta sınıfların bu parti içerisindeki etkinliğinden duydukları rahatsızlığı dile getiriyorlar. Dolayısıyla, bu soruna da özel bir vurgu yapmak gerekiyor.

Cihan: Kürt sorunu belli bir tarihi aşamada kendini çözüm talep eden bir sorun olarak gösteriyorsa; her sınıf bu sorunu kendi ekseninde çözmeye çalışacaksa; öte yandan, sorun ortak ama çözümü her sınıfa göre farklıysa; ve nihayet, Kürt alt sınıflarının bir iktisadi ve sosyal ezilmişliği de varsa; bu durumda, Kürt emekçileri sorunu da çözümü de kendi çıkarlarına uygun bir çerçeveye oturtmak zorundalar.

Sorunu bütün bir ulusu birleştiren bir siyasal istem olarak ortaya koymak, tam da Kürt burjuvazisinin ulusal sorun konusundaki çözüm çizgisidir. Bizim eleştirilerimizin temel bir boyutu da budur. Kürtlerin bir kısmı aynı zamanda çöplüklerden besleniyor. Ve bu salt kirli çöplükten beslenmek, özel bir sonuç olsa bile, bu sadece

alt sınıflar için yarattığı bir sonuç. Kürdistan’da Kürt mülk sahibi sınıf için hiç de böyle bir sorun yok, olmaz da. “Önce ulusal kimliğimizi kazanalım da!” Hayır, sorun böyle konulamaz, ya da ancak bunu ezilen ulusun burjuvazisi böyle koyabilir. Tarihsel süreç, tarihsel gelişmenin kendine özgü seyri, alt sınıflar için gelinen yerde ortaya farklı bir tarihsel-toplumsal çerçeve ve çözüm platformu çıkarmıştır. Kürt işçileri ve emekçileri için sosyal kurtuluş ile ulusal kurtuluşun iç içe geçtiği, dahası ulusal kurtuluşun ancak sosyal kurtuluş temeli üzerinde gerçek bir çözüme kavuşabileceği tarihsel-toplumsal bir gelişme aşamasıyla yüz yüzeyiz. Kürt sorununun son 15 yılı bulan gelişme seyri de bunu ayrıca doğrulamıştır. Toplumsal devrim yönünde derinleşmeyen, bu zemine oturamayan bir ulusal özgürlük mücadelesinin devrimci kimliğini de

koruyamayacağı, çözümünü giderek sistem çerçevesinde ve kurulu düzen tabanı üzerinde arayacağı açığa çıkmıştır.

Bunlar *Ulusal Sorun ve Devrim* konulu programatik konferansta ayrıntılı ve çok yönlü olarak ele alınmış, irdelenmiş sorunlar ve süreçler olduğu için, burada yalnızca hatırlatmakla yetiniyorum. Fakat bu nokta hayati önemdedir. Ulusal hareketin gelişmesi ve milliyetçilik ideolojisi ve duygularının ezici ağırlığı ulusal hareket saflarında sınıfsal bakışı sildi, Kürtlerin çıkarları taban tabana zıt sınıflardan olduğu adeta unutuldu, unutturuldu. Böyle olunca, hareket sosyal-sınıfsal hedef ve kaygılarını da gitgide yitirerek salt ulusal istemler platformuna düştü. Bu en saf anlamıyla bir burjuva ulusal hareket demektir. Ve doğal olarak Kürt burjuvazisinin konumuna ve çıkarlarına uygun bir çözüm platformuna kaymak demektir

Din ve dinsel gericiğe karşı mücadele

Bayram: Dine karşı mücadele ile dinsel gerici akımlara karşı mücadelenin kesiştiği noktalar olmakla birlikte, yine de bu mücadeleler farklı düzlemde yürütülmelidir. Dine karşı mücadele, özel mülkiyetin kaldırılması sürecine bağlanmıştır, onunla birlikte ele alınmalıdır. Dolayısıyla, dine karşı mücadele belli bir tarihsel döneme yayılacak bir mücadele olacaktır. Ama dini belli bir amaç için kullanan kesimlere, siyasal akımlara karşı mücadele, güncel politik bir mücadeledir. Biz dinsel gerici akımlara karşı vereceğimiz mücadeleyi öne çıkarabiliriz, daha özel bir vurgu haline getirebiliriz, ama dine karşı mücadeleyi biraz daha dolayimli yürütmek zorundayız. Sonuçta dini bugünkü kapitalist düzen besliyorsa, kapitalizme karşı sınıf mücadelesinin bir boyutu da dine karşı mücadeledir.

Bunu şöyle de ifade edebiliriz: Dinin özü, insanlara boyun eğişi, tevekkülü aşılmasıdır. “Halkın afyonu” diye tanımlanması da zaten bu özelliğinden kaynaklıdır. Ama sonuçta emekçi ayağa kalkıyorsa, bir greve veya direnişe gidiyorsa, aslında dinin özüyle de çatışmaya giriyor demektir. Greve giden bir işçi, sorunlarını bir yerlere ya da “öteki dünya”ya ertelemiyordur. Bu dünyada, somutta fabrikasında kendi güçlü kollarıyla çözmeye çalışıyordu. Dolayısıyla, aslında o, adı konmasa da fiilen dine karşı da mücadele veriyor demektir. Çünkü kapitalizme karşı ister iktisadi ister politik olarak verdiği mücadele, yeryüzünde kendi emellerini gerçekleştirme gücünü kendisinde bulması anlamına geliyor. Din, bu gücü yadsıdığına, tevekkül yoluyla tanrıya aktaran bir olgu olduğuna göre, aslında emekçinin günlük mücadelesi, bir bakıma dine karşı da mücadeledir. Soruna böyle yaklaşmak gerekiyor.

Ve sınıf mücadelesinde, örneğin bir grevde inananlar ve inanmayanlar biçiminde değil, grevciler ve grev kırıcıları, direnişten yana olanlar ve olmayanlar

biçiminde bir saflaşmayı öne çıkartmamız gerekiyor. Bunu yaptığımız ölçüde, aslında dine karşı da mücadele veriyoruz demektir.

Cihan: Din sadece emekçilerin bilincini karartmak anlamında bir afyon değil. Genellikle ilk planda akla gelen bu. Ama din, aynı zamanda halkın acılarını, çaresizliğini uyuşturan, onu bir parça yatıştıran aldatici bir işlev görmesi anlamında da bir afyondur. Sermaye köleliği, sömürü, baskı, sefalet, bunun verdiği acılar, dayanılmazlık... Din, bu noktada bu acıları bir parça kesen, emekçiye manevi bakımdan bir parça rahatlatan, ona dayanma gücü kazandıran (tevekkül dediğimiz), bir işlev de görür, bu anlamda da bir afyon işlevi görür. “Din, halkın afyonudur” sözü, doğrudan sermaye köleliğine, yığınları dine sarılmaya götürenin sermaye olduğuna işaret eden bir söz aslında. Yani dinin; baskının, sömürünün, ezilmişliğin, horlanmışlığın yarattığı aldatici bir çare, teskin etkisi yaratan sahte bir ilaç olduğunu vurgulayan da bir söz. Hiç de salt dini kendi içinde aşağılayan bir söz değil. Toplumsal köleliğin emekçilere yaşattığı acılara işaret eden, emekçilerin dinle bir parça kendini yatıştırabildiğini, dinin bu noktada bir parça sahte bir ilaç vazifesi gördüğünü anlatan bir söz.

Neticede kuşkusuz dinin bilinçleri karartmak gibi bir işlevi var. Yığınları çaresizlik duygusundan kurtarmak, aslında aynı zamanda yığınları dinin etkisinden kurtarmak mücadelesidir de. Mesele onlara bir başka çözüm yolu, acılardan, yoksulluk ve sefaletten gerçek çıkış yolunu gösterebilmek, onlardaki güvensizlik ve çaresizlik duygusunu yenebilmektir. Bu dünyada çaresiz kalan emekçinin öteki dünyaya sığınması oluyor din, dinsel inanç.

12 Eylül askeri darbesi, bir taraftan toplumun ileri, örgütlü, devrimci kesimlerini biçerek, öte yandan uyguladığı 24 Ocak politikalarıyla emekçilerin yaşamında büyük bir toplumsal-iktisadi ve kültürel yıkım yaratarak, kitleleri tam bir çaresizlik durumu ve duyguları içerisine itti. Böylece dinsel gericiliğin yükselmesinin zeminini de hazırladı. “*Ordu ve İrtica*” yazısının temel fikirlerinden biri budur. Devrimi bastırmak, devrimci hareketi kırmak, toplumun ilerici kesimlerini biçmek, devrimci alternatifini, dolayısıyla emekçilerin güvenebileceği odağı ortadan kaldırmak, buradan bir çaresizlik duygusu yaratmak, artı yarattığı sosyal-kültürel yıkımla o çaresizliği pekiştirmek, artı ürettiği kültürel-ahlaki çöküntüyle ortaçağ değerlerine sığınma eğilimi yaratmak vb... 12 Eylül darbesi din ve dinsel gericiliğin gelişip serpilmesi için her türlü zeminin yaratılmasıydı. Bütün bu dinsel gericilik pislği ordunun kendi öz icraatından çıktı. Ama bugünün generalleri sorumluğu Kenan Evren’in sırtına yıkıp içinden çıkıyorlar.

Osman: TDKP’nin asgari programında “İş-ekmek-özgürlük!” sloganını taktik slogan olarak belirlemişti. Daha sonra ise bunu programlaştırdı. Ancak bu talepler bizim de önemsedığımız talepler. Ayrıca işçi ve emekçi mitinglerinde çokça atılan bir slogan da bu. Tabi ki teorik olarak alındığında bu talepler düzen içerisinde elde edilebilir, ama biz bunu “İş-ekmek-özgürlük sosyalizmle gelecek!” biçiminde şiarlaştırabilir miyiz?

Cihan: Bu düzenin içine sığın talepler olduğu gerçeği karartıldığı ölçüde de bu kez tersinden bir çarpıklık ortaya çıkıyor. Biz, emekçilerin attığı “İş-ekmek-özgürlük!” sloganını hiç bir biçimde sorun etmedik ve eleştirmedik. Bizim sorunumuz emekçilerle değil, kuyrukçu reformistlerle. Bu, bir hareketin alamet-i farikası olduğu, programını ve stratejik platformunu tanımladığı ölçüde, biz bu slogandan uzak durduk. Ama çok özel olarak da bu sloganla politik açıdan, gündelik faaliyet açısından uğraşmadık. Biz pratik değil ideolojik ve ilkesel sorunlarü zerinden bir siyasal akımla uğraştık.

Biz bu sloganda ifadesini bulan bir platformun teorik eleştirisini yaptık. Çarpık bir barış sloganının teorik eleştirisini yapmak türünden bir şeydir bu. Bir

Sorunu bütün bir ulusu birleştiren bir siyasal istem olarak ortaya koymak, tam da Kürt burjuvazisinin ulusal sorun konusundaki çözüm çizgisidir. Bizim eleştirilerimizin temel bir boyutu da budur. Kürtlerin bir kısmı aynı zamanda çöplüklerden besleniyor. Ve bu salt kirli savaşın yarattığı özel bir sonuç değil, ya da kirli savaşın yarattığı özel bir sonuç olsa bile, bu sadece alt sınıflar için yarattığı bir sonuç. Kürdistan’dan Kürt mülk sahibi sınıf için hiç de böyle bir sorun yok, olmaz da.

slogan bir platformun simgesi olduğu ölçüde, liberal demokratizmin politik platformunun ifadesi olduğu ölçüde bunun bir eleştiri yaptık.

Dikkat edin, kitabın asıl başlığı da budur. Politik platform, basit bir taktik alanı anlatmıyor; bildiğimiz stratejidir, politik programdır burada sözkonusu olan..

Taktik eylem çizgisi alanı

Tuna: Eylem alanı taktik mücadelenin sonuçlarının gerçekleşeceği alandır. Biz bunu kitlelerin hareketlilik içerisinde öz deneyim kazanmasının ötesinde, mevcut düzeni yıkacak bir devrimci enerjinin açığa çıkarılması olarak da düşünüyoruz. Reformistlerin kitleleri yasal sınırlar içerisinde ve barışçıl bir eylem çizgisinde harekete geçirdiklerini biliyoruz.

Bugünkü siyasal tablo çerçevesinde, nasıl bir eylem tarzı sorusu ile bugün kitlelerin ortaya koyduğu eylem biçimleri ile onlara neler önereceğiz vb.’ini tartışmaya ihtiyaç var.

3. Genel Konferans sonrası süreçte işçi sınıfının topluşözleşme görüşmeleri çerçevesinde hareketlendiğini görüyoruz. ‘95 sonbaharında bu güçlü kitle gösterilerine, Ankara’da merkezi bir eyleme doğru evrildi. Bu bir kitle greviyle beraber yaşandı. O dönem bu hareketlilik hükümet tarafından ciddi biçimde değerlendirildi ve belki de seçimlerin erkene alınmasına yol açtı. Yüz binlerce işçinin harekete geçtiği eylemlerle birlikte düşünülürse, TİS süreci özel bir önem taşıyor. Ücret sorunları üzerinden yürüyen bir TİS süreci olduğu ölçüde ise, esas tepki satış sözleşmelerine karşı dışa vuruyor. Toplu iş sözleşmesinin iki yılda bir gündeme gelmesiyle harekete geçen, bu süreci kendi örgütlülükleriyle (TİS komiteleri gibi) önden hazırlayamayan, bunu parça parça eylem ve hazırlık süreçleriyle yapamadığı ölçüde de, açığa çıkan öfkesine bile örgütsel kanallara akıtamayan bir sınıf hareketi tablosu var.

Bu süreçler ile faaliyetimizin eylem boyutu arasında; sürecin kendi içerisinde tek tek eylemler olarak değil bir süreç olarak hazırlanması, sendika bürokrasisinin denetimi dışında işçi inisiyatifleri ile yerel işçi komiteleri/platformlarının hayata geçirilmesi vb. arasında güçlü bir bağlantı var. Genel hareketliliğin açığa çıktığı her yerde, hareketin sadece öncüsünü örgütlemek çerçevesinde hareket etmeyeceğimize göre, bu hareketliliklere önem vermemiz gerektiği açıktır. ‘89-91 hareketliliğinin darlıklarına rağmen, işyeri komiteleri/platformları türünden örgütlenmelere gidildiğini biliyoruz. Bu, sınıfın geniş mücadele potansiyelleriyle birlikte, daha dar kesimleriyle de olsa öncüsünün, sendika bürokrasisinin inisiyatifinden bağımsız örgütlenmesinin olanaklarını olabildiğince geliştirmeye dönük bir dönemsel örgütlenme yapısı anlamına geliyor. Bu, her fırsattan yararlanarak bu tür bağımsız örgütlülükleri değerlendirebileceğimiz bir alan. Sınıfın geniş kitle eyleminden bahsettiğimiz ölçüde ise, sadece öncüsünün değil, sınıfın kitlelerinin bağımsız inisiyatifini geliştirecek imkanlar sözkonusu. Meselenin bir yanı bu.

Öte yandan, bugün sınıf hareketinin TİS dönemi dışında açığa çıkması, işçi sınıfının hareketi olmadığı ölçüde, sadece ekonomik temelde güçlü bir

birlikte kuramadığını söylüyoruz. Bu bizi olduğu kadarıyla mevzi direnişler, yerel eylemler alanına getiriyor. Sorun mevzi direnişlerin kendi içerisindeki önemi değil. Mevzi direnişler, merkezileşme ve merkezi eylem açısından yaratacağı olanaklar bakımından önem taşıyor. Metinde DİSK’in 11 Aralık eylemi çerçevesinde verilen bir örnek var. Yanılmıyorsam, o sırada süren üç ya da dört (Brandi, Töztaş, Makina Kalıp, Albayrak) mevzi direniş üzerinden, ama daha genel planda sendikalaşma girişimlerinin çeşitli engellemeler nedeniyle başarılı olamaması nedeniyle, sendikal hak ve özgürlükler için gerçekleşen bir merkezi eylemdi bu. Bunu sadece 3-4 direnişin bir eğilimi olarak değil, daha geniş ölçekte sınıfın hareketlilik eğilimi olarak

alabiliriz. Bu eylemde de görüldü ki, Sakarya-İzmit hattında, hatta sendika sorunu olmayan kesimlerde bile bu eyleme dönük olumlu bir tepki vardı. Sınıfın genel mücadele eğilimlerinin kendi dar çalışma alanlarının çok daha ötesinde olduğunu gösteren bir olguydu bu. Böyle bakıldığında, mevzi direnişlerin, bugünkü durgunluk şartlarında bile (Türk Metal’den istifa sürecinde olduğu gibi büyük kentlerdeki öncü sektörlerle yayılan ve on binlerce işçiyi kapsayan bir eylemlilik gibi olmasa da) merkezi süreçlerde tutabileceği bir yer var. Merkezi eylemliliklerde, yüz bin kişilik bir işçi kitlelerinin içerisinde, Mutlu Akü gibi, Çukobirlik gibi fabrikalar üzerinden ortaya konulacak bir etkinliğin, giderek bir odak olmak açısından özel bir yeri olduğuna dair bir vurgu bu.

1 Mayıs ‘98 sonrasında, içerisinde bir dizi ilerici sendikanın olduğu (Tuzla Deri- İş’ten Hava-İş’e, Belediye-İş’in çeşitli şubelerine) bir sendikal muhalefet vardı. Bu muhalefet devrimcilerin önderliğinde olduğunda bile, alt kademe sendika bürokratlarını, sosyal reformistlerin cline olan bir İİSSP’yi bile zorlayabilecek bir odak olamıyor. Bu, bu sendikal yapıların göstermelik tabela örgütleri olmasından da gelmiyor. Bu tablo aslında, gencl planda sendikal hareketin tıkanmışlığından, bunun devrimci siyasetle çözülebileceği bir yerde bu alanlarda bir iddia ortaya koyamamaktan gelen bir gerilimi ifade ediyor. Tuzla’da 4 bin işçiyi kolayca harekete geçirebilen bir sendika İİSSP içinde bile güçlü bir muhalefet kuramıyor. Bunun, biraz nesnel bir eğilimin dışı vurumu olarak görebileceğimiz şöyle bir yanı var. İİSSP üst kademe bürokratlarınkı gibi bir mücadele gücü bulamıyor. Bu reformistlerin salt iradesizlikleriyle açıklanabilecek bir olay değil. Burada nesnel öge ile öznel ögenin üst üste düştüğünden sözedilebilir.

Bu, bugünkü örgüt ve eylem tablosu çerçevesinde, bugünkü durgunluk şartlarında bile, eylemin gücüne, sınıfın siyasal temsiliyeti düzeyine yaslanarak yapılabilecekleri gösteriyor. Bu kesimler, TÜMTİS’in savaş vesilesiyle, Tuzla Deri-İş’in zindan direnişleri vesilesiyle yaptığı gibi, politik temelde tutumlar da alabiliyorlar. Biz bugün çalıştığımız yerlerde benzer şubeleri, benzer güçleri etki altına alsak bile, asıl farklılık bunun ötesinde, ülke çapında ve siyasal düzeyden kurulacak bir önderlik iddiasındadır. Bu aynı zamanda, bizim geldiğimiz aşamada, gerçekten sınıfın bağımsız eylemini ve siyasal düzeyde temsiliyetini sağlayabildiğimiz oranda, (sol akımları ayırıştırmak, sosyalist potansiyeli kazanmak hedefimiz hep olacak ama), sınıfın içerisindeki bu kesimleri yedeklemek ve sendika bürokrasisine karşı bir mücadeleye seferber etme doğrultusunda mesafe almak demektir. Bizim, parça parça geldiğimiz yerde bile, politik etkimiz üzerinden, Adana’da Genel-İş’te ya da Ankara’da bizim niye tutum almadığımızın merak konusu olduğu, ya da İstanbul’da aslında çok sınırlı bulunduğumuz bir alandaki şube seçimlerinde bile sosyal-reformistlerin kendilerine karşı tutumlarda bizden kuşkulandıklarını içeren bir tablo, parti iddiasının politik plandaki yansımalarıdır. Bence, taktik eylem alanı çerçevesinde karşımıza ve yanımıza alacağımız güçlerle ilgili somut bir tartışma yapılabilir.

(Devam edecek...)

“İnsan haklarına saygı genelgesi”: **“İnsan hakları” işkenceciler tarafından korunacak!**

Uluslararası düzlemde sıkışmışlık sonucunda, göz boyamaya dönük olarak Türkiye “işkenceyi önlemek” için çeşitli uluslararası anlaşmalara imza atmak zorunda kalmıştır. 11 Ocak 1998’de “İşkenceye Karşı Avrupa Sözleşmesi”, 25 Ocak 1998’de “BM İşkence ve Başka Zalimce İnsanlık Dışı ve Onur Kırıcı Davranış” ya da “Cezaya Karşı Sözleşme” gibi... CMUK ile iç düzenlemeye gidilerek gözaltı süresinin kısaltılması, cezaevindeki tutukluluk süresinin sınırlandırılması, gözaltında avukat bulundurma hakkı gibi düzenlemeler siyasi davalar dışta tutularak getirilmiştir.

Bunlara rağmen gözaltında kaybetme, yerinde infaz, işkence sonucu sakat bırakma, öldürme vb. uygulamalar son bulmak bir yana azalmamıştır bile. Tersine sistemleşip yaygınlaşmış, emniyet müdürlüklerinden karakollara, evlere, köy meydanlarına kadar uzanmıştır. Her genelgeden sonra daha da sistemleşmekte ve yetkinleşmektedir.

Saldırı ve katliamlara “insan hakları, özgürlük, demokrasi, barış” kılıfı

Özgürlük, demokrasi ve insan hakları kavramları burjuvazinin “yeni dünya düzeni” makyajıdır. Bu makyaj her olayda akmakta ve alttaki çirkin surat açığa çıkmaktadır. Güçlü bir toplumsal muhalefetin olmadığı yerde bu makyaj yeniden tazelenmektedir. Emperyalist burjuvazi Ortadoğu ve Balkanlar’ı kendi çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlerken de aynı sahtekarca yöntemle başvurmuştur. Saldırı ve katliamları “insan hakları, özgürlük, demokrasi, barış” söylemlerine dayandırmıştı. Her konuda efendisini örnek alan Türkiye burjuvazisi bu konuda da onu izlemektedir. ‘90’dan bugüne kadar bütün hükümetlerin yaptığı, şimdi de Ecevit hükümetinin tekrarladığı emperyalist burjuvazinin politikalarının bir karikatürüdür.

“İnsan hakları genelgesi” işkenceciler tarafından uygulanacak!

Yine de bunlar “İnsan haklarına saygı genelgesi”ne daha yakından bakmamıza engel değil. Genelgeyle işkence yasaklanıyor! Gözaltında olmak için firar etme olasılığı ya da kimliğinin hemen belirlenememesi gibi bir gerekçe gerekiyor. Gözaltına alınmaların kaydedilmesi, yakınlarına haber verilmesi, sağlık kontrolünden geçirilmesi isteniyor, zanlının basında teşhiri yasaklanıyor. Bütün bunların vali, savcı, emniyet müdürlükleri ve jandarma komutanlıkları tarafından denetlemesi, başbakanlığa üç ayda bir rapor verilmesi isteniyor.

Genelgenin çürüklüğünü bu son madde ortaya koyuyor. Bin operasyondan sorumlu Mehmet Ağar, Manisa davası işkencecilerinden Kemal İskender gibi emniyet müdürlerinin, hakkını arayan kamu emekçilerini sokak ortasında tokatlayan Orhan Taşanlar gibi valilerin, bizzat işkence emri veren, işkenceye katılan Talat Şalk, Nusret Demiral, Nuh Mete Yüksel gibi savcılarının bu görevi yerine nasıl getirecekleri tartışma gerektirmeyecek kadar açıktır. Kaldı ki, genelgeyle getirilen uygulamalarda hiçbir yenilik de yoktur. Bunlar, yasalarda olmasına rağmen uygulanmayan hükümlerdir. Bir hatırlatma yapalım: TBMM İnsan Hakları Komisyonu “denetlemek” üzere

gittiği Ankara Emniyeti’ne girememiştir!

Burjuvazi için “insan hakları”!

Özgürlük, demokrasi ve insan hakları kavramları farklı sınıfların dilinde farklı içerik kazanır. Burjuvazi için özgürlük, demokrasi ve insan hakları, sömürme özgürlüğü ve özel mülkiyetin dokunulmazlığı esasına dayanır. Bu burjuvazinin tarih sahnesinde yerini almasından beri böyledir. Sınıflardan bağımsız bir insan hakları kavramı yoktur. Burjuvazi için kutsal özel mülkiyete yönelen her tür tehdit insan hakları ihlalidir. Bunu ihlal edenler acımasızca cezalandırılır.

İnsan hakları sadece emniyette ve sadece kolluk güçleri tarafından uygulanan işkenceyle ihlal ediliyor diye düşünenler sorunu darlaştırmış olurlar. İşçi sınıfı ve emekçiler için ise insan hakları, öncelikle çalışma hakkıdır, iş güvencesidir, emeğinin karşılığını görebilmektir, sömürünün, baskının olmadığı insanca ve onurlu bir yaşamdır. Çalışanların aç, asalakların ise tok gezme özgürlüğüne sahip olmamasıdır.

Kapitalist sistemin varlığı insan haklarına dönük büyük bir ihlaldir, düzenin kendisi zaten bir tür işkencedir. Çünkü sistemin kanlı çarkları kâr, daha fazla kâr güdüsüyle döner. Dışlilerin arasında insan kanı, onuru ve alınteri öğütülür. Üretimin toplumsallaşmasına rağmen üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet sürmektedir. Bunun sonucu ise, insanların ürettikleri zenginliklerden yararlanamaması ve ona yabancılaşmasıdır.

Tüm bunlara rağmen egemenler fazla teşhir olan ve taşınması yük haline gelen kimi unsurları da bir köşeye atmaktan çekinmezler. Bunlar da yine maşa durumundaki zavallılar olur. Çürümüş, çeteleşmiş düzenin her döküntüsünün altından çıkan “bin operasyon”un sorumlusu Mehmet Ağar vb.lerine dokunamazlar. Ama bazı kurbanları da vermeleri gerekir.

Baki Erdoğan’ı işkencede öldüren 6 polis beşbuçuk yıl, Diyarbakır’ın Çermik ilçesinde ‘96 yılında gözaltına alınan ve 20 gün sonra işkenceden kaynaklı hastanede ölen 67 yaşındaki Emin Yıldırım’a işkence yapan binbaşı iki yıl, Manisa’da liseli gençlere işkence yapan 14 işkenceci polise beş yıl gibi hapis cezalarıyla ödüllendirilmişlerdir.

Ama Gazi, Metin Göktepe, Bayram Duran, Süleyman Yeter ve adını sayamayacağımız onlarca insanın katilleri hala ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlar. Bu davalar sürüncemede bırakılarak gündemden düşürülmek isteniyor.

Sermaye devleti bir iki rötuşla kirli yüzünü örtmeye çalışmaktadır. Oysa gerçek yüzü o kadar açıktır ki, bu sis bombasının işçi sınıfı ve emekçi kitleler ve ilerici kamuoyunun bilincini bulandırması mümkün değildir. Her hükümetin bir insan hakları genelgesi yayınlamasına alışan emekçiler her genelgeden sonra saldırıların nasıl yoğunlaştığını ve sistemleştiğini yaşayarak görmüşlerdir.

Sermaye devleti, çürümüş, çeteleşmiş bir kontrgerilla cumhuriyetidir. Değişen hükümetler de, bunların insan hakları genelgeleri de sermaye devletini kurtarmaya yetmeyecektir. İşlediği suçların hesabını komünist işçi partisi öncülüğünde örgütlenen ve savaştan işçi sınıfı ve emekçi kitlelere verecek, onu tarihin çöplüğünde çoktan hakettiği yere gönderecektir.

İMF-TÜSİAD hükümetinden insan hakları makyajı

İMF-TÜSİAD hükümeti, bir eliyle her türlü insanlık dışı uygulamanın zemini olan ekonomik sosyal yıkım saldırısını yükseltirken, diğer eliyle “insan haklarına saygı” genelgesi yayınladı!

İnsanlık dışı düzenin insan hakları!

İnsan haklarına saygı! Evet, insan haklarına saygı! Ama, ötesi bir yana, sadece “Sosyal Güvenlik Reformu” adı altında hız verilen saldırının kendisi bile hükümetin nasıl bir insan hakları anlayışına sahip olduğunu çok iyi açıklıyor.

Türkiye gibi işçilerin ömür ortalamasının 55-60’ı ancak bulduğu bir ülkede emeklilik için 58-60 yaş sınırı getirmek insan hakları ihlallerinin en pervasızdır. İşçileri mezarda emekli edip emeklilik birikimlerini bir de bu yoldan gaspetmek insan hakları ihlallerinin en zalimidir. 5 milyon işçi ve emekçiye sendikası sigortasız çalışma koşullarını dayatarak hem sefaletin en ağır koşullarına mahkum etmek, hem de sefalet içinde dahi emeklilik hakkından yoksun bırakmak, iş kazalarıyla her gün 5-10 işçiyi katletmek, insan hakları ihlallerinin en barbardır. 10 milyonlarca emekçiye işsizliği dayatmak, IMF programlarıyla ve rantiyeye ekonomisiyle bunu katmerleştirmek ve buna karşılık da işsizlik sigortasının bile ödemesini yapmamak insan hakları ihlallerinin en vahşisidir. İşçi ve emekçileri posası çıkıncaya kadar sömürmek ve sonra da daha gün yüzü bile görmeden mezara göndermek, insan hakları ihlallerinin en canisidir. Tüm bunların bir avuç sömürücü asalağın sefası için yapılması, insan hakları ihlallerinin en insanlık dışı biçimidir.

Faşizmin “insan hakları” manzaraları!

Bu yıkım saldırıları karşısında işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin direnişini engellemek için faşist yasalar, yasaklar, sendikal siyasal baskılar Türkiye’de onyıllardır hüküm sürmektedir. Yukardaki gerçekleri işçi ve emekçi kitlelere açıklayan, sömürü düzenine karşı mücadeleyi örgütleyen kesimlere, devrimcilere ve öncülere yönelik faşist devlet terörü ve baskısı Türkiye’de onyıllardır sistematik olarak uygulanmaktadır. Eşitlik isteyen bir halka karşı dizginsiz kurnasız bir kirli savaş yıllardır sürdürülmektedir. Yargısız infazlar, gözaltında kaybetmeler devam etmektedir. Cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik hücre saldırısı devam etmektedir. Polis merkezleri işkence merkezleri olarak çalışmaya devam etmektedir. IMF-TÜSİAD uşakları ekonomik sosyal yıkım programlarını dayatabilmek, buna karşı gelişen mücadeleyi bastırmak ve böylelikle sömürü düzenlerini ayakta tutabilmek için yapmaktadır tüm bunları.

Amaçları insanlık dışı vahşet karşısında körleşme yaratmak

Ama tüm bu saldırıların temsilcisi ve aracısı olan hükümetlerin ilk icraatlarından biri de insan hakları ihlallerinin ve işkencenin önlenmesi için çeşitli genelgeler yayınlamak olmaktadır. Öyleyse neden gerekli oluyor bu “insan haklarına saygı” genelgeleri? Amaçları toplumu tüm bu insanlık dışı vahşet karşısında körleştirmek, atılacak sis bombasıyla faşizmi gözlerden gizlemektir. Amaçları kendilerini “demokrasi temsilcisi”, bu yıkıma ve faşizme karşı boyun eğmeyi mücadele edenleri ise “demokrasi düşmanı” ilan edip sahtekarlığın inandırıcılık kazandırabilmesidir.

Öcalan'ın savunmasının eleştirisi/4

Birliğin ya da “Türkiyelileşme”nin iki yolu

İmralı'daki Öcalan, savunmasında döne döne, PKK'nin '70'li yıllarda ortaya konulan ve ulusal sorun çerçevesinde devrimci nitelik taşıyan ilkelerini ve programını “ütopik” olarak değerlendiriyor ve uygulanamaz sayıyor. Öcalan bu değerlendirmeyi bir nedamet tutumu içerisinde ortaya koysa bile, burada bir gerçeklik payı vardır. Fakat tümüyle farklı bir anlamda. PKK'nin Kürdistan coğrafyasını temel alarak ve kendini onunla sınırlayarak '70'li yıllarda ortaya koyduğu program ve ilkeler, bu coğrafi darlıkta ele alınır, yani parçadaki sorunla sınırlı bir mücadelede ısrar edilirse, havada kalmak anlamında gerçekten de “ütopik” olarak kalırdı. Fakat öte yandan, bunları hayata uygulamak doğrultusundaki her gerçek devrimci çaba ise, PKK'nin kendini mahkum ettiği bu darlığı parçalayarak, Kürdistan'daki mücadeleyi ve devrimi dolaysız olarak Türkiye'deki mücadeleye ve devrime bağlayarak, programını ve ilkelerini “ütopik” olmaktan çıkarır, onları gerçek bir uygulama ve çözüm zeminine kavuştururdu.

Kürt hareketinin kritik açmazı

Türkiye'nin toplumsal-siyasal bütünlüğü içerisinde kendini gösteren bir sorunun, Kürt sorununun, kendi başına parçada, Kürdistan'da ortaya çıkarılacak mücadele gücüyle çözülemeyeceği daha en baştan belli idi. Komünistlerin her dönemki değerlendirmelerinde, özellikle de hareketin tempolu bir gelişmeyle sürdüğü ve sürecin henüz sorunsuz ilerleyecek gibi görüldüğü bir safhaya ait temel değerlendirmelerinde bu nesnel bilimsel gerçek bütün açıklığı ile ortaya konulmuştur. '90'lı yıllar başında ulusal hareketin ulaştığı büyük başarı düzeyi bu gerçeği, bu açmazı da diyebiliriz, bütün açıklığıyla ayrıca pratik olarak da göstermeye başladı. Ulusal hareketin Kürdistan coğrafyasındaki en başarılı bir gelişmesi bile, sorunun sadece çözüm gündemine getirilmesini sağlayabilirdi, sorunun çözümü ise ancak Türkiye'nin toplam sosyal-sınıfsal ilişkileri ve çatışmaları içerisinde olanaklı olabilirdi.

Kaldı ki, yine komünist hareketin değerlendirmelerinde her zaman üzerinde özenle durulduğu gibi, yeni dönem Kürt ulusal hareketi, sorunu en dar anlamıyla bir kimlik ve bunun ifadesi ulusal istemler çerçevesinde ele aldığı ölçüde, daha en baştan Kürdistan'da ortaya çıkarılabilecek sosyal-sınıfsal enerjiden de yoksun kalmak gibi temel önemde bir yapısal zaafiyet içerisindeydi. Devrim ve devrimcilik iddiası taşıdığı, üstelik başlangıçtaki tüm gücünü ve dinamizmini Kürt alt sınıflarının katılımından ve desteğinden aldığı halde, bu aynı sınıfların sosyal-sınıfsal taleplerine ilgisiz kalmak ve dolayısıyla bu temeldeki enerjilerini açığa çıkaramamak, sorunun çözümü için parçadaki toplam sosyal enerjinin bile harekete geçirilememesi anlamına geliyordu. Bu yapısal zaaf bugünkü çıkmazı ve giderek batağı hazırlayan en temel stratejik zaafiyet oldu. Ve bu, PKK'nin resmi programına ve stratejisine rağmen, bu strateji fiiliyatta bir yana bırakılarak, böyle oldu.

Burada çok kritik bir nokta var. *Ulusal Sorun ve Devrim* kitabından ekte sunduğumuz parçada (ve bu

kitabın birçok başka bölümünde) açıklıkla ve ayrıntılı olarak ortaya konulduğu gibi, Kürt hareketi başlangıçtaki devrimci platformuna ve stratejisine uygun olarak hareket edebilseydi, yalnızca zaten büyük bir ulusal duyarlılık kazanmaya başlayan Kürt alt sınıflarının sosyal enerjisini açığa çıkarmakla kalmayacak, bu temeldeki bir gelişme çizgisi hareketi, parçadaki gelişmeyi kaçınılmaz olarak Türkiye'nin genelindeki sosyal çatışmayla organik olarak da bütünleştirecekti. Bu yol tutulsaydı ve bu başarılsaydı, Kürdistan'daki devrimci gelişme Türkiye'deki devrimci sınıf mücadelesinin de önünü açar, onu zora sokmak yerine kolaylaştırır, Kürt ve Türk emekçilerinin devrimci mücadele birliği gelişir ve güçlenirdi. Böyle bir gelişme çizgisi, şovenizmin de panzehiriydi. Kürt hareketi, salt ulusal istemlere dayalı bir gelişme çizgisinin, kaçınılmaz olarak, ulusal soruna dar milliyetçi bir çerçevede bakmak demek olduğunu; bunun ise, ezen ulus emekçilerini şovenizmin tuzağına düşürülmesini görülmemiş ölçülerde kolaylaştıracağını, bir türlü anlamak istemedi. Ya da, salt ulusal istemlere ve kimliğe dayalı bir gelişme çizgisinin avantajlarından, yani bu çizginin milliyetçi duygular temelindeki kısa dönemli geniş imkanlarından yarar umarak, stratejik önemdeki bu temel sorunu bilerek anlamazlıktan geldi.

İmralı'daki Öcalan, savunmasında döne döne, PKK'nin '70'li yıllarda ortaya konulan ve ulusal sorun çerçevesinde devrimci nitelik taşıyan ilkelerini ve programını “ütopik” olarak değerlendiriyor ve uygulanamaz sayıyor. Öcalan bu değerlendirmeyi bir nedamet tutumu içerisinde ortaya koysa bile, burada bir gerçeklik payı vardır. Fakat tümüyle farklı bir anlamda. PKK'nin Kürdistan coğrafyasını temel alarak ve kendini onunla sınırlayarak '70'li yıllarda ortaya koyduğu program ve ilkeler, bu coğrafi darlıkta ele alınır, yani parçadaki sorunla sınırlı bir mücadelede ısrar edilirse, havada kalmak anlamında gerçekten de “ütopik” olarak kalırdı. Fakat öte yandan, bunları hayata uygulamak doğrultusundaki her gerçek devrimci çaba ise, PKK'nin kendini mahkum ettiği bu darlığı parçalayarak, Kürdistan'daki mücadeleyi ve devrimi dolaysız olarak Türkiye'deki mücadeleye ve devrime bağlayarak, programını ve ilkelerini “ütopik” olmaktan çıkarır, onları gerçek bir uygulama ve çözüm zeminine kavuştururdu. Bu son yıllarda ve bu arada İmralı'daki savunmada çokça sözü edilen “Türkiyelileşme” sorununun devrimci çözümü olurdu. Buradaki mantığı ve gelişme diyalektiğini, *Ulusal Sorun ve Devrim*'den ekte yayınladığımız metin bütün açıklığıyla ortaya koyduğu için yeni bir tekrardan kaçınıyoruz.

Öcalan'ın, İmralı savunmasının toplam kapsamı ve mantığı içerisinde, Kürdistan'da ancak sorunun varlığını ve önemini ortaya çıkaran bir “isyan”ın yaşanabileceğini, fakat parçadaki bir isyanın bundan öteye bir çözüm gücü ve yeteneği ortaya koyamayacağını döne döne tekrarlaması, Türkiye'nin toplam sosyal-siyasal ilişkileri içerisinde kendini gösteren bir sorunun ancak bu genel zeminde çözülebileceğinin bir itirafından başka bir şey değildir. Fakat İmralı'daki Öcalan bu gerçeği devrimci bir tarzda ve devrimci bir amaç çerçevesinde değil, tümüyle

reformist bir temelde ve seçtiği teslimiyetçi yol çerçevesinde ortaya koymaktadır.

Öcalan, Türk burjuvazisine ve devletine hitaben; biz bu sorunun varlığını ortaya koyduk ve “cumhuriyete” bu sorunu “gör ve çöz”, eğer bu sorunu çözemezsen o sana en büyük ayak bağı olmaya devam eder derken, sorunu biz ortaya koyduk, ama çözümü birlikte bulabiliriz ve bulmalıyız diye çırpınırken ortaya koyduğu tutum, kendini parçayla sınırlamanın bir çözümsüzlük olduğunun itirafıdır. Fakat bundan da önemlisi, bu, “Türkiyelileşme” sorununun gerici bir tarzda ortaya konulması ve sözde çözüme bağlanmasıdır. Öcalan, dikkate değer bir tutumla, bunu hep '70'lerin “ütopik” programına ve hedeflerine değinerek ve onu mahkum ederek yapıyor. Kuşkusuz bu boşuna değildir. Öcalan, Türk burjuvazisiyle ve devletiyle bütünleşme temeli üzerinde bir “Türkiyelileşme” yolunu seçerken, hareketi devrimci temeller üzerinde “Türkiyelileşme”ye götürecek program ve ilkelerin net bir tutumla red ve mahkum edilmesi gerektiğinin bilincindedir ve bunu yapmaktadır.

Böylece Kürt sorunu, bu stratejik tutum ve saf değişikliği temeli üzerinde, Türkiye devrimi için bir temel devrimci dinamik ve stratejik imkan olmaktan çıkarılıyor, Türk burjuvazisine ayak bağı olan bir sorunun çözülmesi ve bu çerçevede mevcut düzenin düze çıkarılması sorunu olarak konuluyor. Ve Öcalan'ın, bu “ayak bağı olmak”tan çıkarılma sorununu hep de, böylece Türkiye bölge liderliği konumunu ve gücünü yakalar, kendisini çevreleyen bölgelerde yayılmasının önü açılır argümanlarına bağlaması, yine dikkate değer bir tutumdur. Soruna düzenle bütünleşme temeli üzerinde bir çözüm arayanlar, bunu yalnızca devrimi ve devrimci perspektifleri net bir tutumla mahkum etmekle yapmıyorlar, yanısıra bunun, yani “Türkiyelileşme” sorununun bu gerici çözümünün Türk burjuvazisine hangi iç ve uluslararası imkanları yaratacağını da mantıksal bir tutarlılıkla ortaya koyuyorlar.

Buna, salt örneklemiş olmak için, savunmanın herhangi bir ara bölümünden örnekler verelim. Önümüzde *“Cumhuriyet Tarihinde Kürtlerin Rolü, Kürt Sorunu ve Çözümü”* arabaşlıklı kısa bölüm var. *“Kürt sorunu Cumhuriyetle birlikte ele alınıp çözüme kavuşturulmak istendiğinde, PKK olayının en olgun çözüm aracı olduğu da görülecektir”* diyor Öcalan, PKK'nin “cumhuriyet”e (kuşkusuz bunu “kurulu düzen”e biçiminde okumalıyız) “tarihi hizmeti” konusunda ise şunları söylüyor: *“PKK, tüm ütopik ve aşırı siyasi perspektiflerine rağmen, yine de hiç olmazsa, sorunun mevcudiyetini ve yaklaşım gereğini en çarpıcı ortaya koymak ve çözümü zorlamakla, tarihi bir rol oynadığı tartışmasızdır.”* Ve daha ilerde; tüm amatörlüğüne, ütopikliğine ve eylem yöntemlerindeki yanlışlarına rağmen, PKK yine de, *“tarihi ve toplumsal olarak cumhuriyet için 'sana sürekli ayak bağı olan sorunu gör ve çöz' demekle gerçek bir hizmet yapmıştır.”* deniliyor.

Öcalan çok bilinçli bir tutumla, devrimci program ve ilkelerin mahkum edilmesiyle cumhuriyet adı altında kodladığı kurulu düzene hizmet sorununu birarada vurguluyor. “Türkiyelileşme”nin devrimci

temellerini red ve mahkum ederken, ulusal hareketin bugüne kadarki olumlu rolünün de bundan böyle düzenin hizmetine nasıl sunulabileceğini aynı cümleler içerisinde ortaya koyuyor. Bu “Türkiyelileşme”nin gerici yolu ve çerçevesi oluyor. Ve en önemlisi, Öcalan’ın bu kısa anlatımının, yine bilinçli bir tutumla ve mantıksal bir tutarlılıkla, bu temeldeki bir “Türkiyelileşme”nin bölgede Türk burjuvazisinin önünü nasıl açacağına bağlanmasıdır: “PKK ile tarih hemen açığa çıkarılıyor, hem düzeltiliyor, hem de çözüme kavuşturuluyor: ... Bu bölücülük değil, helki Türkiye ve Türkler ile en büyük birlik olma, güçlü olma, yeniden Ortadoğu’dan, Kafkasya’ya, Balkanlar’a önder olma hareketidir.”

16. yüzyıl referansıylar da sürekli bir biçimde desteklenen bu bölge yayılmacılığı sorununa daha sonra yeniden döneceğiz. Buradaki değinme; PKK’nin devrimci programının reddinin, kurulu düzen tabanı üzerinde “Türkiyelileşme”nin ve böyle bir Türkiye’nin bölgesel bir güç odağı haline geleceğinin, deyim uygunsa hep bir paket proje olarak bir arada konulmasını örneklemek içindi. Kürt sorunu dünden bugüne tüm devrimciler tarafından Türkiye devrimi için temel bir dinamik olarak görülür, sorunun bölgesel karakterinden de dolayı, devrimin bölgeye yayılmasının bir olanağı olarak değerlendirilirdi. Oysa İmralı’daki Öcalan bu sorunu Türkiye’nin kapitalist düzeni için bir handicap olmaktan çıkarıp onun bölge liderliğine soyunmasının, kendisini çevreleyen bölgede yayılmasının bir imkanı olarak değerlendiriyor. Türk burjuvazisine ve onun siyasal temsilcilerine buradan güven vermeye, onları bu perspektifler üzerinden iştahlandırmaya ve ikna etmeye çalışıyor. Dünn devrimcileri için bu utanç verici bir akıbet olmuştur.

Öcalan “Türkiyelileşme” sorununun çözümünü Türk burjuvazisi ile bütünleşmede bulmuştur

Mücadelenin seyri, tam da bu başarısı ölçüsünde, parçaya ve salt ulusal istemlere dayalı bir ulusal hareketin kritik açmazını da açığa çıkardı. Komünistlerin daha ‘91 yılı başında (EKİM 1. Genel Konferansı) konuya ilişkin temel programatik belgelerinde ortaya koydukları ve ‘92 yılı başında “yol ayrımı” olarak tespit ettikleri bir kritik açmazdı bu. Sorun, bu kritik açmaz, gerçekten de ancak “Türkiyelileşme” yoluyla çözülebilirdi. Fakat tam da burada birbirine taban tabana zıt iki temel yol, hiçbir biçimde uzlaştıramayacak olan iki temel tercih sözkonusu olabilirdi. Bunlardan biri Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle devrimci temeller üzerinde birleşmeye ve her açıdan birleşik bir devrim mücadelesine; öteki ise uzlaşma arayışları içerisinde emperyalist sistemle ve kurulu düzenle bütünleşmeye götürürdü. Komünistler hareketin gelişmesinin henüz fazlaca sorunlu görünmediği bir evrede, sorunu bu uzlaşmaz ikilem içerisinde ortaya koydular ve bugün hayat bunun ne kadar gerçekçi bir tutum olduğunu bütün açıklığıyla göstermiş bulunmaktadır.

PKK yıllarca “Türkiye halkıyla devrime de varız” dedi, ama bunu salt bir söz kalıbı olarak bıraktı. Bunu olanaklı kılacak, bunun önünü açacak en ufak bir ideolojik-politik açılım yapmadı, buna uygun düşen bir pratik çizgi izlemedi. Türkiye halkıyla devrime yürümekte samimi olanların öncelikle, Öcalan’ın bugün “ütopik” olarak nitelediği ve zaten kağıt üzerinden kaldığını, fiiliyatta hiçbir anlam taşımadığını açık açık söylediği, anti-emperyalist, anti-sömürgeci ve anti-feodal programının ve ilkelerinin gereklerini

Bizim temel belgelerimizde devrime dayalı bir çizgide “Türkiyelileşme”nin iyiniyetli bir sözkalıbı olmaktan çıkarılabilmesi için, buna uygun ideolojik, politik ve taktik açılımlar yapılması, çalışmanın ve mücadelenin bu çerçevede yeni bir temele oturtulması özenle vurgulanır. PKK bunu hiçbir zaman yapmadı. Oysa bugün Türk burjuvazisi ile bütünleşme yolunu tutanlar, bunu “kapsamlı” teorik ve tarihi “çözümlemeler” olarak ortaya koyuyorlar. Attıkları bu temel adımı, seçtikleri bu devrimi terketme yolunu, temel önemde yeni açılımlarla birleştiriyorlar. Herşey buna göre yeniden yorumlanıyor, yeni bir çerçevede, yeni bir temel üzerinde ortaya konuluyor. Tarihe, topluma, Türkiye’nin siyasal sistemine, Türk ve Kürt ilişkilerine, Kürt sorununa, sosyalizme, demokratik sistem olarak emperyalist dünya sistemine vb. vb., tüm bu temel önemde sorunlara tümüyle yeni yaklaşımlar getiriliyor.

yerine getirmeleri gerekirdi. Bu, daha önce de vurguladığımız gibi, Türkiye devrimi ile içiçe geçmenin ve giderek onunla bütünleşmenin en kestirme yolu da olacaktı. Oysa PKK bu programı ve ilkeleri gerçekten kağıt üzerinde bıraktı. Sorunu salt ulusal-siyasal istemler düzeyinde bıraktı, temel toplumsal sorunlara dayalı bir sınıfsal çizgiden özenle uzak durdu. Böyle olunca da, Türkiye halkıyla devrime de yürümek sözü bir iyiniyet sözü olmaktan ileriye gidemezdi ve Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinde gerçek bir karşılık bulamazdı. Dolayısıyla bu yoldan bir “Türkiyelileşme”nin önü hep tıkalı ve kapalı kalırdı, nitekim öyle kaldı.

Kürdistan’daki ulusal mücadelenin Türkiye’de gericilik cephesinde şovenizmi, sol cephe de ise reformizmi

güçlendirmesi bu açıdan rastlantı değildir. Salt ulusal istemlere dayalı bir konum ezilen ulus milliyetçiliği ürettiği ölçüde, bunun tersinden şovenizmin işini kolaylaştırdığını daha önce belirtmiştik. Bu konum aynı zamanda Türkiye solunda reformist akımların işini kolaylaştırıyordu. Zira salt ulusal istemlere dayalı bir çizgiden devrim değil yalnızca mevcut toplumun kendi tabanı üzerinde demokratikleşmesi çıkar ve buna dayalı bir çerçeve ise her zaman reformizmin besleneceği bir zemin oluşturur. Kaldı ki PKK Türkiye’nin metropollerinde genellikle reformistlerle birlikte davranmayı ve HADEP’i de bunu uygun bir araç olarak değerlendirmeyi özel bir politika haline getirerek, reformist akımları bu yönden ayrıca güçlendirmiştir.

Bizim temel belgelerimizde devrime dayalı bir çizgide

“Türkiyelileşme”nin iyiniyetli bir sözkalıbı olmaktan çıkarılabilmesi için, buna uygun ideolojik, politik ve taktik açılımlar yapılması, çalışmanın ve mücadelenin bu çerçevede yeni bir temele oturtulması özenle vurgulanır. PKK bunu hiçbir zaman yapmadı. Oysa bugün Türk burjuvazisi ile bütünleşme yolunu tutanlar, bunu “kapsamlı” teorik ve tarihi “çözümlemeler” olarak ortaya koyuyorlar. Attıkları bu temel adımı, seçtikleri bu devrimi terketme yolunu, temel önemde yeni açılımlarla birleştiriyorlar. Herşey buna göre yeniden yorumlanıyor, yeni bir çerçevede, yeni bir temel üzerinde ortaya konuluyor. Tarihe, topluma, Türkiye’nin siyasal sistemine, Türk ve Kürt ilişkilerine, Kürt sorununa, sosyalizme, demokratik sistem olarak

emperyalist dünya sistemine vb. vb., tüm bu temel önemde sorunlara tümüyle yeni yaklaşımlar getiriliyor. Dahası bu, Türk burjuvazisi için yeni bir gelecek perspektifi ile, Türkiye’nin kokuşmuş kapitalist düzeni için barış ve istikrar içerisinde gelişme anlamına gelecek bir “21. yüzyıl manifestosu” ile birleştiriliyor. PKK’nin ve Kürtlerin gücünü ve desteğini de arkasına almış bir kapitalist Türkiye’yi Balkanlar’da, Ortadoğu’da, Kafkasya’da ve İç Asya’da durdurmanın mümkün olamayacağı üzerine güzellmeler yapıyor.

Tüm bunlarla İmralı’daki Öcalan reformcu-teslimiyetçi bir açılım yapıyor. Emperyalist sistem içinde ve kurulu düzen tabanı üzerinde Türk burjuvazisi ile birleşip bütünleşme ve birlikte

“Türkiyelileşme”nin iki yolu

(...) Yeni dönem Kürt hareketinin geride bıraktığı 14 yıllık mücadele süreci, salt ulusal istemlere dayalı olarak gelişen bir ulusal hareketin gelişme imkanlarıyla birlikte gelip dayandığı gelişme sınırları konusunda da yeterli açıklıklar sunmaktadır. Komünistler ‘92 Nisan’ındaki “yol ayrımı” tespitiyle ulusal hareketin tıkanıdığı noktayı tam zamanında değerlendirmişler ve bu noktadan itibaren hareketin tutabileceği iki muhtemel gelişme yolunu da tüm açıklığı ile ortaya koymuşlardı.

Bunlardan ilki, devrim çizgisinde derinleşme yoluydu. Bu, kaderini Türkiye devrimi ile birleştirmek, bunun gereği olarak da stratejik ve taktik çizgide buna uygun yeni devrimci açılımlarla ortaya çıkmak demektir. Kuşku yok ki bu tür bir siyasal açılım Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin birleşik mücadelesi için çok geniş devrimci imkanlar ortaya çıkarırdı.

İkincisi ise, ulaşılan mevcut düzeyi sömürgeci burjuvazi ile bir pazarlık etkeni olarak kullanma yoluna giderek, bu çerçevede soruna kurulu düzen zemininde anayasal bir “siyasal çözüm” aramaktı. Bu bir yandan Kürt mülk sahibi sınıflarla daha sıkı bağlar, öte yandan ise, “diplomatik açılımlar” adı altında emperyalist odaklarla hareketi büyük çıkmazlara sürükleyecek ilişkiler demektir.

Kürt hareketinin son 6 yıldır bu ikinci yolu tuttuğunu biliyoruz. Aynı şekilde, bunun harekete bir şey kazandırmadığı gibi onu ciddi sorunlar ve açmazların yanısıra nispi bir gerileme ile yüzyüze bıraktığını da biliyoruz. Yazık ki bugün Kürt hareketinde, yıllardır sürdürülen ve hareketin gücünü ve dinamizmini kemiren, adına “siyasal çözüm” denilen, gerçekte ise çözümsüzlüğü derinleştirmekten öte bir sonuç vermeyen bu politikaya ilişkin herhangi bir sorgulama sözkonusu değil.

PKK son zamanlarda “Türkiyelileşmek”ten daha çok söz ediyor. Gerilla hareketinin Karadeniz’e ve Akdeniz’e doğru geliştirilmesine ilişkin görüşleri ile bu çerçevedeki sembolik bazı girişimlerini buna dayanak olarak gösteriyor. Doğal olarak bu iddianın ciddi bir inandırıcılığı yok. Türkiyelileşmek askeri değil, fakat stratejik ve taktik planda siyasal açılımlar gerektirir. Oysa bu yapılmıyor, bundan özenle uzak duruluyor. Herşeyin eksenine “siyasal çözüm” çizgisinin oturtulduğu bir durumda aslında bu çok şaşırtıcı da değildir.

Ulusal hareketin son 14 yıllık gelişimi, saf ulusal istemlere dayalı bir mücadelenin sorunu çözüm gündemine getirebileceğini, fakat onu çözmeye güç yetiremeyeceğini açıklıkla göstermiştir. “Siyasal çözüm” arayışlarının kendisi gerçekte bu noktadaki çözümsüzlüğün bir itirafından başka bir şey değildir. Sorun kendini Türkiye’nin genel toplumsal ilişkileri içinde göstermektedir, çözüm de ancak kendini sınıfsal güç ilişkilerinin bu genel tablosu içinde üretebilir. Elbette amaçlanan sorunun biricik gerçek çözümü olan devrime dayalı bir çözüm olacaksa eğer... (...)

Ulusal Sorun ve Devrim’e Önsöz’den...

yayılmacı amaçlarla bölgeye açılmaya dayalı bir açılımdır bu. Oysa pekala devrimci bir açılım da yapabiliirdi. Sistemi ve kurulu düzeni aşmayı genel bir devrimci perspektif olarak ortaya koyan ve bu temel üzerinde Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin davasıyla bütünleşmeyi hedefleyen bir açılım olurdu bu. Ama Öcalan ve onun şahsında temsil edilen bir PKK artık bu konumu artık tümünden yitirmiştir. Öcalan devrimi, devrimciliği, devrimci yol ve yöntemleri, devrimci örgütlenme ve çalışma tarzını, tüm bunları ideolojik olarak red ve mahkum etmektedir. Açık ve net bir biçimde devrimler dönemi bitmiştir demektir: *“Sorunların çözüm dili isyan veya devrim olamaz. Barış içinde anayasal evrim yolu geçerlidir. 20. yüzyılın sonu bunu böyle emretmektedir.”*

Sorunu böyle koyanların ve saflarını bu çerçevede belirleyenlerin tercihi kendi içinde tutarlıdır. Tüm sorunlara yeni bakışları da bu tutarlılığa uygundur, bunun bir uzantısı olarak ortaya çıkmaktadır. Örneğin, onlar artık devletin “kendisine yakışan büyüklüğü”nden sözdebilmekte; devlete bugünkü yabancılaşma döneminin son bulması, “benim devletim anlayışı”nın gelişmesi ve egemen olması gerektiğini savunmakta; işi devleti toplumun “yüceltilmesi gereken ifadesi olarak” görmeye ve ona “saygı ve bağlılıkla” hareket etmek gerektiğine vardırılabilmektedirler. Böyleleri tuttıkları yeni yol ve seçtikleri yeni saf çerçevesinde tutarlıdır. Tutarsızlık, hala devrimci olmak iddiası taşıyan, fakat her nasılsa bu iddiayı hala da İmralı’da ortaya konulan sözde “21. yüzyıl manifestosu” ile bağdaştırabilenlerdedir. Böyleleri ya düşünme yeteneğinden ya da samimiyetten yoksundurlar. Kendi devrimcilik iddialarını samimiyetle İmralı’daki teslimiyetçi-reformist platformla bağdaştırmaya kalkışanlar, kaçınılmaz olarak devrimcilikten kopacak, aynı batağa sürükleneceklerdir.

Geçmişteki ayrılığı doğru sunamayanlar bugünkü birliği de doğru ortaya koyamıyorlar

İmralı savunması *“PKK tarihinde ayrılık ve birlik sorununda iki önemli aşamayı ayırt etmek büyük önem taşır”* demekte ve sözlerini şöyle sürdürmektedir: *“Çıkış sürecinde, bir yandan yılların dil yasağına kadar varan baskı ve inkar, diğer yandan o dönem soluna hakim olan, sorunlara sloganvari, ütöpik yaklaşım, yine, Kürt milliyetçiliğindeki kuşku ve korkuya dayanan ayrılıkçılıkla birlikte, dünya çapındaki ulusal kurtuluş hareketlerinin tek çözüm yolunun, ayrı devlet kurma biçiminde anlaşılması, PKK’nin programında ve propagandasında ayrılma yönüne ağırlık vermeye yol açıyordu, enternasyonal birliğe vurgu yapıyordu. Fakat, hakim yan mevcut zoraki birlikten kopmuştu. Bunu, sıkça, zoraki bir evliliğin sürdürülemeyeceğine henzetiyorduk. Bu, bir anlamda doğru bir yaklaşımdı. Ama, nereye kadar ve nasılına ayrı cevaplar gerekiyordu. Bu dönem ağırlıklı olarak doksanlara kadar geldi. Kitlesel destekle beraber aslında bu dönemi, bu yıllardan itibaren aşmak gereği de ortaya çıkıyordu. Yani özgür birliğin koşulları oluşuyordu.”*

Bu herşeye değinen ve herşeyi birbirine karıştıran pasaj üzerine bizim burada şimdilik söyleyeceğimiz şudur. Zamanında idealize edilmiş bir küçük-burjuva bağımsızlık anlayışıyla Türkiye devriminden ayrılanlar, şimdi dönüp Türkiye’nin düzeniyle birleşiyorlar. Zamanında Türkiye işi sınıfı ve emekçilerinden

‘90’lı yılların başında “özgür birliğin koşulları oluşuyordu” diyor Öcalan ve bunu bugün Türkiye’nin kokuşmuş düzeniyle birleşip bütünleşmenin gerekçesi olarak kullanıyor. Pasajda sözü edilen kitlesel destek, Kürt emekçilerinin ve yoksullarının büyük serhildan hareketleriydi. Bu muazzam önemdeki gelişme hareketi emekçi tabanına daha sağlam bir biçimde oturtmak ve devrimi toplumsal yönde derinleştirmek için bir imkan ve vesile olmalıydı. Böyle yapılabilseydi eğer, bu, Türkiye’nin emekçileriyle ve Türkiye devrimiyle bütünleşmenin önünü açar, “Türkiyelileşme” sorununun devrimci zemini ve çözümünü de böylece oluşurdu. Oysa Öcalan bu aynı gelişmeyi alıp Özal ve Demirel’in hareketi boğmaya yönelik manevralarıyla aynı düzlemde değerlendiriyor ve bununla “özgür birliğin koşulları oluşuyordu” diyor.

Türk egemen sınıfı ‘90’lı yıllar başında gelişen devrimci süreç karşısında, bu sürecin baskısı altında ve elbetteki onun önünü kesmek ve boğmak amacı çerçevesinde belli manevralara yönelmişti.

kopanlar, şimdi Türk burjuvazisi ile bütünleşmeyi çözüm yolu olarak seçiyorlar. Daha sonra üzerinde ayrıca duracağımız gibi, ulusların kendi kaderini tayin hakkının marksist yorumu hiç de kendi başına ayrılık üretmez. Gerçek bunun tam tersidir. Marksistler ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını tam da ezen ve ezilen ulusun emekçileri arasındaki güvensizliği kırmak ve onların devrimci temeller üzerinde birleşmesini ve bütünleşmesini sağlamak için kararlılıkla ve tutarlılıkla savunurlar. Bu ilkeden hareketle ezilen ulus adına ayrı örgütlenme, ayrı mücadele ve ayrı bir devlet kurma yolunu tutanlar, ezilen ulusun belli sınıf ya da katmanlarının temsilcileri olabilirler ancak. Bu elbette ki ezilen ulusun şu veya bu kesimi adına meşru bir haktır, fakat ulusların kendi kaderini tayin hakkının biricik yorumunun bu olduğu iddiası tümüyle bir tahrifattır. Marksistler her zaman bu hakkı tanımak ile bu hakkın şu veya bu biçimde ve yönde kullanımı arasında temel önemde titiz bir ayırım yapmışlardır.

Bu soruna zamansız olarak yukardaki pasajdan dolayı değiniyoruz. Öcalan bu pasajda ve savunmasının birçok başka yerinde bu ilkeyi “ayrılık” yolunu tutmanın neredeyse tek düşünsel sebebi saymaktadır. Bununla birlikte, bu ilkenin gerçek devrimci marksist yorumu ve kapsamıyla en ufak bir ilgisi yoktur. Bu ilkeyi ayrılık vesilesi yapmak, ayrı örgütlenme ve mücadelenin dayanağı olarak kullanmak, bu ilkeden giderek ayrı ve bağımsız bir devlet idealizasyonuna girişmek, başta PKK olmak üzere Kürt küçük-burjuva akımlarının bunu kendi sınıfsal-ideolojik konumlarına uygun olarak yorumlamasının ürünüdür. Zamanında bu tür bir yorumla ve tercihle Türkiye devriminden ve Türkiye’nin emekçilerinden yolunu ayıranlar, şimdi Türkiye’nin düzeni ve burjuvazisi ile birleşmenin yolunu tutarlarken işin günahını da Marksizm’e, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesine ve “dünya çapındaki ulusal kurtuluş hareketlerinin” ayrı devleti “tek çözüm yolu” olarak seçmesine bağlamaktadırlar. Oysa Ekim Devrimi’nin ulusal sorunun çözümüne ilişkin muazzam devrimci mirası ve pratiği orta yerde iken, Türkiye’nin devrimcileri ‘70’li yıllarda bunu önemle hatırlatıyor, bu proleter sosyalist deneyim yerine ısrarla Asya’nın ve Afrika’nın burjuva ulusal kurtuluş hareketleri deneyimlerini, onların tuttuğu yolu ve çözümü esas alan, Öcalan’nın deyimiyle kendi “ayrılıkçı”lıklarını bununla gerekçelendirenler de bu aynı insanlardı.

Öcalan bu açıdan yalnızca devrimci teoriyi değil, yakın dönem devrimci tarihini de tahrif ediyor. Herşey kurulu düzenin egemenlerine şirin görünmek ve geçmiş devrimci günahlarından dolayı kendini onlara affettirebilmek içindir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>
‘90’lı yılların başında “özgür birliğin koşulları

oluşuyordu” diyor Öcalan ve bunu bugün Türkiye’nin kokuşmuş düzeniyle birleşip bütünleşmenin gerekçesi olarak kullanıyor. Pasajda sözü edilen kitlesel destek, Kürt emekçilerinin ve yoksullarının büyük serhildan hareketleriydi. Bu muazzam önemdeki gelişme hareketi emekçi tabanına daha sağlam bir biçimde oturtmak ve devrimi toplumsal yönde derinleştirmek için bir imkan ve vesile olmalıydı. Böyle yapılabilseydi eğer, bu, Türkiye’nin emekçileriyle ve Türkiye devrimiyle bütünleşmenin önünü açar, “Türkiyelileşme” sorununun devrimci zemini ve çözümünü de böylece oluşurdu. Oysa Öcalan bu aynı gelişmeyi alıp Özal ve Demirel’in hareketi boğmaya yönelik manevralarıyla aynı düzlemde değerlendiriyor ve bununla “özgür birliğin koşulları oluşuyordu” diyor.

Türk egemen sınıfı ‘90’lı yıllar başında gelişen devrimci süreç karşısında, bu sürecin baskısı altında ve elbetteki onun önünü kesmek ve boğmak amacı çerçevesinde belli manevralara yönelmişti. İmralı’daki Öcalan ise, bugün tam da bu aynı mantığı ve hesabı olumlarcasına, o günlerde “özgür birliğin koşulları oluşuyordu”, dolayısıyla devrimi terkedip düzene yönelmemiz gerekirdi diyebiliyor! Gerçekler ve süreçler ancak bu kabalıkta çarpıtılıp tahrif edilebilir. Bu sözde “özgür birliğin koşulları” ve çerçevesi ise aynı pasajın devamında şöyle resmediliyor:

“Devletin doksan başlarında dil yasağını kaldırması, dil ve kültür alanına getirilen sınırlı özgürlük ve üst düzey yetkililerinin sorunu kabul edilip çözüme yönelik çabaları, en son benim Mart 93 ateşkes yaklaşımım, aslında özgür birlikteliğe giderek vurgu yaptığımız dönemi açıkça ortaya koyuyordu. Bu yıllardan itibaren özgür birlik propagandası hakimdir. 96’dan itibaren bize gelen dolaylı mesajlara çözümünü “ülkenin bütünlüğü ve devletin bağımsızlığı çerçevesinde demokratik birlik” biçiminde açıkça sözlü ve yazılı değerlendirmelerimizde esas alıyorduk. Bunda hem devletin yaklaşımlarının eski katılığı aşması hem de pratikte ayrılıkçı yaklaşımın gerçekçi olmamak, pek yararlı bir yol olmamak kadar acı ve kaybının çok olmasının da payı büyüktür. Hayat neyin doğru ve birleşme zemini olabileceğini bize her geçen gün daha açık gösteriyordu.

“Dolayısıyla başsavcılık iddianamesinde, bu hususun basit bir taktik manevra olarak görülmesini, bu çok önemli dönüşümü görüp değerlendirememesini, büyük bir eksiklik olarak görüyorum. Demokratik Cumhuriyetle demokratik birlik yaklaşımı; stratejik olmak kadar, bizzat mücadelenin bize gösterdiği, dayattığı en doğru çözüm yolu olarak anlaşılmalıdır.”

Öcalan’ın “özgür birliğin” oluşan koşulları olarak sunduğu bu bilanço üzerinde durmayacağız. Zira yakın dönemin bu gelişmelerini bugünün devrimcileri bizatihi yaşadılar ve yaşananların gerçekte ne olduğunu her sıradan devrimci fazlasıyla bilebilecek durumdadır. Biz şimdilik şunu söylemekle yetinelim. Mevcut köleliğe ve eşitsizliğe dayalı zoraki birliğin gerçek eşitliğe ve özgürlüğe dayalı bir birliğe dönüşmesi sorunu, Kürt sorununun gerçek kapsamını olduğu kadar çözümünü de vermektedir. Kapsamlı tarihsel ve toplumsal temelleri olan bu sorunun çözümünü, ‘90’ların başında devrimci gelişmeyi boğmaya yönelik gerici manevralarla ya da ‘90’ların sonunda İmralı’daki kontr-gerilla üssünde kulağa fısıldanan aldatıcı umutlarda aramak, bize İmralı’daki Öcalan’ın geldiği yeri ve düştüğü durumu göstermektedir.

(Devam edecek...)

ABD ne yapıyor?

Haluk Gerger

Öcalan davası'na ilişkin olarak ABD'nin tavrının ne olduğu konusunda çeşitli ve çelişkili tahminler yapılmakta.

İyimser tahminler, esas olarak, iki olguya dayandırılıyor. Bunlara göre, her şeyden önce Amerika, Türkiye'de istikrardan yanadır, dolayısıyla da Öcalan'ın infazının yol açacağı kesin şiddet dalgasına engel olmak istemektedir. Bu da tabii ABD yönetimini infazın yapılmaması yönünde baskılara ve demokratik reformlar telkininde bulunmaya itmektedir.

İkincisi olaraksa, Öcalan'ın dava sürecindeki konuşmalarında Amerika'ya dolaylı ince mesajlar gönderdiği, bu mesajın da, esas olarak, Kürt sorununun barışçıl çözümü sonunda, bu ülkenin, örneğin, Bakü-Ceyhan hattı gibi projelerinde bu sorunun artık ayak bağı olmayacağı, Ortadoğu'daki istikrar arayışlarının da dolayısıyla kolaylaşacağı yönünde olduğu iddia edilmektedir. Bunun da ABD tarafından değerlendirileceği sanılmaktadır.

Oysa, TC rejiminin yapısal karakterinin, genetik haritasının ayrılmaz bir parçası olan Amerikan emperyalizminin tavrı ortadadır. ABD, açıkça, "infaz Türkiye'nin kendi bileceği iştir" derken o yönde mesaj vermekte, hatta diplomatik azmettiriciliğin örneğini vermektedir. O kadar fütursuzdur ki, ABD, Avrupa gibi "timsah gözyaşları" dökmeyi bile gereksiz görmektedir.

Amerikan yöneticilerinin zaman zaman dile getirdikleri, infazdan sonra "demokratik reformlar yapın" aldatmacası ise, tam da ABD'nin Türkiye'de istediği "demokratik olmayan istikrar"a uygun bir tuzak öneridir. Plana göre, kıyamet kopacak, demokrasinin kırıntıları bile lüks olacak, ABD, çırpınan rejimin tek hamisi olarak "kendi istikrarının koruyucusu" konumunda bulunacaktır.

ABD, kişiliği itibarıyla "istikrarsız" bulunduğu Ecevit'e de, "toy aşırılıkları"ndan hazzetmediği vurucu güç MHP'ye de, öteki bağlaşıklarına da tam hareket serbestisi vermek istememektedir çünkü, 1970'li yıllarda olduğu gibi "oksijen çadırında bitkisel hayat"ta tutmak istemediği, yeni saldırganlık stratejisinin önemli bir ayağı olarak güçlendirmeye çalıştığı Türkiye'nin, dizginlerini elinde tutmayı yatırımlarına karşılık gerekli sigorta olarak görmektedir. Bu özel olarak güçlendirdiği Türkiye, yuları iyice kaptırmış ve çırpınan bir Türkiye olmalıdır ki, beklenmeyen yönlere sapma ihtimali zinhar ortaya çıkmasın. Türkiye'nin bağımlılık zincirlerinin sıkıştırılmasıyla, Kürt sorununda zora dayalı bastırma stratejisinin dayatılması, aynı madalyonun iki ayrı yüzüdür.

Ayrıca unutmamak gerekir ki, ABD'nin intikamcı ve gözdağı vermeye dayalı saldırganlığı, Irak ve Yugoslavya gibi devletler dışında, ilk kez, bir halk hareketini kısırtmanın keyfini de yaşamaktadır.

Bugün Türkiye'de kontrgerilla korosunun kavalcısı sivillerin ve onun tetikçisi medyanın peşinden halkın önemli bölümü sonu belirsiz bir militarist maceraya doğru sürüklenmektedir. Kuşkusuz, Washington'un kapalı kapılar ardındaki karanlık labirentlerinde konumlanmış uğursuz karar mekanizmaları da bu gidişi ellerini ovuşturarak zevkle izlemektedirler.

İmralı'dan gelen barış ve demokratik kardeşlik çılgılığına kulakların, yüreklerin ve bilinçlerin kapalı tutulmasıyla Amerika iki kuş birden vurmaktadır. Bunu Roma'daki görüşmemizde Öcalan şöyle vurgulamıştı: "Birileri, bizi kullanarak Türkiye'ye komplo kuruyor; O'nu kullanarak da bizi yok etmeyi amaçlıyor."

ABD'nin yarattığı kontrgerilla çetelerinin temel karakteri değişmemiştir. Bakın, bir Gözaltında Kayıplarla Uluslararası Dayanışma (ICAD) yayınında verilen bilgiye göre, bunlardan biri, Arjantin'li General Iberico Saint-Jean, 1976 yılında ne demiş: "Önce bütün asileri öldüreceğiz. Sonra bütün işbirlikçilerini öldüreceğiz. Sonra sempatizanları. Sonra kararsızları. Ve sonunda da tarafsız kalanları yok edeceğiz."

Amerika'nın ya da onun kontrgerilla çetelerinin değiştiğini düşünmek için fazla gerekçemizin olduğuna inanmıyorum...

Özgür Bakış/8 Temmuz '99

İdam

Serhat Ararat

Yıl 1925. Haziran'ın 29'u. Yer Diyarbakır. Şeyh Sait ve 46 arkadaşı sıra sıra kurulan darağaçlarında idam edildiler. Bu, aslında Kürdün tarihsel idam hükmüydü. 47 kişinin idamı, Cumhuriyet'in Kürt politikasını çok kanlı bir biçimde özetliyordu. O günden sonra Kürtler üzerinde geliştirilen politikaların tümü bu idam fermanının icrasından başka birşey değildir.

İnkâr ve imha, artık Kürdün boynuna asılan idam yaftasıdır. 74 yıl önce 47 Kürt önder ve savaşçısını idam etmekle bu davayı bitireceklerini sandılar, ama olmadı, direniş 15 yıl daha sürdü, ölümüne, dışı dışı... Ancak 1940'lara geldiğimizde katliamlar, idamlar, sürgünler, mecburi iskanlar üzerine on yıllar sürecek bir suskunluk, bir sömürge ve ulusal imha barışını kurdular. Kabul etmeliyiz ki, epey yol da aldılar. Kürtler bu süreçte lime lime edilmiş olsalar da, kendi gerçeklerinden çokça uzaklaştırılırsalar da, birçok yönden bitişin eşiğine getirilmiş olsalar da, içlerinde çok cılız da olsa bir direniş damarını yaşatmasını bildiler, bu direniş damarı bir yeraltı nehri gibi aktı, aktı...

Yıl 1999. Haziran'ın 29'u. Yer İmralı. Özel rejimin özel yargı kurulu DGM'nin başkanı, Kürdün tarihsel idam fermanını okudu, elleri titreyerek, heyecanını bastırarak. Elleri niye titriyordu, neden korkuyordu? Kendileri çok iyi biliyorlardı ki, 40 milyonluk bir halkın en doğal, ulusal ve demokratik haklarını mahkum etmeye, bir halkı devrimci önderliği şahsında idam etmeye çalışıyorlardı. Mazlumun ahından, haklı öfkesinden, tarih yaratan gücünden korkuyorlardı. Rüyalarında bile astıkları, kestikeri üstlerine geliyordu, yüz yüz, bin bin, milyon milyon... Bu korkuyu yaşamaya evam edeceklerdi, çünkü uyanan, en doğal hakları için her şeylerini ortaya koymuş bir halkı kimse yargılayamazdı, hele onun devrimci çizgisini, yaratılan kutsal değerlerini kimse yargılayamazdı, bunu kimsenin yargılama gücü yoktu. Hele çeyrek asırlık ateşten bir mücadele içine kendini kendi küllerinden yeniden yaratan bir halkı yargılamak, idamla tarihin derinliklerine gömmek mümkün değildi... Yine biliyorlardı ki esas yargı konusu olan kendileriydi, sanık sandalyesinde olanlar kendi haksız; zalim sistemleri, inkarcı ve imhacı politikaları, arkalarında duran emperyalist sistemin kendisiydi. Korkuları bundandı, elleri bunun için titriyordu, sesleri bunun için titrek çıkıyordu...

PKK liderine idam kararının 29 Haziran'da verilmesi bir rastlantı değildir. Cumhuriyet rejimi tarihinin en büyük davasını yürütürken herşeyi en ince ayrıntısına kadar ayarlamış ve planlamıştır. İmralı'da yapılan mahkeme göstermeliktir, özel aygıt tarafından verilen karara hukuki bir kılıf geçirmekten başka bir anlamı yoktur. Bunu görmek için çok özel bir çabaya da gerek yoktur.

29 Haziran tarihinin seçilmesi rastlatı değil. Özel aygıtın vermek istediği mesaj açıktır. "Kürt ve Kürt direnişleri hakkındaki kararımız idamdır, inkar ve imhadır; bunun dışında kimse birşey beklemesin. Nasıl ki 74 yıl önce Şeyh Sait ve 46 arkadaşını asarak Kürtler hakkındaki hükmümüzü verdik ve icra ettikse, 74 yıl sonra kararımızda bir değişiklik yoktur. En iyi Kürt bizim için ölü Kürt'tür." Bu karar rejimin Kürtler üzerinde kurduğu ve çok kanlı bir biçimde icra ettiği sistemin özü ve özeti.

Kürtler bu karar dışında başka bir karar beklemiyordu, devlette kendisi hakkındaki idam fermanı, inkar ve imha siyaseti yürürlükte olduğu sürece başka bir kararın hayalci olduğunu biliyorlardı. İmralı'da verilen kararın Kürdü ve tüm özgürlük umutlarını bitirme, tarihin karanlıklarına gömme kararı olduğunu biliyorlardı.

29 Haziran'ı bir bayram günü haline getirmeye çalıştılar. Irkçı şoven kampanyalarının zirvesi yapmaya çalıştılar. Vicdanların bu kadar kirletilmesi, yüreklerin bu kadar karartılması başka ülkelerde olmuş mudur? Olmuş, gerici, faşist rejimlerde, tek yanlı şartlandırılarak yürekleri kirletilen toplumlarda bu tür ilkel öç alma, histeri ayinlerine rastlamak mümkün. Ama Türkiye'de ilkel öç alma histerisinin boyutları benzerlerini aşar niteliktedir. Düşünün, on yıllardır bir halkı inkar ediyor, imha etmeye çalışıyor, bunun için en kirli yöntemleri uyguluyor, sayısız işkence ve cinayet olayına imza atıyorlar. Buna karşı bu halk ise tamamen meşru var olma ve direniş hakkını kullanıyor. Şimdi işte bu gerçeklik ters yüz edilerek tam bir "yavuz hırsız" traji komik oyunu sergileniyor, hem de dünyanın gözleri önünde. Elbette Kürtler bundan gerekli dersleri çıkaracaklar, geleceklerinin nereden geçtiğini, varlıklarının neye bağlı olduğunu bir daha anlamakta gecikmeyeceklerdir. Barıştan yana olduklarını defalarca göstermelerine rağmen aldıkları karşılık bu. İdam, aşağılanma, onurlarıyla oynanma, işkence, imha operasyonları, vb. dışında bir yanıt aldılar mı? Bundan sonra alma ihtimali var mı?

Kendilerini kandırıyorlar. 29 Haziran 1925 tarihinden sonraki süreci yeniden yaşatamazlar. Kürtler dünün köylü, örgütsüz, öncüsüz, her açıdan donanımsız Kürtleri değil. Şeyh Sait ve arkadaşlarını idam ettiklerinde arkalarında ayağa kalkmış milyonlar yoktu; bilinçli, örgütlü, çağımızın en devrimci çizgisiyle donanmış bir partileri, orduları ve cepheleri, dünyaya açılan kanalları yoktu. Silahlı direnişleri kırıldıktan sonra geride ezilmiş ve kırılmış bir halk gerçekliği kalmıştı. Ya şimdi, öyle mi?

O nedenle bayramları, ilkel öç alma histeri ayinleri soluklarında kalacaktır.

Elbette bu, Kürtlerin işlerinin kolay olduğu anlamına gelmiyor. Umutlu olmaları için sayısız neden var, özgürlüklerini avuçlamaları için yeterli olanakları, iç ve dış koşullar var. Ama bizim bazı Kürtlerin sanal dünyadan çıkmaları, ayaklarının suya değmesi gerekiyor. Yeni Dünya Düzeni'nin hakkımızdaki kararı idamdır. Bunu 15 Şubat korsanlık hareketiyle gösterdiler. TC'nin hakkımızdaki kararı ise hiç tartışmaya yer vermeyecek kadar açıktır. Bu sistem içinde bize tek bir koşulla yer var:

Ölü Kürt olarak. Ama mezarı belli olmayan, ardından iz bırakmayan yaşamamış bir ölü olarak...

O halde kendimiz için, varlığımız, özgür geleceğimiz ve onurumuz için temel yol olan devrimci mücadeleye yüklenmekten, bunda ısrar etmekten başka bir seçeneğimizin olmadığı çok açıktır. Mücadeleyle kendini yeniden yaratan Kürtlerin özgürlüklerini de bu temelde kazanacaklarından kuşku duymamak gerekir. Onurlu bir barış da ancak ve ancak bu yoldan geçer...

Yoksa boynumuzda asılı duran idam fermanını yırtıp atmanın başka bir yolu var mı? Tarihsel ve güncel gerçekleri, daha yıkıcı olarak İmralı'da verilen idam kararı, bu gerçekliği çok çıplak ve yakıcı bir tarzda kanıtlamış olmuyor mu? Bundan daha yakıcı bir kanıt gösterilebilir mi?

Kürtler bu düzene sığmazlar; onlar, idama değil, özgürlüğe mahkumdurlar...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://amey.org>

Özgür Bakış/4 Temmuz '99

Güncellenen değerlendirmeler...

Ulusal soruna dayalı çizginin imkanları ve sınırları

(...)

Tüm bunlardan çıkan sonuç şudur: Ulusal sorunu eksen ve Kürdistan coğrafyasını temel alan ulusal bir hareket olarak PKK, Kürt halkının ulusal özgürleşme sorununu devrimci bir perspektif içinde ele almaktadır. Temel belgelerinde sorunu açık biçimde bir devrim ve iktidar perspektifi içinde ortaya koymaktadır. Baş hedef saydığı Türk sömürgeciliğine karşı mücadeleyi, onun “gerisindeki” emperyalizmle ve onun Kürdistan’daki iç dayanaklarını oluşturan feodal-burjuva sınıflarla ilişkilendirmektedir. Aynı şekilde bu belgeler, ulusal sorun ile köylü sorunu arasında da açık bir ilişki kurmakta, köylülüğü “Kürt ulusunun temeli” saymakta, Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi ile köylülüğün kurtuluş sorunu arasındaki organik bağa dikkat çekmektedirler. (*Manifesto*, s.142-143)

Bu, emperyalizm çağında ulusal sorunun devrimci çözümüne ilişkin temel noktaların PKK’nin temel belgelerinde gözetildiğini, bir ulusal hareket olarak PKK’nin ulusal sorun çerçevesinde asgari devrimci bir programa sahip olduğunu göstermektedir.

Belirtmeye gerek yok ki, burada sorunumuz marksist-leninist bakış açısından ve proletaryanın temel sınıf çıkarları üzerinden bu programa yöneltilebilecek eleştiriler değildir. PKK programı bu açıdan yapısal zaafı taşımaktadır. Nitekim mücadelenin belli bir gelişme aşamasının ardından bir “yol ayrımı” ile karşı karşıya kalması, bu yapısal zayıflığın bizzat mücadele süreci tarafından açığa çıkartılmasından başka bir şey değildir. Ulusal hareket kendi öz dinamikleriyle ve gücüyle belli bir yere kadar gelebildi ve tıkanı. Bu tıkanıklığın, ulusal hareketi; ya kaçınılmaz olarak Türkiye devrimi ile sonuçlanacak bir toplumsal derinleşme ya da salt “milli çelişki”nin sınırlı bir çözümü (ki buna “siyasal çözüm” deniliyor) alternatifleriyle yüz yüze bırakması, PKK çizgisinin bu yapısal zaafının bir itirafıdır.

Ama, yinelıyorum, burada sorunumuz henüz bu değil. Burada sorunumuz, ulusal sorun eksenine oturan bir hareketin bu çerçevede ortaya koyduğu perspektifin niteliğidir. Bunun temel unsurları yönünden devrimci bir program olduğu açıktır. Ve zaten PKK’nin Kürt halkının uyanışı ve özgürlük mücadelesine girişindeki büyük tarihsel rolü, bu devrimci konum ve çizgi ile kopmaz bir biçimde bağlıdır.

Şu ana kadar işin program yönüne, başlangıçta ortaya konulan temel siyasal çizgi yönüne işaret etmiş oldum. İşin bir de pratik sınıf ilişkileri alanı var. PKK’nin önderlik ettiği mücadele sürecinin toplumsal karakteri sorunu var. Gerek çıkış ve ilk gelişme dönemine, gerekse ‘84 sonrası atılıma ve hareketin ‘90’lı ilk yıllarda doruğa çıkışına bakıyoruz, hareketin belirgin bir biçimde alt sınıflara dayandığını, özellikle de köylü desteğine dayandığını görüyoruz. PKK’nin önderlik ettiği ulusal özgürlük mücadelesi belirgin bir alt sınıflar damgası taşıdı, hareket alt sınıflara dayalı olarak gelişti. Bu, programda ortaya konulan çizgiyle tutarlı bir durum. Politik çizgi ile sosyal taban arasında bu noktada bir tutarlılık ilişkisi vardır. Zira, temel unsurlarını özetlediğim devrimci program, yani PKK’nin başlangıçta ortaya koyduğu devrimci ulusal program ancak bu sınıflara dayanılarak hayata

geçirilebilir. Çünkü ulusal sorun eksenine dayalı bir devrimci program bu sınıfların çıkarlarına hizmet eder. Ya da tersinden, bu programa ancak alt sınıfların desteği alınabilir. Zira ancak Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliğin tasfiyesinden, onun gerisindeki emperyalist egemenliğin tasfiyesinden, sömürgeci egemenliğin içindeki temelini oluşturan feodal-burjuva yapının tasfiyesinden çıkarları olan sınıfların desteğini alabilecek bir programdır

bu. Nitekim, hareketin başlangıçtaki devrimci dinamizmi, coşkusu ve gücü buradan geliyordu. Bu, bizim konuya ilişkin temel metinlerimizde sık sık ele alınmış, irdelenmiş bir sorundur.

Fakat başlangıçta önden öngörüldüğü gibi “milli çelişki” üzerinden hız alan hareket, sonraki gelişmesi içinde programın “üçlü hedefi”ni gözetken bir derinleşme çizgisi yaşamadı, Programın bir yönü, bir unsuru ekseninde kaldı ve zaman içerisinde bu yön kendi içinde bir çizgiye dönüşmeye başladı. Bizim salt ulusal istemlere dayalı bir hareket haline gelmek dediğimiz durum budur. Salt ulusal istemlere kilitlenen bir hareket ise, işin doğası gereği, devrimci halkçı anlamda sınıfsal çizgiyi yitirmeye başlar. Sömürgeciliğe karşı mücadele, içte komprador-feodal sınıfları, yarı-feodal iktisadi-toplumsal ilişkileri hedef alan “derinden derine halkçı” bir mücadele olmaktan uzaklaşır, “Kürtler”in Türk siyasal egemenliğinden kurtulması mücadelesi derekesine iner. Bu duruma düşen bir ulusal hareket ise, alt sınıfların çıkarları eksenine oturan devrimci-halkçı içeriğinden uzaklaşarak ulusal burjuva bir konum ve kimlik kazanmaya doğru evrilir. Bu, niyetle değil, işin doğasıyla bağlantılı bir gerçektir. Ulusal özgürleşme mücadelesini salt ulusal istemlere indirgeyen, onu ezilen ulusun esas gövdesini oluşturan köylülüğün burjuva demokratik anlamda toplumsal özgürleşmesi mücadelesinden koparan bir hareketin varacağı sonuç, karşı karşıya kalacağı akıbet başka türlü olamaz.

Devrimci bir program ve siyasal çizgi ile yola çıkan devrimci ulusal hareket, ‘90’lara dayandıktan sonra, ‘90’lı ilk yıllarda Kürt halk kitlelerinin coşkulu katılımıyla doruğuna ulaştıktan sonra, bu program çerçevesinde derinleşme yolunu tutamadı, farklı bir yönelime, “siyasal çözüm” denilen yönelim içine girdi. Bu, siyasal çizgide salt “milli” istemlerin ve pratik siyasette burjuva öğelerin belirgin bir biçimde ön plana çıkması demektir. Oysa, eğer başlangıçta ortaya konulan ulusal devrimci programın bütünlüğünü gözetken bir siyasal çizgide ısrar edilseydi, bunun gerektirdiği taktik ve pratik açılımlar yapılabilseydi, sonuç başka olurdu.

Devrimci bir program ve siyasal çizgi ile yola çıkan devrimci ulusal hareket, ‘90’lara dayandıktan sonra, ‘90’lı ilk yıllarda Kürt halk kitlelerinin coşkulu katılımıyla doruğuna ulaştıktan sonra, bu program çerçevesinde derinleşme yolunu tutamadı, farklı bir yönelime, “siyasal çözüm” denilen yönelim içine girdi. Bu, siyasal çizgide salt “milli” istemlerin ve pratik siyasette burjuva öğelerin belirgin bir biçimde ön plana çıkması demektir. Oysa, eğer başlangıçta ortaya konulan ulusal devrimci programın bütünlüğünü gözetken bir siyasal çizgide ısrar edilseydi, bunun gerektirdiği taktik ve pratik açılımlar yapılabilseydi, sonuç başka olurdu.

Bu, Kürdistan devrimini kaçınılmaz bir biçimde Türkiye devrimiyle de içiçe geçirirdi. Zira Kürdistan’da feodalizmi tasfiye etmek, Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliği tasfiye etmek ve bu iki egemenliğin gerisindeki emperyalizmi tasfiye etmek, Türkiye’deki öteki emekçi sosyal güçlerle birleşmeksizin mümkün değildir. Zira bu yapıda, bu egemenlik ilişkilerinde iktisadi-sosyal bağlarla örülmüş, bu temele oturmuş bir organik bütünlük var. Yani biz sorunu düşünsel soyutlama planında kendi içinde ayırabiliyoruz da, gerçek toplumsal yaşam içinde bu öğeleri ayırmak mümkün değildir. Kürdistan’daki burjuva-feodal yapıyı, Kürdistan üzerindeki Türk sömürgeciliğini ve bütün bunların gerisindeki emperyalizmi tasfiye etmek, bütün bunlardan kurtulmak, ancak ulusal devrimci mücadeleyi Türkiye’deki genel siyasal mücadele sahnesi içinde ele almakla olanaklıdır. Her iki ulusun içiçe geçmişliği bunu zaten zorunlu olarak gerektiriyor. Bugün geline yerde, Kürt ulusal hareketinin kalbinin aynı zamanda Türkiye’nin metropollerinde atması da bunun pratik bir doğrulanmasıdır. Yine geline yerde PKK’nin sık sık hareketin “Türkiyelileşmek”, Türkiye’ye doğru büyüme dinamiğinden ve hedefinden sözetmesi, bunu hem “siyasal çözüm” hem devrimci çözüm niyetleri çerçevesinde vurgulaması da bu aynı olgunun bir biçimde dile getirilmesinden başka bir şey değildir. Olduğu kadarıyla kitle hareketinin, olduğu kadarıyla aydın hareketinin, olduğu kadarıyla siyasal-kültürel hareketin ağırlık merkezi hiç değilse bir süredir Türkiye’nin metropollerine kaymıştır. Dağlarda bir kuvvet olarak gerilla vardır, fakat organik olarak bir köylü hareketiyle de bütünleşmiş değildir. Kürt köylü yığınlarıyla, Kürdistan’daki öteki alt sınıfların edilgen desteğini alsa da, aktif bir halk hareketi olarak, bugün böyle bir kaynaşmışlığı yoktur. Böyle bir kaynaşmışlık ‘90-91-92’de yakalandı. Ama devlet bu noktada ulusal hareketi geriletmeyi, kitleleri pasifleştirmeyi, arada bir mesafe oluşturmayı başaramadı. Bugün Kürt ulusal kitle hareketinin esas ağırlığı metropollere kaymış bulunuyor. Bunu bugünkü siyasal hareketliliklerden giderek de görebiliriz. Ulusal hareketinin içerisinde HADEP’in tuttuğu çok özel

yerden bakarak da görebiliriz.

Burada şunu vurgulamaya çalışıyorum. İki ulusun bu somut kaynaşmışlığı bile, sorunun ancak Türkiye'deki siyasal mücadele sahnesinin genelinde ortaya konulmasıyla bir çözüme bağlanabileceğini gösterir. Ve eğer devrimci programda ve emekçi sınıflara dayalı çizgide ısrar edilseydi, bu kaynaşma zaten kendisini daha açık biçimler içinde somut olarak da gösterirdi.

Ama ne oldu? Hareket bir gelişme çizgisi yakaladı. Bu gelişme belli mevziler yarattı. Tam bu noktada Türkiye'deki emekçi hareketiyle birleşmek nesnel bir ihtiyaçtı. Çünkü ayakta kalmak, o dinamizmi korumak ve sürdürmek, ancak bununla olanaklı olabilirdi. Ve Türkiye'nin batısında olayların gelişme tarzı bunu olanaklı kılamadığı, Kürt hareketi yalnızlık içerisinde bunaldığı, bu desteği Türkiye'nin batısında göremediği, Türkiye'nin batısında bu tür bir sosyal-siyasal hareketlilik oluşmadığı için, Kürt hareketi sıkışmışlığını kendi burjuva sınıf katmanları ile ilişkilerde aramaya yöneldi. Bu ise, Kürt hareketinin çizgisini toplam olarak zaafa uğratan sonuçlar doğurdu. Şu son birkaç yıl üzerinden ele alarak Kürt hareketinin yayınlarına bakınız, artık eski program söylemde bile fazlaca kullanılmıyor. Sorun artık köylülüğün feodal, yarı-feodal ilişkilerden özgürleşmesi sorunu olarak, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da dayandığı sosyal dayanakların tasfiyesi sorunu olarak, uluslararası ölçekte emperyalizmin egemenliğinden kurtuluş sorunu olarak konmuyor. Ya da ancak çok dar çevrelere hitap eden yayınlarda böyle konuluyor. Popüler yayınlarda ve pratik siyasal çalışmada, gündelik propaganda-ajitasyonda artık bu unsurları göremiyoruz. Bu çerçevede herşey neredeyse "barış" a ve "siyasal çözüm" e endekslenmiş durumda.

Devrimcilik, devrimci çizgi, bir iyi niyet ya da kötü niyet sorunu değildir. Kendi başına iyiniyetli beyanatların da fazla bir önemi yoktur. Devrimcilik nesnel bir içerik taşır. Konumla bağlantılı bir kimlik sorunudur. Nesnel ideolojik ve sosyal konumunuz, sizin gerçek siyasal kimliğinizi verir. Eğer henüz çok küçük bir siyasal akınsanız, sosyal tabanınıza oturamıyorsanız, devrimciliğiniz çok büyük ölçüde ideolojik-politik çizginizin içeriği ile belirlenir. Eğer toplum içerisinde belli sosyal kuvvetlere ulaşmayı başarmıyorsanız, devrimciliğinizin ölçüsü, ideolojik ve siyasal çizginizle kopmaz bir biçimde bağlı olarak, aynı zamanda sosyal kimliğiniz çerçevesinde belirlenir. İşte bu genel yaklaşımın ışığında bakıldığında zaman, Kürt hareketinin devrimciliği, devrimci kimliği son yıllardaki gelişmeler ışığında karşımıza karmaşık bir sorun olarak çıkıyor. Elbetteki PKK'nın damgasını vurduğu hareket hala devrimci bir konumda bulunuyor. Bu konum üzerine uluorta konuşmak, kolaycı değerlendirmeler yapmak, bir hafiflik, dahası kaba bir sorumsuzluk olur. Ama gelişmelerin, "taktik" adına yapılan açılımların, içerde Kürt burjuva katmanlarıyla ve dışarda "diplomasi" adına emperyalist devletlerle geliştirilen ilişkilerin, bu konum ve kimlikte rahatsız edici aşınmalar yaratmakta olduğu da bir gerçektir. Buna burada daha fazla girmek gerekmiyor, bunun üzerinde ayrıntılı olarak daha sonra duracağız.

Burada, şu an açmaya çalıştığım sorunlar çerçevesinde, asıl olarak altını çizmek istediğim nokta kısaca şudur: Feodalizmin tasfiyesinden, yani geleneksel yapının ve ilişkilerin tasfiyesinden, sömürgeciliğin Kürdistan'daki sosyal dayanaklarının tasfiyesinden, bunlarla bağlantılı olarak emperyalizmin Türkiye toplumu ve elbetteki Kürdistan üzerindeki egemenliğinin tasfiyesinden koparılmış bir mücadele, eğer bu kopukluğu sürdürür, onu bir çizgi haline getirirse, devrimci kimliğini korumayı başaramaz.

Devrimcilik hiç de sadece bir mücadele yöntemi

Devrimcilik hiç de sadece bir mücadele yöntemi sorunu değildir. Devrimcilik herşeyden önce ve temelde bir siyasal çizgi sorunudur. Devrimcilik kendi başına bir silahlı direniş çizgisi sorunu, ya da reformculuk kendi başına bir barışçıl-parlamentar mücadele çizgisi sorunu değildir. Özü ve esası bu değildir. Bunlar bir siyasal çizginin sonuçları olarak, onun gerçekleşme araç ve yöntemleri olarak bir anlam taşıyabilirler. Bir ulusal hareket pekala burjuva bir hareket de olabilir. Ama buna rağmen amaçlarına silahlı direniş yoluyla ulaşmak yoluna gidebilir. Güney Kürdistan'daki akımlar buna örnektir. Doğu Kürdistan'daki Kürt ulusal hareketi buna örnektir. Bunlar yıllardır silahlı bir halka dayanarak mücadele ediyorlar.

sorunu değildir. Devrimcilik herşeyden önce ve temelde bir siyasal çizgi sorunudur. Devrimcilik kendi başına bir silahlı direniş çizgisi sorunu, ya da reformculuk kendi başına bir barışçıl-parlamentar mücadele çizgisi sorunu değildir. Özü ve esası bu değildir. Bunlar bir siyasal çizginin sonuçları olarak, onun gerçekleşme araç ve yöntemleri olarak bir anlam taşıyabilirler. Bir ulusal hareket pekala burjuva bir hareket de olabilir. Ama buna rağmen amaçlarına silahlı direniş yoluyla ulaşmak yoluna gidebilir. Güney Kürdistan'daki akımlar buna örnektir. Doğu Kürdistan'daki Kürt ulusal hareketi buna örnektir. Bunlar yıllardır silahlı bir halka dayanarak mücadele ediyorlar. Gerek İran'da gerekse Irak'ta, Kürt ulusal hareketi, onyıllardır silahlı bir halk hareketidir. Ama hep de feodal-burjuva sınıfların önderliği altındadır. Sömürgeci yapılardan kopmak ya da sömürgeci yapıları özerk yönetime dayalı bir Kürt ulusal varlığına razı etmek hedefi güdüyor bu akımlar. İzledikleri siyasal çizgi bu sınırlı reformcu hedeflere oturuyor. İran KDP'si mesela, İran'dan ayrılmayı düşünmüyor, Kürdistan üzerinde özerk bir egemenlik, özerk bir ulusal kimlik istiyor. Siyasal hedefi bu. Ama bu hedefe silahlı direniş yoluyla ulaşmaya çalışıyor. Aynı şey geçmişte Baba Barzani'nin önderlik ettiği hareketi için geçerlidir. Bugünkü KDP ve YNK için geçerlidir. Ve bunlar, köylülüğün ve emekçi sınıfların ezilmesine dayalı geri toplumsal yapıyı tasfiye etmek gibi bir sorunları olmadığı için, emperyalizmle bağları koparmayı da düşünmüyorlar. Koparmak bir yana, bu siyasal amaçlarına ulaşmak için bizzat emperyalizmin desteğini almaya çalışıyorlar.

Bu bir niyet sorunu değil, bir çizgi sorunudur dedim. Burada amaç-arac ilişkisini anlatmaya çalışıyorum. Amaç "siyasal çözüm" de ifadesini bulan siyasal çizgi olduğu halde, araç silahlı mücadele olabilir. Araç kendi başına belirleyici değil burada. Burjuva akımlar bile, salt burjuva karakterde hedefleri silahlı araçlarla, silahlı mücadele yoluyla gerçekleştirmek yoluna gidebilirler. Bugün çağdaş dünyada sayısız örnekleri var bunun. Bütün gerici siyasal akımlar da kendi amaçlarına silahlı direniş yoluyla ulaşmaya çalışıyorlar. Bugün Türkiye'de silahlı direniş, silahlı mücadele kavramları deforme edildiği, siyasal içeriği boşaltıldığı için, bunu anlamak özellikle büyük bir önem taşıyor. "Silahlı reformizm" kavramı yoluyla ve özellikle silahlı mücadeleden "siyasal çözüm" e kayan Latin Amerika gerilla hareketlerinin sağladığı pratik deneyimle bu mesele henüz yeni yeni kavranabiliyor.

Anlatmaya çalıştığım bu sorunu daha genel planda toparlayacak olursam, şunu söyleyeceğim. Biz marksist-leninistleriz. Biz bu

toplumda siyaset sahnesine belli bir sınıf adına çıkmak iddiasındayız. Bu toplumda karşımıza çıkan sorunlardan biri de Kürt sorunudur. Bütün öteki temel sorunların yanı sıra, temel önemde sorunlardan biri de Kürt sorunudur. Biz bu soruna baktığımız zaman, kendi ideolojik-sınıfsal konumumuzun gerektirdiği bakış açısı ne ise, çözüm şekli ne ise, onu hareket noktası olarak alırız. Sözkonusu soruna bu gözle bakarız. Bizim için Kürt sorununun devrimci çözümü nedir? Bizim için Kürt sorununun devrimci çözümü, Türk sömürgeciliğinin ve bu sömürgeciliğin Kürdistan'da dayandığı geri yarı-feodal toplumsal yapının tasfiyesidir. Bütün bu gerilikleri ve gericilikleri ayakta tutan emperyalizmin Türkiye ve Kürdistan üzerindeki egemenliğinin tasfiyesidir. Ve bizim için Kürt ulusal hareketinin devrimci toplumsal güçleri de bu çerçevede belirginleşir. Bu programa ancak Kürt ezilen sınıfları destek verebilir.

Dikkat edilirse, saydığım unsurların tümü, PKK'nın başlangıçtaki temel belgelerinde var. Ama PKK'nın başlangıçta ortaya koyduğu bu bütünsel perspektifi yaşama uygulayamaması, "milli" yön ile "demokratik" yönü bütünleştirememesi, "feodal-komprador yapı"nın temsilcisi konumundaki sınıfları toplumsal-iktisadi konumlarıyla düşman hedefler haline getirememesi, bir köylü-toprak hareketi geliştirememesi, bu doğrultuda herhangi bir siyasal ajitasyon ve örgütlenme çabası içine girmemesi, Türk sömürgeciliğinin gerisindeki emperyalizmi cepheden düşman sayan bir kararlı çizgi yerine onu tarafsızlaştırmaya yönelmesi, hatta hatta "siyasal çözüm"ün bir dış etkeni olarak değerlendirmeyi umması vb., daha da sayılabilecek tüm bu sorunlar üzerine düşünmek, bunları iyi irdelemek gerekiyor. Herşey gösteriyor ki, PKK'nın başlangıç belgelerindeki kapsamda bir program Türkiye'deki devrimci dinamiklerle birleşmeden gerçekleştirilemiyor. Ve herşey gösteriyor ki, bu tür bir birliğin tek gerçek taşıyıcısı sınıf, ancak milliyet esasına göre bölünmemiş bir işçi sınıfı olabilir.

(...)

Ulusal Sorun ve Devrim
(Eksen Yayıncılık, s.57-65)

İran'da öğrenci hareketi:

Toplumsal öfke ve

hoşnutsuzluğun sözcüsü

Öğrenci hareketi yeni bir dönemin başlangıcını işaretliyor

İran'da dinsel gericiğin üzerine oturduğu '79 devriminden bu yana ilk kez, öğrenci hareketi şahsında, büyük ölçekli bir toplumsal patlamaya tanık olunuyor. Böylece, 20 yıllık bir aradan sonra, bu ülkenin toplumsal yaşamı nihayet bir canlanma, direniş ve mücadele sürecine girmiş bulunuyor. Dolayısıyla, öğrenci hareketi şahsında ifadesini bulan bu hareketliliği, İran'da yaşanması beklenen yeni bir dönemin başlangıcı saymak gerekiyor.

Bu yeni dönemin farklı kategoride ön işaretleri çok sayıda yerel direniş üzerinden çoktandır uç göstermeye başlamıştı. Örneğin, 1992'de Mahşad'da, 1995'de İslamşar'da yaşanan yoksul kitle isyanları, bu toplumun düzene karşı birikmiş hoşnutsuzluklarının dışavurumu oldular. Dinsel gerici rejim yoksul semt kitlelerinin yerel sınırları aşmayan bu isyanlarını kanla boğdu.

23 Mayıs '97'de devlet başkanlığı seçimlerini liberal eğilimli Muhammed Hatemi'nin kazanmış olmasını, bu toplumsal kıpırdanışın farklı bir göstergesi saymıştık: *"Ancak, bu süreç beraberinde başka bir dönemi de başlatmaya gebe dir. (...) Önemli olan söz konusu liberal açılımların ister istemez beraberinde getireceği prangaların kısmen gevşeme sürecidir. Seçimler vesilesiyle İran halkı artık nefes almak istediğini, Kербela' yı anmanın karın doyurmadığını ifade etmiştir. Somutça ifade edilen bu talebin ardından rejimin bir parça da olsa taviz vermek zorunda kalması ile açılacak olan dönemde işçiler, emekçi kitleler, kadınlar, gençler, sanatçılar, aydınlar, köylüler, yani toplumun tüm kesimleri sosyal yaşamda daha aktif bir rol oynama, mevzi edinme olanağına kavuşacaktır. (...) Bu aynı zamanda emekçi halk kitlelerinin, kendilerine önce cenneti vaadedip sonra da zindanı veren mollalar rejimi ile hesaplaşmalarının önümüzdeki dönemde gündeme geleceğinin bir ön işaretidir."*

Dinsel gerici rejimin tam bir cendereye sokarak şiddet altında tuttuğu kitleler, devlet başkanlığı seçimlerinde başka bir olanakları olmadığı için, düzene karşı öfkelerini resmi adaya oy vermeyerek ifade etmişlerdi. Alternatiflerin çok sınırlı olması, kitlelerin rejimin liberal kliğine umut bağlamalarını sağlamıştı. Bu nedenle seçimleri % 69 gibi ezici bir çoğunlukla liberal eğilimli Muhammed Hatemi kazanmıştı. İki yıldır işbaşında bulunan Muhammed Hatemi'nin başkanlık icraatı kitlelerin umut ve beklentilerine herhangi bir cevap vermiş değil. Seçimler vesilesiyle

net bir biçimde açığa çıkan toplumsal dinamik, düzenin değişik klikleri arasında süren çekişmenin bir dayanağı olarak kullanılmaya devam edilmiştir. Başka bir ifade ile, toplam 29 milyon seçmenin Hatemi için oy kullanan 20 milyonu aşkın kesimine sadece iktidar içi çekişmede liberal klik için bir taraftar klübünün üyeleri gözü ile bakılmıştır.

Oysa seçim kampanyası boyunca Muhammed Hatemi şeriat kurallarının uygulaması ile politik, sosyal ve kültürel alandaki politik denetimin gevşetilmesini, kişi hak ve özgürlüklerine daha fazla saygı gösterilmesini, toplumsal yaşamda kadınlara, gençlere ve aydınlara yer verilmesini, gelir dağılımında nüfusun ezici bir çoğunluğunu oluşturan yoksulların durumu dikkate alınarak gelir dağılım düzenlemelerine gidilmesini savunmuştu. Onyıllardır dinsel gerici propaganda ve baskı altında sessizliğe boğulan İran toplumu açısından bu açılım, her ne kadar özünde düzen içi bir dalaşmanın sonucu ise de, değerlendirilmesi gereken bir fırsat sayılıyordu. Başını Ali Hameney'in çektiği düzenin ortodoks kanadının resmi çizgisi ile çelişen Muhammed Hatemi'nin bu tavrını kitleler "aralanmış bir pencere" olarak görmüş, düzene olan tepkilerini ifade ettikleri bir platforma dönüştürmüşlerdi. Nüfusunun % 60'ının 25 yaşının altında olduğu kitleler aralanmış saydıkları bu "pencereden" hareketle İran'da yıllardır birikmiş ve

Geçen hafta patlak veren ve aniden nerdeyse ülkenin tamamına yayılan öğrenci hareketi böyle bir tarihsel sürecin, bir birikimin ve bekleyişin sonucu ve ürünüdür. Zira İran'da dinsel gericiğin yıllardır şiddetle bastırdığı, içi boş bir anti-emperyalist söylemle yatıştırdığı, dini duyguları alabildiğine kullanarak hasıraltı ettiği yığınla temel toplumsal sorun mevcuttur. Öğrenci hareketi aslında bu toplumsal sorunların sözcülüğünü yapmaktadır. Hareketin patlak vermesinde kıvılcım işlevi görmüş olan Selam gazetesinin kapatılması ve bundan hareketle öğrencilerin basın özgürlüğü talebiyle harekete geçmesi, fitili ateşlemiş olmanın ötesinde bir anlam ifade etmemektedir.

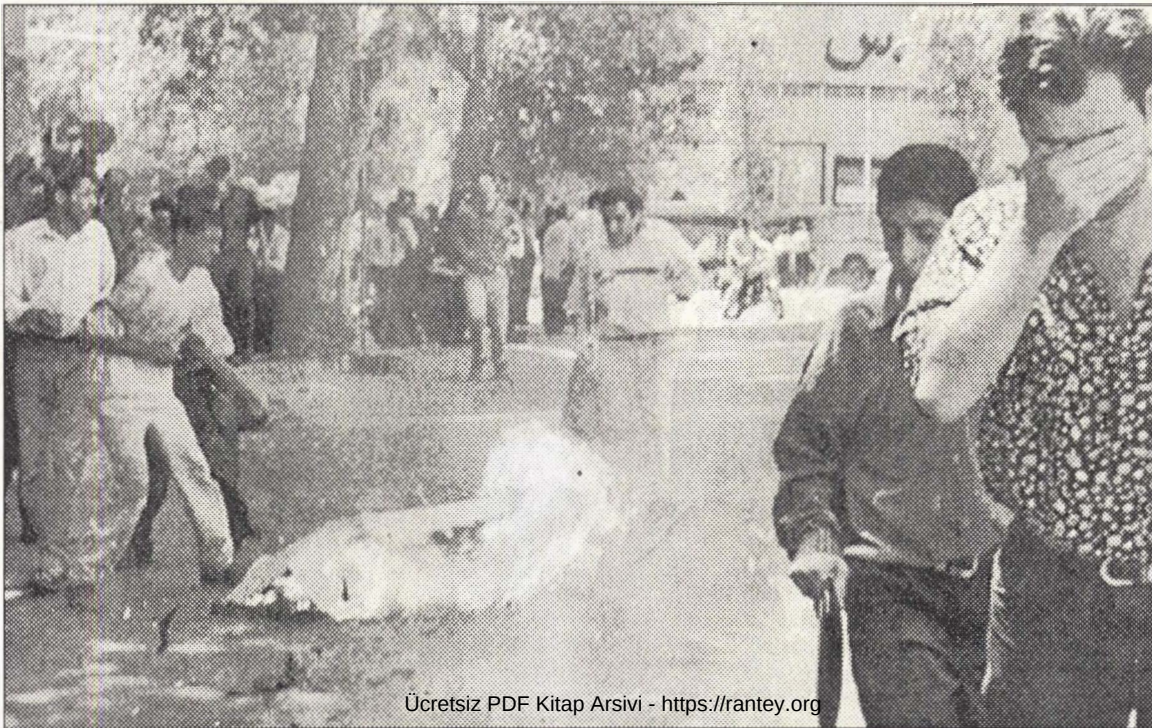
üstüste yığılmış olan iktisadi, politik, sosyal, kültürel vb. sorunların çözüm masasına yatırılmasını umuyorlardı. Ancak, iki yıllık bir bekleyişten sonra, bu umutlarının sadece klikler arası boğazlaşmanın basit bir aracı olduğunu gördüler.

Öğrenci hareketi dipten yükselen dalganın sokağa taşan ucudur

Dolayısıyla, geçen hafta patlak veren ve aniden nerdeyse ülkenin tamamına yayılan öğrenci hareketi böyle bir tarihsel sürecin, bir birikimin ve bekleyişin sonucu ve ürünüdür. Zira İran'da dinsel gericiğin yıllardır şiddetle bastırdığı, içi boş bir anti-emperyalist söylemle yatıştırdığı, dini duyguları alabildiğine kullanarak hasıraltı ettiği yığınla temel toplumsal sorun mevcuttur. Öğrenci hareketi aslında bu toplumsal sorunların sözcülüğünü yapmaktadır. Hareketin patlak vermesinde kıvılcım işlevi görmüş olan Selam

gazetesinin kapatılması ve bundan hareketle öğrencilerin basın özgürlüğü talebiyle harekete geçmesi, fitili ateşlemiş olmanın ötesinde bir anlam ifade etmemektedir. Öğrenci hareketi dipten gelen büyük ölçekli bir toplumsal dalganın sadece açığa çıkan, sokağa taşan ucunu oluşturuyor. Hareketin ülke geneline yayılmasında görülen hız, derin ve genel toplumsal hoşnutsuzluğun bir başka kanıtıdır.

'79 devriminden bu yana İran'da yaşanan sürecin özellikleri sonucudur ki, söz konusu öğrenci eylemi bu ülkede yeni bir dönemin başlangıç noktasını oluşturmaktadır. Rejim barutunu her alanda tüketmiştir. İktisadi anlamda, temel ihracat ürünü olan petrol fiyatlarının düşmesi ile birlikte, İran'da kapitalizmin

krizinin faturası günü birlik yükseliyor. Rejimin temel ideolojik dayanakları ciddi bir biçimde yıpranmış bulunuyorlar. Dinin istismarı etkisini kaybediyor. İlkel anti-Amerikancılığın ciddiyetsizliği kitleler nezdinde sırtıtmaya başlamış durumda. Dolayısıyla, zayıflamakta olan rejimin iç çelişkileri de artmaktadır. Bu ülkede uzun süredir resmi politik yaşamın gündemini, Tahran Belediye Başkanı olayında olduğu gibi, değişik klikler arasındaki çekişmeler belirlemektedir. Diğer taraftan, düzen ile emekçi sınıf ve tabakalar arasındaki mesafe de büyüyor. Gözünü dünyaya açtıktan bu yana aynı söylemlerle avutulan genç nesiller, ki toplumun ezici bir çoğunluğunu temsil etmektedirler, statükoyu kırmak istiyorlar.

Bu gerçeklerin bilincinde olan ve sıkıntıları yaşayan rejim öğrenci hareketi karşısında ilk günlerde paniğe kapılmış, tek çareyi safları sıkılaştırmakta ve karşı saldırıya geçmekte bulmuştur. Çünkü öğrenci hareketi İran devriminde ve Pehlevi saltanatının yıkılmasında ön saflarda yer almış, önemli bir rol oynamıştı. '79'da mollaların yedeğine düşen ve mevcut rejimin oluşumunda vurucu güç rolü oynayan öğrenci gençlik, bu kez tersinden, oluşumuna katkıda bulunduğu rejime karşı bayrak açmış buluyor. Mollalar bunun ne anlama geldiğini, gençlik hareketinin hangi toplumsal dinamiğin bayraktarlığını yaptığını kendi deneyimleri üzerinden bilmektedirler. Bu nedenle rejimin önderi Ali Hameney, polisin yaptığı katliama ilişkin; *"Bu acı olay yüreğimi parçaladı. Bu ülkenin gençleri, öğrenci olsun ya da olmasın benim evlatlarımdır. Onları çaresizlik ve hoşnutsuzluk içinde görmek benim için hem zor hem de acı vericidir. ... Kuralları çiğneyenlerin, üniforma taşıyalar bile, cezalandırılmaları gerekir"* biçiminde bir açıklama yapma ihtiyacı duydu.

Öğrenciler gösterilerde başkan Hatemi'nin posterlerini taşıyor, *"Neredesin Hatemi? Öğrencileri katlediyorlar!"* şiarlarını atıyorlardı. Fakat öğrenci eylemliliğine diğer toplumsal kesimlerin de katılma eğilimi göstermeleri üzerine, rejimin ortodoks, liberal vb. kanatları ele ele vererek saldırıya geçtiler. Zira öğrenci hareketinin araladığı gedikten mücadele sahnesine inebilecek diğer toplumsal güçleri, yoksul emekçi yığınlarını gördüler. Rejim ufukta beliren tehlikeyi görünce, *"Amerika'ya ölüm! İsrail'e ölüm!"* şiarları etrafında tüm güçlerini birleştirdi, taraftarlarını 14 Temmuz günü Tahran'a döktü, düzenin klikler arası çekişmesine geçici olarak ara verdi. Böylece, polisin copladığı, kurşunladığı öğrencilerin durumu karşısında "yüreği parçalanmış" ortodoks önder Ali Hameney ile rejimin liberal kanadının önderi olan öğrencilerin posterlerini taşıdıkları Muhammed Hatemi birlikte, güvenlik güçlerine ve sivil milislere "karşı-devrimci" ilan ettikleri her türlü öğrenci gösterisini şiddetle ezme emrini verdiler.

İran öğrenci hareketinin, emekçilerin, yoksul kitlelerin taleplerinin, düzenle hesaplaşma istemlerinin ilkel anti-Amerikancı, ırkçı anti-semitist şiarlarla önünün alınamayacağı açıktır. Bu tür söylemler yıllardır kullanıla kullanıla artık yalama olmuştur. Önümüzdeki dönem bunun kanıtı olacaktır. İktisadi krizin ağırlığını hafifletmek, dolayısıyla sosyal basıncın yoğunluğunu düşürmek için dışa açılmanın yollarını arayan, petrol tekelleri önünde göbek dansı yapan bir rejimin aynı anda anti-empyralistçilik ikiyeüzlülüğüne başvurmasının hiçbir inandırıcılığı yoktur. Mollalar rejiminin hareket alanı giderek daralmaktadır. Bu sıkışmışlığın yolaçtığı sıkıntılar sonucudur ki, rejim bir taraftan liberal klik üzerinden esneme eğilimi göstermekte, öte yandan da muhafazakar kanat üzerinden toplumu zapturapt altında tutmaya çalışmaktadır.

Mollalar rejiminin hareket alanı daralıyor

İran öğrenci hareketinin, emekçilerin, yoksul kitlelerin taleplerinin, düzenle hesaplaşma istemlerinin ilkel anti-Amerikancı, ırkçı anti-semitist şiarlarla önünün alınamayacağı açıktır. Bu tür söylemler yıllardır kullanıla kullanıla artık yalama olmuştur.

Önümüzdeki dönem bunun kanıtı olacaktır. İktisadi krizin ağırlığını hafifletmek, dolayısıyla sosyal basıncın yoğunluğunu düşürmek için dışa açılmanın yollarını arayan, petrol tekelleri önünde göbek dansı yapan bir rejimin aynı anda anti-empyralistçilik ikiyeüzlülüğüne başvurmasının hiçbir inandırıcılığı yoktur. Mollalar rejiminin hareket alanı giderek daralmaktadır. Bu sıkışmışlığın yolaçtığı sıkıntılar sonucudur ki, rejim bir taraftan liberal klik üzerinden esneme eğilimi göstermekte, öte yandan da muhafazakar kanat üzerinden toplumu zapturapt altında tutmaya çalışmaktadır.

Öğrenci gençliğin eylemliliğiyle kabaaran toplumsal muhalefet dalgası, rejimin

estirdiği dolu dizgin terör ve tüm gücünü ortaya koyması karşısında muhtemelen geri çekilecektir. Ama bu geri çekilme, öğrenci hareketinin dinmesi asla bir yenilgi sayılmayacaktır. Tam tersine, öğrenci ayaklanması İran'da mücadele sürecinin başlangıcıdır, atılmış yığıt bir adımdır, köhne düzene karşı kazanılmış bir ilk mevzidir. Genelde bir mezarlık sessizliğinin yirmi yıldır egemen olduğu İran'da önderliksizliğine ve yapısal zayıflığına rağmen bir hafta boyunca direnebilmiş, ayakta kalabilmiş gençlik hareketi, özlenen ve beklenen çıkışı açmıştır, teslimiyet tabularını yıkmıştır.

Dahası, hareket bundan sonra düzen içi çelişkileri daha da derinleştireceği gibi kendi handikaplarından kurtulma sürecini de yaşayacaktır. Rejimin değişik klikleri öğrenci hareketine karşı

aniden birleştiler, kutsal ittifak oluşturdular. Bu sahte ve geçici bir birliktir, korkudan kaynaklanan bir savunma refleksidir. Protesto dalgasının fđnmesi ile birlikte bunlar eskiye göre daha büyük bir hisımla birbirlerini boğazlamaya koyulacaklardır.

Diğer taraftan, sadece öğrenci hareketi değil İran emekçi kitleleri de yükselen mücadele dalgasının muhasebesini yapacaklardır. Mollalar İran'da yirmi yıl içinde tüm mücadele deneyimlerini sıfırladılar, düzen

dışındaki her örgütlenme girişimini büyük bir acımasızlıkla, Amerikan uşağı ilan ederek ezdiler, önderliklerini fiziki olarak imha ettiler. Bu nedenle öğrenci hareketinin Hatemi'nin posterleri ile sokağa dökülmesinin şaşırtıcı bir yönü yoktur. Ama bu süreçte kitleler rejimin farklı kliklerinin gerçek yüzlerini yakından gördüler, dost ile düşmanının kimler olduğunu öğrendiler. Düzenin kliklerinden birisine yaslanılarak, onun yedeğinde kalınarak toplumsal mücadelede mesafe alınamayacağını gördüler. Öğrenci hareketi üzerinden açığa çıkmış bulunan mücadele dinamikleri bundan böyle ideolojik, politik, örgütsel bir kimlik kazanmak, önderliklerini yaratmak sorunuyla yüzyüzedir.

Sağmalcılar Cezaevi'nden tutsakların açıklaması:

“Devrimci tutsaklar teslim alınamaz”

Faşist devleti uzun zamandan bu yana gerçekleştirmeye çalıştığı hücre tipi cezaevi politikasını hayata geçirebilmek için yeni bir atak içerisinde. “Cezaevlerine hakim değiliz”, “Devletin hakimiyeti cezaevlerinde de sağlanacak” türü demagojiler eşliğinde yeni bir saldırı planı hazırlıyor. Daha önce birçok cezaevinde yapılan hücrelerin yanı sıra F Tipi Cezaevi adı altında onlarca hücre tipi cezaevi inşa ediliyor.

Hücre tipi cezaevlerinin hızlı bir şekilde uygulamaya sokulmaya çalışılmasının nedeni oldukça açık ve nettir. Faşist devletin devrimci tutsakları teslim almaya yönelik bu politikaları yeni değildir. İşçi sınıfına, emekçilere ve bir bütün olarak halka karşı topyekün saldırı dönemlerinde ilk yöneldiği yerlerden birisi de devrimci tutsakların bulunduğu cezaevleri olmuştur. Çünkü, devletin her türlü saldırı politikasına karşı direnen devrimci tutsakları teslim aldığı anda halkı teslim almanın da kolaylaşacağını düşünmektedir. Bundan dolayı cezaevlerini ezmeye, devrimci tutsakları teslim almaya yönelmektedir.

Devrimci tutsaklar, farklı tarihsel kesitlerde gündeme gelen bu saldırı politikalarına karşı görkemli eylemler, direnişler örgütlemiştir. Faşist devletin teslim alma politikaları, kararlı ve inatçı direnişlerle bedeller ödenip şehitler verilerek geri püskürtülmüştür. Bu tür görkemli direnişlerin en son örneklerinden birisi ‘96 SAG ve ÖO Direnişi’dir. ‘96’da Eskişehir Tabutluğu açılıp devrimci tutsaklar buraya konularak hücre politikası hayata geçirilmeye çalışılmıştır. Ama devrimci tutsaklar ‘96 SAG ve ÖO Direnişi’ni örgütleyerek 12 yiğit devrim savaşçısını şehit vermiş, teslim alma saldırısını geri püskürtmüş ve düşmanın hevesini kursağında bırakmıştır.

Dün olduğu gibi bugün de F Tipi Cezaevi, “oda sistemi” adı altında uygulamaya sokulmaya çalışılan Hücre Tipi Cezaevi politikası devrimci tutsakların kararlı direnişleriyle geri püskürtülecektir. Bu

saldırının püskürtülmesi için bedel ödemekten ve ödetmekten çekinilmeyecektir. Burada devrimci tutsakların, devletin topyekün saldırısına karşı birleşik direnişi, karşı koyuşu büyük önem taşımaktadır. Bu süreçte bunun örgütleyicisi **Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu** olacaktır. Bu bağlamda:

a) CMK’yi oluşturan örgüt ve partilerin üyeleri, sempatizanları ve tarftarları gerek cezaevlerinde bulunanlar, gerekse de tutuklanıp hücre tipi saldırısına konulmak istenenler devletin bu saldırı politikasına karşı net bir karşı koyuş içerisinde olacaklardır.

b) “**Hücreleri Yıkacağız!**”, “**Hücrelere Girmeyecek, Direneceğiz!**” sloganlarında anlamını bulan bir direniş çizgisinde bulunulacaktır.

c) Hücrelere götürülmeye yönelik saldırılar karşısında fiile direnişlerle karşı konulacak, bedel ödemekten ve ödetmekten çekinilmeyecektir.

d) Gerek cezaevlerinden zorla götürülme, gerekse de yeni tutuklanarak hücrelere konulma gibi durum yaşanırca devletin hiçbir yaptırım uygulaması kabul edilmeyecek, cezaevi işleyişine uyulmayacak, gerekirse açlık grevine gidilecek, hücreleri parçalamak için her türlü direniş biçimine başvurulacaktır.

e) CMK’nın kerkezi olarak müdahalesine kadar tutsaklar değişik biçimlerde direnişler sergileyecek, hücre kapılarını patlatarak, duvarları yıkmaya çalışarak biraraya gelmeye ve birlikte bir direniş örgütlemeye yönelecektir.

Hücrelere Girmeyecek , Direneceğiz!
Hücreleri Yıkacağız!
Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz!

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu
TKP/ML, TKP(ML), MLKP, TKEP-L,
Direniş Hareketi, DHKP-C, TİKB

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

Devlet, hücre tipi cezaevlerini uygulamaya sokabilmek için yeni bir saldırıya geçmiş bulunuyor. ‘96’da 12 can bedeline püskürtülen bu saldırı, belirli tahkimatların ardından, bugün, yeni saldırı hükümeti eliyle bir kez daha gündeme sokulmuş bulunuyor.

Devrimci tutsaklara yönelik bu yeni saldırı, işçi ve emekçilere yönelik genel saldırının bir parçasıdır. Kitleler saldırıyı sokaklarda karşılamış ve püskürtmek için

bedel ödemeyi göze aldıklarını göstermişlerdir.

Biz devrimci tutsaklar olarak, dün olduğu gibi bugün de, bedel ödemek ve ödetmek pahasına direnişin canlı örnekleri olmak, kitlelerin direnişine de yol göstermek kararlılığındayız.

Tüm cezaevlerindeki TKİP tutsakları olarak, CMK’nın direniş kararını destekliyor ve katılıyoruz.

TKİP Merkez Cezaevi Örgütü

Ümraniye Cezaevi’ndeki tutsakların ortak açıklaması

Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz! Sürgün ve sevkler bizleri yıldırıamaz!

HALKLARIMIZA!

Faşist TC, Türkiye ve T. Kürdistan’ı halklarına yönelik kapsamlı bir saldırıya girişti. Tarihin en kanlı savaşını vererek egemenliğini koruyabildiğini itiraf eden faşist devlet, bu kapsamlı saldırının bir parçası olarak Kürt halkının ulusal kimliğini yok sayma, eline geçirdiği her fırsatta şovenizmi azdırma, soykırımcı saldırılarda bulunma yönündeki temel politikasını tüm hızıyla uyguluyor. Bu saldırının bir parçası olarak da, yalan ve oyunları Kürt halkını aldatıp teslim almaya çalışıyor. Topyekün saldırının bir parçası olarak Kürt halkını teslim almaya çalışan egemenler, bir yandan da yeni bir ekonomik terör saldırısı daha başlattılar. Daha önceleri de İMF’nin çizdiği çerçevede içerisinde saldırılar gerçekleştirenler, mezarda emeklilik dayatmasında somutlaşan yeni bir saldırıya giriştiler. Bu yeni saldırının, daha kapsamlı ve köklü sonuçları olacağı açık.

Faşist TC, ne zaman toplumun ilerici kesimlerine yönelik bir saldırı içerisine girdiyse, o zaman cezaevlerini de gündemine almış, hedef tahtasının tam ortasına oturtmuştur. Bu 12 Eylül’de de böyle olmuş, 1996’da da böyle olmuştur. Gündeme sokulan F Tipi dayatmasıyla yine olan budur. Çünkü egemenler de biliyor ki, cezaevleri teslim alınmadan halk teslim alınamaz, halk teslim alınmadan cezaevleri teslim alınamaz. İşte bundan dolayıdır ki, egemenler başlattıkları topyekün saldırının bir parçası olarak cezaevlerine de saldırılarını yoğunlaştırdılar.

Son dönemde Kürt halkına ve işçi-emekçilere yönelik saldırıların yoğunlaşmasıyla birlikte cezaevlerine yönelik saldırılar da yoğunlaşmaya başladı. Bu saldırılar, özde HÜCRE tipi uygulaması olan F Tipi tabutluklarının gündeme sokulmasıyla somutlaşan genel bir saldırdır. Bu saldırılarının bir parçası olarak onlarca can bedeli kapattırdığımız Eskişehir Tabutluğu’na yoldaşlarımız götürülmekte, mahkeme ve hastane sevkleri sırasında yoldaşlarımız kaçırılmakta, hücrelere konmaktadır. Tedavileri yapılmayarak ölüme terk edilmektedir. Tüm bu parça parça saldırıların bütünlüklü ifadesi olarak, Kartal F Tipi tabutluğuna, hiç bir açıklama yapılmaksızın siyasi tutsaklar götürülmektedir.

- Bir kez daha ilan ediyoruz ki,
- F Tipi tabutluklara girmeyeceğiz.
- Kartal Tabutluğu’nda siyasi tutsakların götürülmesine derhal son verilmeli.

- Eskişehir Tabutluğu’nda bulunan siyasi tutsaklar hemen istedikleri cezaevlerine götürülmelidir. Bu tabutlukta tutulmaya devam edilen ve 58 gündür açlık grevinde bulunan arkadaşlarımız ölüm sınırına gelmiştir. Arkadaşlarımıza gelebilecek herhangi bir zararın tek sorumlusu vardır, o da devlettir.

- Sürgün sevkler durdurulmalı, Eskişehir, Elazığ, Uşak vb. cezaevlerine sürgün edilen arkadaşlarımız hemen istedikleri cezaevlerine götürülmelidir.

- Cezaevlerinde dayatılan soyadı genelgesi iptal edilmeli, ziyaretlerde beyan usulü esas alınmaya devam edilmelidir.

- Tedavilerin önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır.

Halklarımız;

Tüm özgürlük, demokrasi ve sosyalizmden yana güçler üstünde estirilen bu terörün arkasında yatan işbirlikçi egemen güçlerle emperyalizmin özgürlük mücadelesini boğma isteğidir. Bu karşı-devrimci saldırı dalgası karşısında toplumun tüm ilerici güçlerini, devrim kavgasını yükseltmeye çağırıyoruz.

HÜCRELERE GİRMEMEYECİZ DİRENECEĞİZ!
SÜRGÜN VE SEVKLER BİZLERİ YILDIRAMAZ!

Ümraniye Cezaevi’ndeki

TKP/ML, TİKB, THKP-C, MLSPB, TKP(ML), TKEP/LENİNİST,
TKİP, TDP, DHKP-C, TKP-K tutsakları

Acı reçetelere dur demenin zamanı gelmiştir!

Her yol Roma'ya değil, meydanlara çıkar/çıkmalıdır. Bütün işçiler ve emekçiler bilmelidir ki, son günlerde IMF ile işbirliği halinde döndürülen dolaplar onların yararına değil zararınadır. Sosyal güvenlik reformu adı altında yutturulmaya çalışılanlar, çalışan emekçi kesimi köleliğe götüren yolun başlangıcıdır. Emeklilik yaşının yükseltilmesi neyi sağlayacak? Zaten milyonları aşan genç işsizler kervanına yenilerini eklenecektir. Ekmek artık aslanın ağzında, midesinde de değil, kuyruğunun ucuna kadar inmiştir. Bu ekmeği yemek de her insanın harcı olmaktan çıkarılmıştır. IMF'nin acı reçeteleri zaten yıllardır uygulanmakta, ama bir türlü istenen sonuçlar elde edilememektedir. Bu da gösteriyor ki, IMF reçetelerinin amacı, işçi sınıfı ve emekçilerin durumunu düzeltmek değil, IMF'nin kasalarını doldurmaktır.

Bu nedenle bütün saldırılar meydanlarda karşılanmalı ve püskürtülmelidir. İşçi sınıfı ve emekçiler grev silahını sonuna kadar kullanmalıdırlar. İşbirlikçi sendikacılar saflardan atılmalı ve yerlerine işçi sınıfını düşünen sınıf sendikacıları getirilmelidir. Hakları tepedeki sendika başkanları değil, ancak işyerlerinde tabandan örgütlenen komiteler koruyabilir.

Ülkemizde grevler sadece maaş artırmak için kullanılmaktadır. Aslında emekçilerin siyasal gücünü göstermesi için de gereklidir. Üreten onlardır ve aynı zamanda da çoğunluğu temsil etmektedirler. Bunun için bu gücü çok iyi kullanmalıdırlar. İşçi sınıfı ve bütün emekçi kesimlere sendika hakkının alınması ve alınmış hakların kaybedilmemesi için meydanları boş bırakmamaları çağrısı yapıyorum. Bugün emeklilik yaşına, yarın sendikal haklara, öbür gün iş saatlerinin uzatılmasına ve sonuç olarak da işçi sınıfı ve emekçileri daha çok köleliğe götüren dizginsiz bir sömürü sistemi yaratılmaya çalışılıyor.

Artık bu acı reçetelere dur demenin zamanı gelmiştir. Bunun için işçi sınıfı ve emekçiler en etkili silahları olan grev hakkını kullanarak saldırıya karşı koymalı ve kitlelerin daha fazla köleleştirilmesine giden yol tıkanmalıdırlar.

**Kahrolsun IMF ve onun yerli uşakları!
Yaşasın işçilerin mücadelesi!**

**TKİP taraftarı bir adli tutsak/
Niğde E Tipi Cezaevi**

F tipi saldırısını püskürteceğiz!

Size bu mektubu Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden yazıyorum.

Henüz yaşımın genç olmasına rağmen, 4-5 yılım çeşitli cezaevlerinde geçti. Bu süreçte devletin cezaevlerine yaptığı saldırılara zaman zaman tanık oldum. Tabi ki bunların devrimci tutsaklar tarafından her zaman püskürtüldüğüne de...

Cezaevlerinde geçirdiğim bu zaman zarfında idareye ve onun uşaklarına zaman zaman yaptığım bireysel çıkışlar sonucunda bazı yaptırımlarla karşılaştım. Bunlardan en uzun aldığım hücre cezalarıydı. Hücre cezalarıyla beraber mektup, ziyaret, alış-veriş, havalandırma, banyo vb. gibi kısıtlamalara maruz kaldım. O günlerde yaşadıklarım, devletin şu anda hayata geçirmeye çalıştığı F tipi saldırısına devrimci tutsakların karşı koyma haklılığını bir kez daha gözler önüne seriyor.

Devlet "bu işin çivisi çıktı" diyerek, sözde adli tutsakların çektiği sıkıntılar üzerinden devrimci tutsaklara açık bir saldırı hazırlığını yapmış ve bütün hazırlıklarını tamamlamıştır. Adli tutsakların yaşadığı ağalık düzeni, çeteleşme ve uyuşturucu kullanımını bahane ederek kendini aklamaya çalışmaktadır.

Biz devrimci ve adli tutsaklar, devletin bu kirli ve sinsi planını geri püskürtmeye ve geri adım attırmaya, bedeli ne olursa olsun, hazırız. Sizin tatil köyü gibi sunarak bizleri sokmaya çalıştığınız, örnekleri tüm dünyada iflas etmiş hücrelerinize girmeyeceğiz. Bizleri kişiliksizleştirme ve toplumdaki soyutlama saldırılarınıza her şeyimizle karşı koymaya hazırız.

**Yaşasın adli ve devrimci tutsakların dayanışması!
Yaşasın F tipi cezaevlerine karşı mücadelemiz!**

**Kızıl Bayrak okuru adli bir tutsak/
Ankara Merkez Kapalı Cezaevi**

İşçilerin birliği halkların kardeşliği için sınıf mücadelesini yükseltelim!

Kürt kökenli sınıf bilinçli bir fabrika işçisiyle, son süreçlerde gelişen ulusal mücadelenin seyrini konuştuk. Bununla bağlantılı olarak Abdullah Öcalan'ın yargılanmasına ve yapılan savunmaya ilişkin görüşlerini bizlerle paylaştı. Aşağıda bu işçiyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

-Merhaba, bizi çalıştığınız fabrika hakkında bilgilendirir misin?

- Fabrikada 300 kişi çalışıyor. Çalışma koşullarımız oldukça kötü. 12 saat çalışıyoruz. Günümüzün çoğu fabrikaya gelişi gidışı geçiyor. İş kazaları, meslek hastalıklarını sürekli yaşıyoruz. Havalandırma yok, kimyasal tozların içinde çalışıyoruz. İşçi arkadaşlarda yoğun gürültüden kulak çınlaması, unutkanlık, baş ağrısı sürekli var. Robot gibi hayatımız, evle iş arasında geçiyor.

-PKK lideri Abdullah Öcalan'ın savunmasında gelelim, bu konuda neler düşünüyorsunuz?

- Apo'nun koyduğu tavır teslimiyeti ifade ediyor.

Ulusal mücadele uğrunda binlerce Kürt genci yaşamını yitirdi, yüzlercesi cezaevlerinde ve devletin tam bir imhası sözkonusu. Bugüne kadar Serhıldanlarıyla güçlenen bir halkın mücadelesi karşısında, teslimiyeti ifade ediyor. TC'nin emrinde çalışacakmış, yani sermaye iktidarının emrinde çalışacak, tam bir geriye düşüşü yaşıyor. Mazlumlar, Zekiyeler, Dörtlerin mücadelesi, Mirza Çimen ve diğerleri, bunların hesabını kim verecek. Apo'nun geline aşamadaki tavrı, Türkiye'nin düze çıkması için devletin bu barış fırsatını iyi değerlendirmesini söylüyordu. Bence bu tarihi davada Apo'nun koyduğu tavır, devrimci değerleri küçümsemek, mücadeleyi emperyalistlere, TC'ye teslim etmek anlamına geliyor.

-PKK'nin bu çıkışı yeni değil, onun öncesi, 1993 Ateşkes süreci var. Peki bu süreçten sonra Kürt ulusal hareketinde ne gibi gelişmeler yaşanabilir?

- Katılıyorum, '93 sürecinin politik manevraları bugün ortada. PKK mücadeleyi Türk işçi ve

emekçileriyle birleştireceği yerde, "siyasal çözüm" yolunu tuttu ve emperyalist devletlerle bağlar kurdu. Oysa emperyalistler ve Türk burjuvazisi için biricik sorun Kürt halkının devrimci potansiyelinin boşa çıkarılmasıdır. Bunun dışında onlardan bir şey beklemek boş hayallerle oyalanmaktır.

Bu arada Türkiye'nin gündeminde emeklilik yasası, özelleştirme saldırıları, IMF nin direktiflerinin koşulsuz kabulü var. Tüm bunlar gözden kaçıyor. Dahası sendikalardan ve demokratik kitle örgütlerinden ciddi bir çıkış yaşanmış değil. Bir çözüm varsa eğer o da bir tanedir: Türkiye'de yaşayan ulusları birleştiren mücadele bayrağını ellerine almak, işçi ve emekçilerin sınıfa karşı sınıf duruşuyla yükseltmek. PKK'ya endekslenen hareketler ya gerçekleri görecekler ya da süreçte sürüklenip tükenecekler.

Saldırılar dalga dalga geliyor!

Günün görevi dalga dalga direnis!

Kızıl Bayrak